Mircea Ordean

HAINELE ÎMPĂRATULUI

2014
Editura ....

Mircea Ordean

DINCOLO
DE HAINELE ÎMPĂRATULUI

București 2014

Partea I

Originalul satului

A pleca în depărtări. De tot.

Cineva scrie pe un site de munte:

> *“Am un prieten care a plecat pe 15 aprilie definitiv în Canada împreună cu soția și doi copii mici, în condițiile în care cîștiga aici în jur de 3000 de euro/lună. De ce? Îl citez din memorie: Pentru că nu mai suport să vad atîta nedreptate, hoție, minciună, mizerie, imbecilitate, excrocherie, lipsă de bun simt și respect etc., și pentru că nu vreau ca și copiii mei să aibă parte de toate astea. Acum cativa ani, cînd s-a hotărît să facă acest pas, l-am combatut. Eram ceva mai tanar și entuziast, aveam un optimism care s-a dovedit a fi nejustificat. Acum ii dau dreptate.... sincer, nu cred ca putem face mare lucru.*

Îs de felul meu leneș (categorie din care se recrutează și filozofii...). Pînă în Canada e drum lung, în kilometri, iar acolo se cere adaptare cît și muncă multă.

Nu-s în stare de asa ceva, imi văd lungul nasului…

Pe de altă parte, e comod să fugi de "nedreptate, hoție, minciună, mizerie, imbecilitate, excrocherie, lipsă de bun simț și respect". Asta poate oricine. Mai greu este să stai între ele și să nu te întinezi, iar totodată să descoperi lucrurile frumoase din acea lume. Care a dat pe Caragiale. Pentru mine, ca român, trebuie să fie al naibii de plictisitoare literatura canadiană…

Pînă a ne plînge de lumea noastră, dîmbovițeană, cîți am privit cu sufletul deschis un lujer de viță de vie, zilele astea, pe o stradă oarecare din centrul Gomorei bucureștene? Ori am încercat să simțim mediul – bun, rău – cu toată sensibilitatea posibilă?

Zic și eu...

Personalizări de instituţii şi nu numai

I

E o tendinţă la nivelul oficialităţilor, din 1990 încoace.

Dar hai s-o iau cu începutul, adică să asociez situaţiei cu pricina şi cauzele.

După Revoluţie, or fi picat ei comuniştii *oficiali*, dar hăţurile mari au rămas tot în mîna unei anumite generaţii. Una care nu mai spărgea nuci de masă – vezi bancuri deocheate cu nostalgia după detenţia în Gulag -, dar ţinea beton timona în vreme ce plîngea că-n scurtă vreme se va duce *Dincolo* (cei de la PNŢCD fură barim campioni la sportul ăsta, probabil vechi decît lumea...).

Deşi mulţi au lepădat doar părul (nu și năravul) *roşu*, să presupunem că soseau prima dată pe culmile executive ale societăţii româneşti. Cum nu avuseseră loc pînă atunci de cultul lui Ceauşescu, iar totodată pentru a se disocia de excesele Perioadei de Aur, aceşti bătrînei au purces să rearanjeze România, profitînd de faptul că tinerii momentului aveau energie şi atît.

Şi au zis acei seniori că e bine să repornească istoria siluită de comunişti taman din momentul tinereţii lor. Nu conta că se aflau în 1990, iar pe afară se practica altceva...

Un filon important al acestei tendinţe l-au reprezentat ţărăniştii, care au scos de la naftalină teorii a la "Nu risipiţi voturile", "Alegeri din 46 – rezultat pe dos" şi "Ce mare a fost Iuliu Maniu!".

Deşi abia ieşisem dintr-un cult al personalităţii, aceiaşi au clădit iute altă statuie: cea a lui Corneliu Coposu...

Apropo de cult al personalităţii, întreaga G.T.N. (*generaţie cu tîmple ninse*) revine la sistemul antebelic al personalizării de instituţii. Şcolile primesc nume de persoane, de pildă. Toate. Liceele (la facultăţi nu mai ţinea...). Parcuri. Plăci că în astă casă a locuit şi creat poetul – să zicem – Tancred Vasilescu.

Rău sînt, nu?

Totuși, hai să privim şi lucrurile și ca discipoli al lui Aristotel, cel doritor de adevăr cu orice preţ (pot găsi iute citate pe calapodul acesta în Biblie ori în zeci de clasici români…).

Nu o dată, persoanele semicanonizate astfel erau oameni ca toţi oamenii, căci dacă erau sfinţi ar fi stat la schit, cu ulcerul şi nevrozele carateristice vieţii perfecte. E ca la prezentarea recentă pe DVD a fotbalistului Dumitrache: nu poţi să-l faci erou şi să nu spui că a murit alcoolic... Ori poate nu pricep eu resorturile lui a face mai bun un popor prin minciună (sau barim omisiune) – tratament care merge și e necesar prin definiție copilului mititel...

Hai să acceptăm totuși așa ceva, că pe căi aspre (adică mincinoase) avansăm spre astre. Care este finalmente efectul? A crescut, după 20 de ani *Dumas*-ieni, stima românului pentru elite, pentru vîrfuri, pentru excelenţe? Păi nu prea simt.

Paranteză.

Între domeniile cu întors la 1940 a fost şi scrierea cu î din a şi *sunt*. Le aducea venerabililor academicieni aminte de juneţea lor cînd, cu Raşelica pe genunchi...

N-avură fraţii din calea Victoriei (aceiaşi care l-au proclamat la 1985 pe Nicolae Ceauşescu preşedinte de onoare al Academiei RSR!) nici o treabă cu cîţi bani mai face azi tragerea de la Rîm ori că astă sistemă nu a pătruns nici în vremea lor în păturile care animă, totuşi, limba română...

II

Legat nu de "Ces malades qui nous gouvernent" (*Acești bolnavi care ne conduc* – titlul unei faimoase cărţi), ci de aceste persoane foarte mature care ne conduc, la cîrmă avem azi o altă generaţie. Care-și are inevitabil nostalgiile ei, este drept că de data aceasta pe genunchi s-a aflat nu depravata Nahmanson (cea din *Craii de curte veche*), ci Ilenuţa tractorista.

Dl primar Onţanu din bucureșteanul Sector doi are marota (dincolo de cea a realegerii în post) istoriei. Bineînţeles aceea pe care a învăţat-o dînsul, nu mai spun la ce şcoală de partid... Statuia ţăranului revoltat de la Obor nu a fost dusă direct la retopit, ci în parcul delicat numit al *Florilor*, în cartierul cu tradiţie deloc seculară Pantelimon.

La fel precum nuca în perete a aterizat un Bălcescu mai mult decît famelic între ţîşnitorile fîntînii de la Rondul Izvorul Rece. Or fi fost prea mulţi reacţionari în jur (Pake, Ferdinand, Carol) pentru gîndirea unui ex activist comunist – aici îl înţeleg pe dl Onţanu –, dar ansamblul cu pricina arată ca naiba, vorba unui clasic în viață. Aruncaţi un ochi dacă nu mă credeţi. Același edil denotă un sentimentalism aparte pentru tunuri, piese de artilerie în preajma cărora e foarte posibil să-și fi petrecut tinerețea, de unde și dărnicia cu care le-a răspîndit prin aceleași oaze cu vedreață din sectorul pe care îl păstorește.

Tot generaţia cu pricina, avînd încă mîinile ferm pe manete, ţine şi la denumiri stradale precum Piaţa Muncii, bulevardul Lucreţiu Pătrăşcanu, staţiile de metrou 1 Mai, Republica, şamd.

Îi înţeleg.

E greu în tristeţea amurgului, chiar în posturi importante aflîndu-te...

Grija faţă de copii

Nimic mai înduoşător decît vorbele de acest gen, că ce echilibru îi aduc cuiva copiii, că aceştia-s unicul suport al vieţii personale şamd.

În practică, îi pocnim sau măcar ţipăm crunt la ei încă de pe la 3-4 ani (scenă azi, în faţa blocului meu de pe strada Avrig), le înlocuim terenurile de joacă de prin urbe cu parcări, ca să nu mai vorbesc de adevăratele furii pe care ni le rtezesc gusturile tinerilor (deşi nu demult furăm şi noi aşa ceva, bineînţeles iritaţi pe părinţi că nu ne înţeleg, că-s "babaci" etc.).

La o scară ceva mai mare se petrec lucrurile privind cetăţenii, de pildă ai Capitalei.

Există o butadă despre arhitecţi şi constructori, cum că orice petic de iarbă trebuie betonat, asfaltat etc. Nu din motive profesionale, ci... electorale, primarii Bucureştiului se întrec în a desfiinţa spaţii verzi, înlocuite cu alei şi bănci, locuri de joacă, plus accesorii care fac locurile şi mai plăcute.

Nu-s campion al ecologismului, dar totuşi cu multă mirare sesizez că nimeni (deja previzibilele excepţii nu mai contează) nu observă astă dispariţie a verdeţei. Nimănui nu pare să-i lipsească verdele acesteia din ochi. Altminteri comentăm cu foc cum e cu gaura în stratul de ozon, cum e cu poluarea, cu roşiile neecologice, cu astmul sigur datorat experienţelor atomice.

În context, îmi rămîne doar hazul de a aştepta, căci am apucat în decenii să sesizez *Regula Roţii* (care se întoarce[1]), campanii patriotice şi responsabile pentru repunerea spaţiului verde în limitele pe care le merită, eventual pe care le impune Uniunea Europeană, Viaţa ori Bunul Simţ.

Că asta va fi peste 10 ani sau 20, deja nu-mi mai bat capul...

Cuza Vodă și nu numai

I

Trec pe bucureșteana stradă Cuza Vodă, pe lîngă o biserică... La intrarea în curtea acestui lăcaș se află o placă, de unde aflăm că prin aste locuri veneau cîndva Vodă Cuza şi Doamna – la slujbă, se înţelege...

De felu-mi nu-mi place deloc să fiu prostit, ori măcar să mi se omită (mai mult sau mai puţin şmechereşte) o parte de adevăr. Ca atare, mai să întreb pe cineva de la biserică dacă are idee cît de sfînt era în realitate Cuza, la vremea cînd (pasămite) venea cu doamna aici. Era aşa de bisericos, că vieţuia cu altă femeie, Maria Obrenovici la nume, ba avea şi doi copii cu ea!

Pînă aici e OK. Însă realizez, intuiesc brusc faptul că omul bisericii căruia i-aş aduce în atenţie nedumerirea mea ar deveni teribil de agresiv... Nu va exploda totuși, pentru că îl opresc diverse...

II

Carte într-o bibliotecă să-i spunem particulară. Andrei Oțetea, 1945, despre Tudor Vladimirescu.

[1] Am observat că, odată cu picarea comunismului, cele mai favorizate anterior categorii profesionale au devenit cele mai nefericite: institute de cercetare, citadele industriale, poliţie, chiar SRI (păi unde mai e arbitrariul de altădată?!), vînzătoare băcănie, responsabili butelii etc. Similar va fi fost după 1948, cînd militarii și inginerii (ce să mai spun de simplul uvrier) au devenit mai demni de stimă socială decît avocații ori doctorii…

Că are file netăiate, asta e treaba celor care au ținut-o 60 de ani pe poliță, fără să-i intereseze o dezvirginare intelectuală.

Răsfoiesc opul. Bănuiam eu faptul că-n lucrări de specialitate, și stufoase, nu stilul șabloanelor voi întîlni.

Așa fu! Iar ignoranța mea anterioară a rămas cu gura căscată!

Aveam eu idee ca Tudor a avut legături cu Eteria grecească, iar asta consta nu neapărat în întîlniri bahice. Dar ca să întocmești Proclamația de la Padeș (aia cu "tagma jefuitorilor...") de fapt la București, în casa conspiratorilor, ba chiar să ți-o aranjeze altul, mai puțin *izaltat*, la asta nu ma așteptam... E vina mea însă, ca nu am cunoscut viața!...

Problema ar fi că, în anul de grație 2008, pot paria că manualele școlare, din clasele V-XII să spunem, o țin gaia-mațul tot pe eroismul lui Tudor (chit ca s-o fi renunțat la sîntagma lui Ceașcă, a Revolutiei pe para-eliberare națională pe care ar fi condus-o pandurul). Și se păstrează această cosmetizare întrucît ea pică bine boborului, iar totodată cade bine liderilor, care-ș văd supușii uniți, coagulați inclusiv în jurul a așa ceva...

A scrie istorie

Am dat ceva mai demult, pe net, de sărbatorirea unei academiciene, istoric de felu-i.

Pe nume Cornelia Bodea.

Recunosc, ma infurii din fleacuri, dar ce sentiment pot avea cînd vad productiile oamenilor astia, fie și numai pe doua pagini de Word?

Cineva spunea ca noroiul micimii umane există și spre vîrful muntelui social, numai că acolo-i poleit. Aș completa că îl poleiește gerul de altitudine, care în limbaj social reprezinta stapinire seaca de sine, scortzoshenie... Iar dincolo de ele... De la dnii academicieni romani nu am a ma astepta la prea multe... Da, suna aiurea, poate suna a invidie, a neputinta de a-i egala, dar imi mentin parerea. Fara indoiala nu e moda noua (a lor!). Cineva imi spunea ca s-a aflat la un moment dat în preajma patriarhului Miron Cristea. "Domne, mirosea a parfum ca dracu'!". Deci nimic din ce-i omenesc nu lipsea nici pe-atunci, acolo sus...

Aș fi avut pretenția de la domniile lor la mai puține pastile, gogoși, exagerări... Un om deștept nu are nevoie nici să primească, nici să folosească așsa ceva.

> *Nu voi vorbi nici un moment aici despre sarbatorită – spre rușinea mea aud prima dată de ea!*
> *Dar uite cum o vorbește crema inteligenței românești:*
> *"Din comunicările prezentate a reieșit CU LIMPEZIME că Doamna (cu majusculă, n. M.O.) Cornelia Bodea este un model al savantului..."*
> *Este formularea unei oarecare ce a alcatuit procesul verbal (fie și literar, spre presa) al intilnirii. Dar și un om cu scaun la cap, precum Alexandru Zub, ține în context s-o ia la vale... "A știut să-și îndeplinească admirabil misiunea, fără gînd la răsplată, fără amînari sterile", un exemplu de "pasiune și abnegație, însușiri subîntinse acelui credo profesional și civic care a făcut să se nască îndeobște creațiile notabile din istoriografia română".*
> *Șamd.*

Dați-mi voie să cred că cine așterne așa ceva deține o admirabilă știință a dedublării, în stare să scrie în paralel obiectiv cele ale meseriei sale – aceea de istoric. Îi acord prezumția aceasta, că poate face în paralel și o istorie la obiect. Căci altminteri, unde intervin epitetele excesive s-a dus naiba justețea afirmației!

Este un caz fericit, căci îndeobște alții nu au ce dedubla, cred din tot sufletul în afirmații precum următoarele: "Construită cu acribie de-a lungul a peste șase decenii, opera să denotă un sistem sistematic, riguros, disciplinat, care știe să exploateze pînă la capăt resursele documentației, reconstituind apoi cu migală

benedictină imaginea unei secvențe sau alta, pentru a le pune finalmente în slujba unei construcții istoriografice mai ample".

După cum se vede, Ceaușescu nu a murit (ca să nu spun Stalin…).

Te doare capul! (vezi restul, inclusiv zisele lui Șerban Papacostea)

Există, în mintea mea, alternative. Ar fi spiritul "Academia Cațavencu" (este o metaforă, privind pe cei cu probînd o inteligență reală și, totodată, nesupusă) ori acela al lui Andrei Pleșu.

Asemenea oameni se simt bine insa în mediul lor, între ei. Nu țin să urce în cutare for. Mai ales pentru că pe parcurs ar trebui să debiteze grețoșenii precum cele citate (ce-i drept, ar și primi, iar asta face bine egoului suferind!).

Ar trebui? Da, pentru ca majoritatea este departe de ce banuiesc aceia aflati în contact cu inteligenta – și care pot mirosi lesne exagerările, poveștile, o-mînă-spală-pe-alta. Este tacută, poate și ascunsă, iar à la longue își impune punctul de vedere. Asta inclusiv pentru ca lumea spălată de multe ori pleacă din țară, în vreme ce alții apucă drumul Coriolan Draganescu, trecînd iute la locurile calduțe... Bătrînețea, de multe ori, te silește și ea să devii conservator, să te feresti de zguduiri...

Î din i, î din a...

Daca tot i-am vorbit de bine pe academicienii României în materialul anterior, hai să imi dau cu părerea aici despre *î din a*, respectiv despre *sunt*.

O face un om care a primit cu entuziasm măsura din 1993 – scriam de pildă în primii pași cu "sânt" –, dar mi-a trecut iute, după lectura unor materiale de presa care m-au lamurit ce și cum.

Părerea mea.

Noi pînă la 1800 am vorbit liniștiti cu "sînt". În Secolul națiunilor însă, a trebuit să ne căutăm ceva de pus la butonieră. A ne fali cu originea latină fu o asemenea floare. Nu am construit băi, *feredeie* precum cei de pe Tibru, dar ni l-am tras pe *sunt*.

Uneori l-am tras și de păr, cum s-a întîmplat cînd nu se optase definitiv pentru reprezentarea lui î, puneam căciula pe ce vocală apucam, sînt se scria și "sunt" cu caciula pe u, citindu-se tot î...

Ce mai, dădea bine – mai ales ardelenilor.

Odată uniți cu Țara, în 1918, aceiași cărturari din Transilvania cam strîmbau din nas la contactul cu *Miticii*, drept care regățenii (ce le promiseseră marea cu sarea, pînă i-au adus sub guvernul de la București) le-au făcut o concesie sau alta. Una a fost acceptarea în 1932 (via Academie) a scrierii cu *î din a* (care ducea tot spre măreața Roma...) și *sunt*. Anti-*sunt*-istii și-au luat revanșa în 1953, ce-i drept avind ghinionul ca punctul lor de vedere să prindă bine și fraților ruși eliberatori. Cert este că, la momentul respectiv, lucrurile erau mai simple. Aveam un singur semn pentru î, dupa cum a fi reproducea exact vorbirea de pe stradă, populară – la o adică, aceea existentă între venirea romanilor și anul 1800.

După revoluție, a existat o puternică dorință de a reveni la scrierea cu î din a. Am înțeles destul de tîrziu de ce... Știam ca, dincolo de ruminația mintii cuiva, instinctul rămine foarte puternic, inclusiv în ce privește nestavilita nostalgie pentru vremurile cînd – iertata fie-mi expresia – bateai în masa și cu altceva decît cu ciocanul... S-a dezvoltat însă, în timp, și un sentiment de castă al carturarilor, al lumii cît de cît intelectuale. Iar

tipul de scriere reprezenta și o mică victorie a ei asupra plebei. Am senzația că acest lucru o mînă mai mult decît orice azi în lupta pentru menținerea particularității lingvistice în chestiune...

Caci ideea trasului de la Râm nu mai face doi bani azi (ori îmi scapa mie şi altor 200 de milioane...), cînd e mai bine să te tragi din Silicon Valley.

Altminteri, este de-a dreptul comic sa-l vezi pe un Alex. Ștefănescu justificînd vehement în tipărituri pe "sunt", iar la TV agrăirea să-i fie cu "sînt"!

Da, exista o categorie intelectuală care se îmbujorează cînd pronunță "sunt", și cred ca tocmai în ideea de care pomeneam, ca așa se dovedește mai cu moț decit plebea cea neșcolită și pronunțătoare de "sînt".

S-a ajuns finalmente la o scindare teribilă, într-un fel se vorbește pe stradă, într-un fel în mediile pasămite spălate, academice. Sînt curios ce-o fi în mintea celor care susțin *î din a*, iar după 20 ani de aplicare succesele în aplicare sînt, totuși, modeste... Soldate, între altele, cu vreun vorbitor care pășește decis în stilul oficial, pentru ca, la jumătatea frazei, să fi alunecat deja în formula care ii este mai familiară...

Faptul că președintele Traian Băsescu foloseste pe "sunt" (imitat realmente slugarnic de apropiați politic) mă lasă rece... Am avut deja ocazia să ma conving că iau în serios spusa Academiei de la 1993 tocmai tipii excesiv de disciplinați, incapabili să pună cîtuși de puțin sub semnul întrebării ceea ce li se livrează... Tocilarii, le-aș spune. Verificați!

Deseori, cînd observ generația ceva mai în vîrsta folosind pe *sunt*, stau și ma întreb cum ceilalți – mai tineri, respectiv 95% din total români – nu-i imită întru pronunțare. Chit că îl vede scris cam peste tot.

În primul rînd, am impresia ca alde contemporanii mei nu mai cad pe spate la ideea de latinitate. Totodată, au mai mult simț critic la ce li se livrează. Da, îl folosesc în scris, dar nu și în vorbirea curentă...

Nu trebuie uitat cum a fost reintrodus i din a în 1993...

Cu depunctare, dacă bietul elev îndraznea să scrie cum, de altfel, aceiași academicieni găsiseră potrivit vreme de 40 de ani... Cu campanii parșive de presă, numind decizia din 1954 drept act antiromânesc, sovietic deși în realitate lucrurile stătuseră altfel...

Religie, Dumnezeu

Metrou. Doamnă (30 ani?) citind din acele minibroşuri pioase, cît palma....

Nu am reuşit să am vreodată rezonanţă cu textele din categoria Biblie. Deşi am avut ceva momente în viaţa mea cînd mă simţeam în legătură cu Dumnezeu. Mai ales frumuseţea muntelui mă ducea cu gîndul la El... Oarecum amuzant, şi azi, cică ateu fiind, am momente la care gura mă ia pe dinainte pe coclauri, şi spun ca altădată: "Doamne, mulţam, frumos e!". Nu mă ambalez, nu mă reprim, ştiu că-s părţi din noi totuşi de capul lor... Dacă ele vor să mulţumească, păi le dau liber la semafor!... Sper să nu ajung precum lume monahală bună, să mă iau la bice de vreo scăpare…

Mă întorc la textele biblice.

Privind aglomerarea de vorbe mari de acolo, de adjective astronomice, mi-am adus aminte de Gustave LeBon. Pe care nu l-am citit, dar ştiu totuşi o teorie a lui, cum că o masă de oameni ajunge iute să acţioneze precum cel mai primitiv dintre componenţi. Aici, la textele bisericeşti, am impresia că ele se adresează celui mai slab cu duhul... Acela nu poate fi dat gata decît cu vorbe mari. Întrucît altfel nu văd de ce am avea un Dumnezeu atît de limitat, încît vorbe mari la adresa-i să-l facă mat, să aibă în general nevoie (ale Dumisale frustrări) de aşa "perii"... Aici i se atribuie clar atît o fire, cît şi gesturi apropiate/identice cu ale noastre. Nu ştiu cum de lume şlefuită continuă să spună că, Mamă!, ce text deştept e Biblia. Eu unul mă uit la el şi singura idee pe care mi-o trezeşte este aceea de îmbîcsală... Faptul că Steinhard şi alţii nu au mai putut (bineînţeles după perioada de dezmăţ din prima tinereţe...) de plăcerea Cărţii, aia îi priveşte...

Totodată, aici este un pic precum la Conu Leonida. Cînd ceva te împinge să cauţi alinare, înţelegere către Biblie, păi atunci şi nimica va ajunge să mişte...

Ce ne împinge spre religie, spre biblie şi Dumnezeu?

Păi nu aş spune nimic nou, doar că eu mă străduiesc să nu fug, pe cît posibil, în faţa Răului, a Insuportabilului (o fi psihanaliza de vină...). Căci toate nepriceputele din jur, toate fricile de ce ţi-ar putea întîmpla nu-s deloc uşor de dus, de suportat... În această situaţie, e tare uşor să admiţi că există careva Sus...

E hazos că doar într-o primă fază omul ţine să-i urmele perceptele Celui de Sus. În rest, face ce poate... O fi oare ca la români? El se face că ne protejează, noi mimăm că-i ascultăm Vrerea?

Personal, eu mă simt ceva mai liniştit de cînd s-a întîmplat să constat nema rezonanţă între mine şi El... Barim ştiu că sînt nevoit să mă uit la Rău (iar acesta nu e diavolul), ştiu că am de înfruntat, de suportat cutare sau cutare lucru. Bineînţeles, mai sînt destul de suportat, între care inevitabila boala finală (sau căderea de la 300 metri, la munte) şi trecerea unde s-o trece. Cred că, dacă nu fugi de ele, e loc de suportabil. Am început să pot accepta că Dincolo nu e nimic, că uite-aşa am apărut aiurea şi o să dispărem aiurea. Îmi accept micimea şi neştiinţa. Da, poate o fi sinistru Atunci (poate nu chiar aşa...), dar de ce să mă îmbăt cu apă rece că să vezi ce catralioane de ani o să vieţuiesc, eu şi celelalte sute de miliarde de oameni foşti şi viitori... Cum, vine Judecata de apoi şamd? Îndoi-m-aş! Adică a existat o clipă de viaţă terestră, pentru Întreprinderea cea Mare, vine un ceva judiciar, pune pe ăla acolo şi pe altul dincolo... Dar pe urmă? Iar aici, dacă ai un pic de minte, nu ai cum să nu miroşi povestea destul de grosolană a Bibliei. Adică simţi ideea de poveste, de *Nani, nani*... în toţi porii minţii şi ai sufletului.

Aici poate îl repet pe Teodor Mazilu, dar am senzaţia că dacă trăieşti din plin pe lumea asta (şi nu e vorba de făcut de cap din plin...), e ceva mai simplu la urmă...

*

„Citeam de curînd o istorie a Bizanţului – interesat mai degrabă de elenism, pentru nişte articole la serviciu. Eee, să vezi sport acolo!... După ce fraţii creştini fură năpăstuiţi de cutare și cutare împărat roman, păi odată ajunși religie oficială au avut grijă să fie și UNICĂ. Desfiinţarea Jocurilor Olimpice din Grecia se datorează tendinţei acesteia. În paralel, să te ţii luat de păr (la nu ştiu ce Conciliu la propriu!) cu ereziile. Stuchelile au ţinut scena mai tot timpul. Plebea nu se lăsa nici ea mai prejos. În Egipt, nu-ş ce nu le- a plăcut la episcop, hop l-au mătrăşit!... Iar astea-s chestii benigne, faţă de ocupaţiile de zi cu zi ale Inchiziţiei.

Toti lucrau în numele Sfintei Cruci, al Mîntuitorului.

N-am să pricep în veci de ce ăi de Sus stăteau tare pasivi la aşa îndeletniciri. Că veni vorba, mă uit deseori la epitetele practicate în scrierile bisericeşti. E interesant, pentru un ochi mai avizat, nu doar că Dumnezeu şi compania sînt trataţi ca nişte infantili bîzdîcoşi şi amatori de tămîieri verbale, dar şi faptul că în acele rînduri se practică în stil mare Hai să ne convingem noi pe noi. Altfel nu văd rostul vorbelor mari, Preafericita, Preasfînta şamd (să nu mai vorbesc de stupizenia apelativelor la mărimile clerului). Destul de complicat traiul alături de o mare majoritate a semenilor, convinsă de ceea ce ţie îţi sînt clar iureli, cît şi dornică să te urce în tramvai cînd nu ai chef.

Mai rău aici este că Acela de sus, dacă o exista, nu te-a înzestrat nici cu putinţa cameleonică de-a dreptul intrată în fibră de a nu lua în serios obiceiurile sociale (inclusiv cele bisericeşti). Adicătele oameni care merg la biserică, ce se declară creştini şi le au cu acestea mai puţin chiar decît subsemnatul. Eee, mie-mi lipseşte convenţionalitatea asta! Să faci de pildă nuntă mare (mă refer ca respectare de tradiţii), dar să nu ai vizibil mai nimic cu acele Percepte (chit că nu eşti nici din categoria criminalilor pioşi...). Mai să îi invidiez!

Despre nesimţire

Nu ştiu de ce îmi sare prost în urechi vorba asta, mai exact clamările: cutare e nesimţit; ne calcă legiuni de nesimţiţi; *ie* o nesimţire în ţara asta ce nu s-a pomenit... Şi mă irită, se pare, deoarece nu par să lanseze aşa vorbe oameni realmente la locul lor. Iar dacă unul mai de Doamne-ajută vorbeşte, de pildă, de preţuri nesimţite, mă străfulgeră cam imediat ideea că aşa o fi, cum spune el, dar nu văd de ce acele preţuri ar coborî doar pentru că le catalogăm noi aşa. Iar totodată, paaarcă nu-mi aduc aminte ca băiatul foarte fin în chestiune să se fi înhămat la vreo acţiune serioasă de aducere a boborului nost' pe calea obrazului subţire...

Zic şi eu...

Simt că acuza de nesimţire adusă cuiva (dincolo de o eventuală justeţe a fondului problemei) este şi un mare semn de neacceptare a realităţii.

Cum? Realitatea e prea sinistră pentru a nu o cataloga astfel? Se poate, dar întîiul gest serios în a o schimba pleacă, totuşi, de la o lua aşa cum este...

Mai degrabă mi-aş pune problema ce ne-a apucat pe noi subit, în *anii postrevoluţionari*, să ne plîngem de aşa ceva. Ce alt resort, de fapt, a clacat, iar cale de aparentă salvare este să ne plîngem de nesimţirea altuia?...

*

În copilăria mea, am apucat ideea de nesimțire umană prin jurul lui 1965. Simt că era o rămăşiţă a altor vremi – dar acum realizez că era tot semn al unei neputinţe, mai exact în faţa celor aduse de comunism... Era tot o floretă în faţa tancului, cînd eventual puteai să grijeşti de vreun Molotov – ce-i drept ăsta cam murdăreşte pe mîini şi riscă să strice tenul cu văpaia declanşată...

Fără să am pretenţia că am fost conectat cu toate simţurile sociale la fenomen, cam după 1975 vorba în chestiune a dispărut. Nici nu mai contează ce a înlocuit-o.

*

Nu am pretenţii de a fi parcurs fluvii de literatură românească ante 1965, dar nu îmi aduc aminte pe acolo de vorba asta. Pot să mă înşel, dar cel puţin în penelul descriptiv al lui George Călinescu (Enigma Otiliei, Bietul Ioanide) nu e.

*

Oare de ce nu folosim vorba neaoşă, în sensul că pune mai ferm punctul pe i: "Cutare e incorect", "Gestul cutare e o măgărie".

*

Cred că vorba folosită azi, "Cutare e nesimţit etc.", nu are legătură totuşi cu nesimţirea în sine. Sau barim cum o văd eu ori cum ar vedea-o un DEX, mai mult sau mai puţin clasic. Românul contemporan clamator de aşa ceva este îndeobşte urban şi are în vedere o acţiune, un om care îl agresează în vreun mod ori altul, iar în paralel îi crează ceva invidie, ceva frustrare la modul general. Cred că frustrarea vine din faptul că ar face şi el, cel lezat, acele lucruri – dar nu are curaj, nu are așa-numita *vînă*.

Am senzaţia că nesimţitul cu adevărat demn de acest nume este cel care nu naşte mari furii în jur. Pentru că, probabil, nu lezează nascisismul cuiva, vorba manualelor. Mă rog, aşa mi se pare mie...

Eram ieri într-o staţie de metrou. La un stativ pentru ziare gratuite "Ring", un cetăţean cu chef de lectură gratuită se grăbeşte bine disus să înşface un exemplar. Stupoare însă: cel dinaintea sa, avînd acelaşi scop, ia ultimul exemplar din cutie. Mai exact ULTIMELE DOUĂ. Nu că nu aruncă vreun ochi în jur să vadă dacă astfel privează pe careva din jur de gazetă, dar omul din construcţie nu are vreo treabă cu grija de altul...

Cel care mai ţipă asupra nesimţirii, cît şi "nesimţitul" au idee de un cod al nesimţirii, cu eventuale numeroase accepţiuni. Nenea pe care l-am pomenit, acela de la metrou, nu a intrat vreodată în contact cu ideea respectivă (cu atît mai puţin aceea de altruism). Asemenea exemplare simt că vin din zona ceva mai rurală (paradoxal, pînă şi lumpenproletarul este mai vaccinat decît el). După atitudinea respectivului, deduc că în mediul său echivalentul nesimţirii este acela de a intra în proprietatea cuiva, materială sau.Iar asemenea lucruri nu se tranşează prin braţe ridicate la cer, ci prin violenţă, fără vreo urmă de zîmbet. Probabil că nici de sadism. Este probabil nu neapărat România profundă, cît Omenirea profundă.

Deseori, este vina noastră că ne grăbim a ne da cu părerea asupra lumii fără să o fi cunoscut îndeajuns. Credeam că mă pricep la tipuri umane. În calitatea de şomer avută la un moment dat, am fost îndrumat la un centru de asistenţă socială, unde se DĂDEA categoriei mele o oarecare cantitate de alimente.

Oameni duri, chit că sub o pojghiţă de urbanitate. N-au treabă să-ţi arunce vreun zîmbet. Dispreţ, acreală. Cunoscusem funcţionarul de stat în oarece situaţii, însă acum constat că umblasem numai prin zone mai centrale ale oraşului. Aceia posedau dispeţul amploiatului de stat, dar ghiceai în spatele atitudinii şi ceva oboseală. Cei de ieri însă, cei din *strada Sălcetului*, sînt acri şi atît. Nu îmi par şi obosiţi. Iar eventualul lor sadism e tare nesărat.

Nu reuşesc să mi-i închipui făcînd glume, aici sau la domiciliul lor.

Însă o fi vina mea, că am meditat în decursul anilor la atîtea lucruri – nu şi la posibila existenţă a unui mediu social care lecuieşte într-atît de plăcerea de a trăi.

Sau, Dumnezeule (cel al ateilor...), trecerea sub Soare are infinit mai puţină tangenţă cu plăcerea de a trăi decît am bănui?!

De la una la alta

Fiul meu, de 9 ani, a luat în serios – ca oricine la etatea lui – ideea de ierbar, de chestii vegetale adunate la sugestia profesoarei. Adună de pildă frunze... Merge cu tat-su pe stradă, unde se opreşte brusc şi, cu entuziasm de invidiat, culege de jos frunze...

M-am antrenat şi eu întrucîtva în horă. De pildă, am ochit nişte frunze mari "cît cinci palme de om mare" (aşa i le-am descris, pentru a-l momi la o plimbare), în curtea unei biserici de pe Calea Victoriei, aceea de lîngă fosta Legaţie germană (unde s-a sinucis Killinger, ulterior Teatrul C. Tănase, azi statut incert).

Ca să-i fac drumul plăcut, am zis să-i arăt, venind de la metrou Victoriei, cutare clădire interesantă aici, cutare treabă nostimă dincolo. Eee, Academia Română era de neevitat la aşa prezentare. Da, domne, eu – liceanul seralist de altădată – mi-am fi dat cu părerea asupra onoratei Instituţiuni.

Aici începe însă o problemă. Care ţine de Marele inchizitor dostoievskian (a se vedea imediat ce anume) ori *Hainele împăratului*... Cît să-i spui şi adevăr şi cît să-i înfăţişezi idilic pe domnii de-acolo.

Mi-e greu să generalizez ce a observat un negativist ca mine în timp, dar hai să nu tac. Mi-amintesc desărbătorirea academiciencei cutare. Chestie de 2008 parcă. Măi frate, să vezi perii de-a dreptul greţoase ce-şi trăgeau nemuritorii unu' altuia! Nu ştiu ce j'dă mii de tomuri studiară aceştia la viaţa lor, dar despre penibil pare-se că nu fu vreunul... Başca faptul că experienţa lor în epoca Ceauşescu nu pare decît să le fi exacerbat acea glandă...

Mai citesc de curînd de vizita lui Delavrancea la Berlin, la nen’su Iancu. Poate ştiţi relatarea. Bineînţeles copiii studiază la şcoală "Bunicul", n-au idee de aiurelile Barbului, la bere sau apă chioară. Dacă veni vorba de

şcoală, dacă unul ca mine este acum atît de chitit şi nihilist, este că pe atunci au încercat unii (în familie, respectiv de la catedră) să mă prostească. Să-mi spună că împăratul nu e în chiloţi, ci în hlamidă.

Pe plan pur personal, am avut de curînd de-a face cu o doamnă, Georgeta Filitti la nume. Istoricească.

Dacă dai un search pe net, zici că e minunea UMANĂ a lumii. Eu am cunoscut-o mai personal şi afirm fără jenă de proces calomnie că e o scorpie cum rar s-a pomenit... Iar vorba asta e săracă...

Revin la fiu-meu...

Poate pedalînd prea mult pe experienţa de viaţă (cîtă e) a tătînelui său, nu i-aş recomanda să asude în direcţia lor. Simt eu că nu e o treabă să munceşti mult de tot (trec peste faptul că nici aşa nu ai garanţia *Fotelului*, căci intervin şi unele enumerate cîndva de Ştefan Gheorghidiu...).

Am senzaţia că vieţuind precum marii hardworkerşi cam uiţi de Tine (de fapt nu am spus eu primul că o anumită Groază îi cam mînă pe aceştia în viaţă). A fi atent la Matale nu e vreo garanţie a mierii pe lumea asta, dar în opinia mea cel puţin ai barim de-a face cu Răul cel mic...

P.S. Am o simpatie aparte pentru cel ce fu viceprezident al Academiei Române şi om de munte, Şerban Ţiţeica. Spre sfîrşitul vieţii aud că fuma mult. Or ăsta nu este totuşi, semn că te-ai afla pe un drum apropiat firii tale reale..

Pasămite macabre

S-a întîmplat să trec azi pe Calea Şerban Vodă, în dreptul Crematoriului.

Ce chestie! La 20 de ani eram oripilat, îngrozit de ideea morţii... Un amic mersese cîndva și mai spre seară în partea parcului Tineretului apropiată de Crematoriu... Ce crispare la mine, auzind despre situaţie (nici el nu fusese foarte dezinvolt...)!

De curînd am trecut pe lîngă stabilimentul în chestiune precum pe lîngă Curtea Constituţională (exemplu de instutuţie seacă, întru imagine la subsemnatul), deşi, dacă e să ne luăm după ideea populară, mai spre senectute te ia cu teamă de *Ceea ce te Aşteaptă*.

Bineînţeles că îţi cunoşti adevărata sensibilitate la delicatul subiect al Morţii doar cînd eşti nas în nas cu Ea (recunosc, la munte, de pildă, am devenit mult mai precaut). Aşa că parada de ce dezinvolt am trecut eu pe lîngă... poate fi mai şubredă decît aş vrea. Cred totuşi, că, mai ales dacă ţi s-a întîmplat să nu fii un om tare ataşat Realităţii, şi implicit Vieţii, cred că-ţi poţi fixa drept scop de... viaţă în ultima parte a existenţei o trecere cît mai interesantă spre moarte.

Că veni vorba, îmi trecu prin minte zilele trecute că ne spăriem grozav de moarte, de ale ei, de eternitatea ei şamd, dar nimeni nu tresare la ideea, la realitatea Nimicului din care vine persoana ce se naşte. Nimeni nu-şi bate capul cu asta. Nici măcar religia, ce altminteri face mare tam-tam de bau-baul la ce va fi după (şi în consecinţă trebe să fim cuminţi Aici). Despre ce a fost Înainte, linişte şi pace...

Sub Soare

Sîntem mai toţi îngroziţi cum e cu moartea, cum e dincolo şamd.

Nu am auzit însă pe nimeni să-şi bată capul şi angoasele cu ce fu, unde furăm pînă hodoronc-tronc ne-am ivit în burta mamei, ce făcurăm miliardele de ani, de infinitate de dinaintea ivirii noastre sub Soare. Cum, fu cu reîncarnare sau cu ştiu eu ce idei ale lui Dumnezeu? Hai să fim serioşi.

Mituri

Nu mai ţin minte dacă adolescenţă sau imediat după aceea căscam gura la vreunele. Cert este că pînă acum 2-3 zile, chiar trecut de o vîrstă... mai oprisem două. Andrei Pleşu şi Neagu Djuvara.

Ultimul acordă însă revistei "Ring" (cea distribuită gratuit la metrou bucureştean) un interviu.

Am toată înţelegerea pentru nonagenariatul istoricului. Dar parcă niște observații tot aș face asupra ideilor sale din amintitul interviu.

În primul rînd, a nu lua lucrurile cum sînt.

Dl Djuvara spune: "Dacă Băsescu va fi reales, e clar că românii au orbul găinilor". Omul nu-şi pune un moment problema că or şti acei conaţionali ce ştiu, dacă ar vota, simpatiza astfel.

Amestecîndu-mă şi eu aici în brînză, pot spune că – după o febră la începutul anilor 90 – am priceput că anumite pături sociale nu votează vreun Ion Iliescu pentru că-s idioate, ci pentru că ele îşi văd mai bine interesul (inclusiv acela al inimii) decît mine. Dl Neagu D. se pare că nu a învăţat treaba asta din studiul istoriei...

Tot pe acolo există și o altă învăţătură utilă: este bine ca după o anumită etate să eviţi a te produce public – deoarece poţi avea suprize... Respectiv să mînjeşti – mult sau puţin – ce ai realizat cu trudă pînă atunci. Cum spuneam, e plină istoria, veche sau recentă de aşa situaţiuni... NU O SPUN CU RĂUTATE, CI DOAR MĂ PROVOC SĂ NU PROCEDEZ AŞA, CÎND OI AJUNGE LA PENSIE...

Realmente mă uit la TV, să spunem, si-ş de-a dreptul îndurerat cum le face viaţa asta... Un Victor Surdu, aproape gîrbovit, este într-atît de înţepat de dorinţa de a evita angoasele vîrstei, încît se străduie cu orice preţ să fie băgat în seamă. Şi nu o face cu idei deştepte, căci epoca asta i s-a isprăvit probabil de multişor timp... Şi vin destui aşa... Un Horia Moculescu.

Iurie Darie are ceva asemănător, dar acolo bănuiesc a fi coada nevestei, de a fugi din cînd în cînd sub reflectoare. Habar nu am cum o fi la 80 de ani, dar nu bag mîna în foc că a fugi de angoasa puţinelor zile rămase e o soluţie...

Revin la d. Neagu Djuvara.

De acolo ("Dacă Băsescu va fi reales, e clar că românii au orbul găinilor") ai înţelege că cel intervievat nu este nici din categoria proştilor, nici a lichelelor. Nu spun că dl Djuvara este precum cel pe care îl zugrăveşte drept "minte cum respiră". Însă domnia să nu pare zguduit de faptul că ziarul "Ring" e o fiţuică de *basse éspèce,* moralmente. Chit că se laudă a fi "ziar de bun simţ". Între altele pentru că nu se jenează să facă trimitere în prima pagină unui material din interior pe a cărui latură stă scris discret: "Publicitate"... Doar un exemplu.

Cei drept, marile spirite se întovărăşesc... Alţii care se laudă cu bunul simţ, cu ce revoluţie vor face ei în numele acestuia sînt liderii PNL. Aceştia nu au nici o treabă că pereşedintele lor, pe afişe cît şi în viaţa de zi cu zi, posedă o aroganţă deloc vecină cu bunul simţ. Nici cei din preajma acestuia nu se omoară cu aceeași noţiune-capcană. Veţi întîlni, în context, prin gazetă articole pasămite independente în care se spune că alde Crin Antonescu a ajuns pe locul doi în sondaje. Ori că binomul Băsescu-Geoană e vinovat de crizaaaaa prin care trece ţară. Dnii Haşoti, Orban şi care or mai fi nu se împiedică de amănuntul că alde criza mondială tot s-ar fi năpustit asupra noastră, după cum mînă largă cu banii anul trecut a fost exact prezidentul lor de atunci, prim-ministrul Tăriceanu...

Sînt amănunte care îi scapă probabil dlui Djuvara.

Care-i liberal convins de fel, mai exact – ține să ne rpecizeze dumnealui – la a treia sau a patra generaţie pe lîngă Brătieni şi urmaşi.

Acum, dacă îmi bat capul un pic cu treaba asta, parcă ceva nu e în regulă… Eu cred că aderi la un curent politic pentru că îi simpatizezi, nu pentru că tata ori bunul a ţinut cu aceia... Ba chiar ar fi o laudă, dacă ai face

precum Tismăneanu ori Patapievici – adică să optezi în răspăr cu înaintașul din familie... Lumea însă vede invers la noi.

Dl Djuvara nu ia în seamă nici subiectivismul în afirmaţii pe care i-l conferă poziţia de apropiat al lui Crin Antonescu. Ca urmare, pe duşmani zboară oţet, iar pe ai-noştri apă de trandafiri...

Dispariţie Gh. Dinică. Altfel decît restul lumii

O fi vreo treabă din fragedă juneţe personală (accentuată în perioada Ceauşescu...), dar nu agreez vorbele mari fără acoperire.

Cînd moare cîte un actor, la noi lumea îşi pierde capul.

Aici, nimic nu e mai frumos decît să vezi – între altele cum e cu creştinismul real al românilor. Se sinucide Irinel Liciu (partenera de viaţă a lui Şt. Aug. Doinaş), păi se fac intervenţii la Patriarhie să fie îngropată creştineşte. Şi este. Iar asta pentru că noi am căzut nemaipomenit pe spate la povestea de dragoste (adică la ce nu am avut parte în viață noi…).

Acum.

Se duce Dinică.

Aa, dar mai bine iată postările subsemnatului în “Jurnalul Național”.

Dispariţia actorilor ne prilejuieşte, nouă românilor îndeosebi, manifestări de uluitoare subiectivitate. De ce ne face bine la suflet aşa ceva, cred că e un subiect bun de doctorat la Psihologie. În acelaşi timp, mi-a plăcut grozav jocul lui Dinică (nemaipomenitul, între alte roluri, Stănică Raţiu), dar permiteţi memoriei mele să fi reţinut că Maestrul nu a părut să se simtă anapoda în rolul ilegalistului din "Procesul Alb" ori făcînd excesiv de rahat legionarii în cîteva partituri personale. Ori pe Ştefănescu, negustorul de vinuri, ucis de comunişti pentru că s-a săltat dincolo de calapod.

Totodată.

Pe lumea asta am senzaţia că-i o adevărată problemă în a accepta moartea – a ta, a altora – ca pe un fapt natural. Vorbele mari acoperă însă, deseori, neputinţa noastră de a accepta aceasta... Mai stau şi mă mir... Toţi sînt oripilaţi că ne-am despărţit de... Nimeni nu-şi pune problema că însuşi G.D. nu pare să se fi obosit prea tare cu ideea vieţii sale, din moment ce, la 74 de ani, joacă de zor în telenovela "Aniela". O juca un Beligan la 90 de ani, dar asta se pare că nu o poate face oricine... Deci Dinică e primul care nu a avut grijă de viaţa lui!

M-am întrebat de la o vreme de ce o luăm razna astfel, şi asta faţă de actori – căci de pildă la vreun fotbalist (chit că adună mai mulţi oameni îndeobşte pe acele arene) nu e atît tapaj. Bineînţeles sînt scoase la înaintare şi aici vorbe mari – nu vă mai obosesc cu ele – dar trăiesc cu senzaţia că alde cheia întregii probleme vine din, hai să umflu şi eu vorbele, condiţia actorului.

Actorul este un om care se produce (nu discutăm aici cu ce preţ psihic sau de sănătate clasică) în faţa privirilor admirative ale unei săli, ale unei mulţimi de oameni. Ceva îmi spune mie că treaba asta reproduce condiţia de copilaş mic-mic, care-i în atenţia întregului univers.

În ce-l priveşte pe spectatorul extaziat de presaţia Maestrului cutare sau cutare, eu am impresia că el face ceea ce se numeşte o proiecţie, adică se pune inconştient pe sine în acel actor. Căci la o adică asta e dorinţa tuturor oamenilor, să regreseze în perioada aia în care lucrurile din jur, îmbătrînirea sau mai ştiu eu ce îi speriau infinit mai puţin decît în diferite etape ale maturităţii ori senectuţii.

Este o părere personală, posibil a fi afectată măcar în parte de acelaşi proces amintit, proiecţia.

P.S.

Mi s-a părut penibil Florin Piersic (cred că simpatia omului de rînd decurge tot dintr-o proiecţie, adică prestaţia acestuia inflamat-infantilă reprezintă *ce am vrea noi dar nu avem voie* ori nu sîntem dotaţi).

Şi ştiţi de ce?

Pentru că tot unul ca ăsta vine şi-mi vorbeşte mîine de patriotism, de morală, binele omenirii sau mai ştiu eu ce**.**

Nostimadă

Există niște reguli clare în *Soțietate*, mai mult sau mai puțin declarate.

Sentimentele de neacceptat acesteia se învălesc sub vorbe, atitudine care să le facă pasabile. Ia-uitați un exemplu.

Om care învîrți un pic condeiul, te irită succesul seriei Harry Potter. Poate îți cade prost și candoarea, succesul la mulți semeni al acelui personaj literar. Plus cel financiar al autoarei.

Nu poți spune însă toate acestea. Așa că reformulezi.

Iar un ziar pasămite serios pune sub reflectoare făcătura:

'VORBE CARE CONTEAZĂ

Ionel Crăciun, poet

Românul a inițiat în Spania o mișcare anti-Harry Potter bazată pe învățături sănătoase din filosofie, literatură și religie…'

Nici nu mă obosesc să caute acele felii dătătoare de viață spirituală. Căci pot bănui lesne în care categorie de platitudini se înscriu.

Că veni vorba, se află expuse zilele astea în stația de metrou Dristor 1 niște imagini cu biserici din București, însoțite inclusiv de niște citate biblice. M-am uitat lung la acele vorbe pasămite sfinte și le-am văzut doar ca pe niște aiureli. Și nici nu mă miră, cîtă vreme **ele au apărut la origine pentru mintea omului de rînd de acum 2000 şi ceva de ani**.

Între altele, este ideea de a proslăvi pe Cel de sus, pe care inițiatorii îl credeau probabil la fel de ahtiat după perii precum noi, situație repetată în cazul prezenței aurului în acel text.

Ai nevoie de religie cînd s-a nimerit să nu fii suficient de (realmente) educat, iar în paralel nu ești dispus să accepți durerile și necunoscutele sinistre ale existenței. Includ aici și nonexistența care o încadrează.

Teme

Are o vorbă Nae Gheorghidiu (personajul lui Camil Petrescu). "Primeam gazeta cutare, dar înveleam în ea ghetele trimise la reparat..."

Procedeu invers, găsesc ambalat ceva într-o pagină de Gazeta Sporturilor. Mai veche.

Acolo, titlu mare: "Cutare junior a călcat în picioare tricoul naționalei". Totul, în acel material, mi s-a părut însă o sinistră și lașă execuție!

Fondul principal al acelui gazetar fu eterna înclinație umană, manifestată de pildă la cazarmă, în frecatul altui seamăn, mai slab – iar asta doar pentru că asemănător fusesei tu tratat cîndva.

Acum, juniorul *X* este tratat ca o cîrpă cam de toți maturii. Gazetarul, în primul rînd, nu are onestitatea de a căuta și punctul de vedere al tînărului încriminat. Și merge pe ideea lui *Las că știm noi mai bine!* Mai ales că ținta întregului material este, vizibil, să dea o victimă plebei însetate de sînge, adicătele publicului, cititorilor.

Mie mi s-a părut aiurea ca un june să calce în picioare tricoul, asta după ce e introdus în minutul 60, iar finalmente declară destul de temperat: "*Eu nu vin aici să-mi pierd timpul, mai bine rămîn la club…".* La nervi, mai ales de trăit în mijlocul arenei, se debitează vorbe infinit mai dure...

Totul are loc pe fondul ideii de a juca la națională, în cazul de față cea de juniori. Maturii aici cad pe spate în fața onoarei de a fi convocați în echipa țărișoarei. Niciunul nu ia în seamă faptul că tinerii de sub bagheta lor ar putea judeca altfel. Cu atît mai puțin nu cercetează de ce văd lucrurile astfel unii dintre juniori. Nu, maturu' are orden, are tabu o idee – și de aici se rupe firul. Niciunul nu are curiozitatea să vadă cum de ajung niște puști – ce mie nu-mi par criminali (iar cine nu a comis fronde la vremea să să ridice primul piatra!) – să gîndească altfel. Cu atît mai puțin nu-și pune problema că un asemenea adolescent poate renunța foarte iute și senin la cetățenie... Și nu știi cînd te duci cu alde căciula în mînă la el... (Cîndva, Marius Lăcătuș – sabotat la națională de Mircea Lucescu pe motivul că e neam-prost – a arătat la Sevilla și nu numai care îi e valoarea...)

Am să încerc eu să cercetez puțin fenomenul. Ideea de patrie a fost vîrîtă cu anasîna în minți. Nu știu cît era la vreun 1916 sentiment înălțător și cît frică de Curtea Marțială.

Cert este că niște regimuri dictatoriale succesive și-au bătut într-atît joc de ideea de țară și de patrie, că îndeosebi tînărul născut direct în deschiderea Uniunii Europene nu mai ia în serios ideea. Mai ales că sub Carpați spectacolul este deprimant, atît în ce privește reprezentanții statului, cît și concetățenii propriu-ziși.

Potrivit unei elementare reguli de trei simplă, tînărul va judeca altfel decît predecesorii săi. *Aiasta nu se poate!,* își spun însă mai marii fotbalului românesc.

Am lăsat nițel mai la urmă un al doilea caz de frondă juniorească la naționala României. Adrian Stoian, de 18 ani dar jucînd la AS Roma, este atenționat de Miodrag Belodedici că-i cam individualist. Nu știu ce a spus exact Belo și pe ce ton, cert este că junele răspunde cu o obidă cît se poate de normală la acea vîrstă: *Și cînd joc bine mă certați?*

Aici, autorul articolului găsește de cuviință să pună și el o piatră de moară pe capul proaspătului major: fumează foarte mult. Nu știu cît de reală este spusa, dar este vizibil că nu pare să se fi rătăcit în zonă vreun psiholog pentru tineri, care să afle DE CE pipează (dacă e așa) tînărul...

Relatarea de mai sus merită și o altă precizare. Belodedici a crescut sub palmele adulților, ale celor mai mari. El declara cîndva într-un interviu că încasa lovituri de la fotbaliștii mai mari. În vorbele și comportamentul său există clar semne că le lua și în copilăria timpurie. E, unui asemenea om (altminteri îl stimez!) i se va părea inevitabil deplasată atitudinea junelui anului 2010.

Închei cu ideea că aici ființează și altă înclinație omenească, aceea de a cere altora ce nu facem noi. Uitați-vă pe stadioane și spuneți-mi ce poate învăța un tînăr de acolo.

Iar o contribuție în domeniu au și ziarele, gazetarii, care în goana după rating publicistic au încurajat din răsputeri fenomenul mitocăniei... După care, fariseic, se plîng revoltați și pretins căști de ea...

Babeș, Nemeș, Gavrilescu

Articol în "Adevărul", 28 decembrie 2009

I

"Liviu Babeş, Călin Nemeş, Gigi Gavrilescu, toţi şi-au luat viaţa şi s-au eliberat. Acum se luptă cu uitarea. "

Uf! Cum să pun problema?

Pică bine să prezentăm lucrurile eroic, dar nu o dată astfel ne îndepărtăm de adevăr.

Lucrurile merită ceva nuanţă – şi mă refer aici mai ales la Gigi Gavrilescu. Am fost cu el și alții la Grupul Independent pentru Democrație, iar mai apoi și la Alianţa Civică. Lucrurile în ce-l privesc au fost (în opinia mea) infinit mai... umane. Gigi a fost un om care a sperat o vreme, favorizat de istorie, că îşi va depăşi un destin proiectat nefericit. Cînd nu a mai rezistat (martie 1994) ideii că va trebui inevitabil să revină în cenuşiul insuportabil al vieţii sale, s-a sinucis.

Asta e părerea mea – şi îmi asum pietroaiele că întinez memoria şamd. Dar o fac pentru că prefer adevărul relatărilor pompoase.

II

Chestia asta cu dacă a meritat sau ba, dacă e degeaba sau nu – mi se par copilaresti.

Omul acela, Babeș, la momentul acela, a actionat cum a crezut mai bine, cum *nu-a-suportat*... mai bine. Idem cu "Degeaba 1989-2014".

Mie-mi place că toţi ne declarăm creştini, dar ne animă o trufie ce nu s-a văzut... Adică subsemnaţii dorim

Precum în visele personale, iar dacă nu-s așa, păi totu' e degeaba ori n-a meritat, vere!... Nici unul nu-şi pune problema că viaţa poate merge cum vrea ea – iar de cele mai multe ori chiar aşa o şi face, finalmente!

Preumblare

Pe un site cu simpatii creştine, cineva trece păcatele capitale.

Trec peste faptul că nu noi noi ne-am sădit glandele trimiţînd la aşa abateri, ci *Altcineva* -

nouă rămînîndu-ne doar lupta contra belelelor, într-o încercare etern ratată de a ne atinge umbra...

Umblet pe o vreme mohorîtă pe Calea Griviţei.

Intru la cimitirul Sfînta Vineri.

Reconfortează (ce bine că eu sînt viu!), dar am şi speranţa firavă că voi identifica mormîntul scriitorului Nestor Urechia, mare iubitor de Bucegi.

În mersu-mi pe latura sudică a pomenitului spaţiu nu găsesc ceea ce caut. Dar îmi aduc din plin aminte de trufia cea trecută în lista cu păcatele capitale. Să te ţii aici cavouri, care aproape ating înălţimea blocurilor de locuinţe din jur. Să vezi aici indivizi interesaţi de funcţii, înclusiv în dauna propriului prenume (monumentul Bagdasar este doar un exemplu). Alţii (de fapt, rubedenii acrite) vin cu sinistru de răutăcioasa pastilă: "*Ca voi am fost / Ca mine veţi fi...*"..

Vorbeam de un cavou cît toate zilele. Înălţimea cît ceriul nu-i împiedică pe animatori să treacă, spre creştetul construcţiei: "Nimic fără Dumnezeu!". Ultima lozincă apare şi pe alte monumente funerare. Am dramul de ştiinţă pentru a vedea în astă vorbă mare ceva conjunctural, legat de sloganul lui Carol I. Dacă ar fi trăit prin 1950-60, ar fi scris – pe o amenjajare inevitabil mai modestă (și fără cruce) – lozinca începînd cu "*Proletari...!*". Asta şi pentru că în preajmă se afla Mecca lui Ghiţă Dej, *Griviţa cea roşie*...

Mai sesizez că la 1896 (o ştiam totuşi de prin cărţi...) scriam cu î din i, în interiorul cuvintelor – deci nu e modă nouă şi stalinistă...

10 pentru România, ediţia 2009

Asta e, trebuie – pentru bunul mers al lucrurilor – şi cîte un copil/nebun la casa Omului. Ce-i drept, mă feresc să derapez spre un comportament acru, precum al adorabilului altminteri Paul Goma.

Nu am priceput în ce lăudabilă (şi reală!) calitate se aflau în sală dnii Victor Ciorbea şi Emil Constantinescu. Cred că e vorba de plăcerea noastră de a avea în preajmă oameni cu oarece notorietate – chestie care ne luminează finalmente şi pe noi... *"Lăudîndu-te pe tine..."*

Bineînţeles că nu voi fi unul să fac abstracţie de cele bune ale numiţilor ex-demnitari. Dar, trăgînd linie, primul pleacă de la palatul Victoria tare bosumflat de golul încasat de la adversari – între altele uitînd să revină la locul de muncă de la Primăria Capitalei, pentru care inclusiv eu îi acordasem votul... Apoi încurcă lucrurile prin muribundul PNŢCD (după 2000), pentru ca actualmente să-şi dea cu vădită ranchiună cu părerea pe la faimoasele Antene... Altminteri, dacă îi priveşti prim-planurile tv, Victor nu are vreo treabă cu penibilul – e gras şi frumos...

Emil Constantinescu a urmat oarecum o traiectorie asemănătoare. Iritat că *Structurile* i-au subtilizat fotoliul de lider regional, a dispărut în ceaţă în 2000, spre disperarea unor ţărănişti maeştri în vorbe mari, nu şi în cultivarea de personaje cu charismă (e şi greu să crească aşa ceva în umbra galbenă a unui Ionescu...). Că în urma unei asemenea ofuscări au ajuns oameni cu scaun la cap să-l voteze pe Ion Iliescu, aşa ceva nu pare să-i tulbure nopţile dlui Emil. Asemenea lui Ciorbea, şi Constantinescului îi cade prost la suflet astăzi un cetăţean pe nume Băsescu – ceea ce, la o adică, e un compliment pentru acesta din urmă... Doamne fereşte să ajungă vreodată a avea nevoie de periile celor precum E.C.!

Mi se pare că am mai scris pe acest blog despre fascinaţia pe care o are omul de rînd în faţa actorilor. Ba găsisem şi o explicaţie, pe cît mă duce mintea: noi ne proiectăm în locul celor lăudaţi cu atîta osîrdie, cei de pe scenă. Loc ce, la rîndu-i, ţine de dorinţa infantilă de a fi în atenţia amabilă a tuturor.

Pe trendul acesta ajung în top personaje *care de care mai...* Ajunge un Florin Piersic, căruia moderatorii nu izbutesc să-i mai taie macaroana logoreică. Dar publicul se recunoaște în cel ca el. Și un Cezărică mai dezinvolt din Șoseaua Sălaj ar proceda la fel, ajuns în fața refectoarelor.

Or, după neînsemnata mea opinie, mai trebuie ceva unui actor pentru a binemerita de la patrie. Este poziţia de lance spre nou, spre realmente mai bine. Ori barim de luptător împotriva măgăriei din societate. Mă uit la cei tămîiaţi în ultima vreme şi parcă nu văd aşa ceva. Dinică de pildă părea să doarmă bine noaptea la vremea cînd interpreta comunişti în "Procesul alb" ori făcea de rahat legionarii în seriile eternului Sergiu Nicolaescu. Un Radu Beligan a colaborat de asemenea la gros cu tovarășii, alde imoralitate uşor sesizată şi la un M. Albulescu, între mulţi alţii.

Olga Tudorache, aplaudată şi ea la gala "10 pentru România", nu a bătut nici ea recordul pe drumul înnoirilor fericite în societatea românească. Și-a făcut treaba ei, bine, și atît. Repet, nu contest priceperea lor actoricească ori arta de a-şi drămui înţelept existenţa, graţie căreia un Beligan joacă onorabil chiar şi la 91 de ani...

Am mai sesizat cu prilejul aceleiași emisiuni neştiinţa preşedintelui Academiei Române în ale persuasiunii. Omul citea monoton o ţidulă, cu discursul. Mă gîndesc ce naiba a înţelege auditoriul său de prin aule, dintr- un text reprodus monoton. Altminteri, probabil domnia să poate conferenţia prelung despre cum îşi va fi entuziasmat studenţii cutare distins matematician...

Dl Ion Diaconescu a fost declarat cu același prilej drept *Senior al politicii româneşti*.

Dacă admitem că subiectivismul e-n cele româneşti ce-au rîs, rîd și vor rîde la soare..., păi atunci putem merge liniştiţi la o bere. Sau... 10.

Dacă nu, păi hai să stăm drept şi să judecăm idem.

Dl Diaconescu este acela sub a cărui baghetă PNŢCD s-a făcut praf, urmare a unor manevre, gesturi ce numai inteligenţă nu au trădat. Tot dl. D. a acordat ulterior girul său unor personaje ce-au reuşit finalmente să

afunde şi mai în glodul penibilului onorabilul partid (care altminteri a cotit-o de la stînga la dreapta, în 1987, cu o dezinvoltură altminteri hulită azi la pedelişti...).

Că domnia să a suferit în puşcării (deşi nici partidul dsale nu fu mai clement pe la un 1933, de pildă, cu dușmanii), asta e clar şi de apreciat. Dar aşa ceva nu-i asigură automat un loc între oamenii de stat!

În paralel, mă uitam ce mare caz face o tabără peneţecedistă actuală de prezenţa alături de ei a SURORILOR dlui Coposu. Care vor fi avut cu activitatea concretă a partidului în chestiune cît am avut eu. Adică deloc.

Imaginaţi-vă un PSD făcînd pelerinaj la dna Nina, cîndva...

Lumea scrie despre Ion Iliescu

Că ne place sau ba, Ion Iliescu este un *tip*, vorba lui Constantin Bacalbaşa. Este un om care şi-a pus pecetea pe epoca să – şi dacă evident nu a ieşit tare bine, păi nu m-a oprit nimeni să mă bag în politică şi să fac altă Rumînie, mai brează.

La o adică, în paralel cu pietre în cap Bunicuţei (aviz: l-am înjurat grozav şi activ în 90- 91!), o privire spre noi şi nerealismele noastre nu ar strica. Căci e plină lumea de deştepţi clamînd: "1989-2009 – Degeaba", fără să mediteze vreo clipă dacă – pur şi simplu – noi toţi am fost doar martorii unei aritmetici elementare, aceea a lui 1 plus 1 egal 2. Condiţiile de sub Carpaţi, oamenii de acolo, apoi influenţa lumii celei largi au condus la ce sîntem. Cum, meritam noi mai mult și, implicit, era mai bine dacă pe Olt şi celelalte curgea miere sau măcar Frutti Fresh? O fi fost, dar asta nu ne-ar fi schimbat infantilismul – altminteri plastic tratat de Ion Creangă. În povestioara cu posmagii...

Generalul Nicolae Militaru

Toată lumea, zilele astea, îl face spion sovietic pe întîiul ministru al apărării postdecembrist, Nicolae Militaru.

Militaru ăsta nu o fi fost vreun sfînt, dar toţi dovedesc un stil tare chitit pe el – treabă despre care eu am citit prin cărţi că nu e o cale de aflare a adevărului... Asta ca principiu. Apoi, toată lumea o ţine gaia maţu că a fost spion sovietic. Pot ghici că acest infamant amănunt a fost stabilit de băieţii lui Ceaşcă, iar multă lume a luat de bună vorba. Căci instituţia ţapului ispăşitor, al tipului în care să dăm toţi şi cu mare curaj este şi va fi cît lumea.

O fi fost şpion bolşevic, dar produceţi, distinși domni, şi ceva probe! Daţi un facsimil, daţi măcar gogoşile unor securişti – în spatele cărora mai degrabă citesc oftica de a nu-l fi prins pe onorabilul, cum a fost şi cazul lui Pacepa...

PS

Grigore Cartianu este vîrf de lance al relatărilor recente despre Revoluţie.

Mie omul mi-e simpatic, dar este penibil, prin neputinţa lui de a lega două vorbe fără să lezeze timpanul fie şi nu chiar fin. Zău că n-am idee cum a ajuns redactor-şef la "Adevărul". pesemne am eu o problemă, dar tot nu pricep de ce e în stare un om cu asemenea tip de exprimare. Pariez că mintea nu-i e de filozof grec (măcar de l-ar fi imitat pe Demostene, cel tînăr...).

Pe lîngă astea, Grigore dă drept mari şi recente descoperiri ceea ce Alex Stoenescu a publicat de vreo patru ani, dacă nu mai bine. Ba le şi spune avînd pe istoric în acelaşi studio tv!

O fire asemănătoare probează şi Radu Moraru. Care mi-i de asemenea simpatic, dar şi el e ridicol de prompt în datul cu părerea ori întreruperea unor invitaţi vizibil mai destupaţi – în subiect şi nu numai – decît domnia sa.

Repet, altminteri îmi pare un băiat de gaşcă!

Şed şi mă mir...

I

Îmi cad ochii iar pe un material pompos numit "Confruntarea spirituală dintre Wurmbrand și Gafencu (din Memoriile lui Ioan Ianolide)"

Mai exact la două pasaje.

"In 1946 a avut loc o conferinta a confesiunilor din Romania, convocata de Ana Pauker, evreica și conducatoare a comunistilor. Atunci a luat cuvantul rabinul-sef Safran, care a acuzat pe crestini ca-i prigonesc pe evrei și a amenintat cu razbunarea, cautând în acelasi timp să nege dumnezeirea lui Hristos; ei, evreii, a spus Safran, sunt poporul ales! Crestinii prezenti acolo au înghetat de frica. Un mitropolit roman a vorbit ca să nu taca și a spus de toate, dar nu a îndraznit sa-L apere pe Hristos și nici pe romani. Catolicii au fost demni, dar retinuti. Protestantii au fost confuzi și oscilanti.
În sală se gasea și W., impreuna cu sotia sa, care i-a zis:
Tu trebuie sa-i spui rabinului adevarul. Cere deci cuvantul!
Cum și el era reprezentant al miscarii ecumenice, i s-a îngaduit să vorbeasca. A început prin a evoca originea să iudaica, apoi a marturisit cum a ajuns crestin, în fine a trecut la atac impotriva lui Safran și a pacatelor și necredintei poporului evreu, pe care le-a dezvaluit cum numai un evreu poate să o faca.
Voi sunteti vinovati! a strigat el. Pacatele voastre au urcat pana la cer. Voi urati, voi uneltiti, voi impilati, voi mintiti impotriva lui Hristos și a Bisericii Sale. Ati pierdut dreptul de popor ales prin uciderea lui Hristos și nu va ramane decat să va pocaiti și să va încrestinati! Căci Cel pe Care Il prigoniti este Cel vestit patriarhilor și prorocilor. În afara lui Hristos nu aveti mantuire!
Rabinul facea spume, Ana Pauker a dat ordin să fie întrerupta radiodifuzarea discursului. Sala aplauda frenetic. Adevarul iesise la lumina prin W.. Când a terminat cuvantarea era sleit, o putere mare iesise din el. Au venit ai lui și l-au scos pe o usa laturalnica, fiindca evreii il asteptau sa-l ucida."

Alta:

"Infruntarea
Intr-una din zile a fost adus la sanatoriu un evreu talmudist cocosat, foarte grav bolnav. Când a intrat în contact cu atmosfera din camera 4, ura lui impotriva crestinilor s-a dezlantuit violent:
Voi, crestinii, sunteti vinovati de pogromul impotriva evreilor. Ne vom razbuna dupa legea noastra!
I s-a raspuns:
Dimpotriva, crestinii sunt victimele directe sau indirecte ale evreilor. Evreii au ucis pe Hristos si-i prigonesc si-i ucid pe crestini ori de cate ori au ocazia în istorie, ca să ajunga ei însisi stapanii lumii. Dar lumea moderna nu poate accepta guvernarea unui neam strain care se considera Israel.
Noi suntem Israelul prin alegerea divina!
Israelul este haric, și nu nascut dintr-o anume semintie.
Voi sunteti antisemiti și prin asta nesocotiti legamantul dat de Dumnzeu poporului evreu!
Antisemit nu a fost Hristos, ci Iuda, Ana, Caiafa și poporul care a cerut rastignirea. Antisemiti nu sunt crestinii, ci evreii care lupta impotriva evidentei, căci ei stiu bine ca Hristos este Dumnezeu, dar prin Talmud și Cabala au rastalmacit învatatura revelata a Vechiului Testament. Ei se închina fie vitelului de aur impotriva Dumnezeului lui Moise, fie lui satana impotriva adevarului lui Hristos. Poporul evreu L-a dat pe Hristos, dar e incapabil sa-L urmeze, căci el însusi se considera Hristos – iata culmea demonismului la care a ajuns!
Crestinii au colaborat cu Hitler impotriva crestinilor! a strigat talmudistul.
Dar tot crestinii au fost marii martiri ai lagarelor naziste! De altfel, nazismul a fost un iudaism relativ." Şamd.

Te uiţi la relatările astea, nefiindu-ţi tare greu să vezi că nu au mare treabă cu realitatea. Cutărescu, bolnav rău, numai de discuţii înflăcărate nu stătea... Sau că Alexandru Şafran taman aia făcea la o conferinţă a cultelor – trata, şi încă prost, cel mai delicat subiect cu putinţă!

În paralel, stau şi mă întreb cum trebuie să fi fost tipul care a aşternut asemenea invenţii pe hîrtie. Şi-mi sare în minte ideea de delir, chit că nu cunosc exact definiţia de dicţionar.

Nu are nici o treabă cu realitatea, dar nici de penibil. E clar că era dat în mintea copiilor – auzi, "îl aşteptau evreii să-l ucidă". Astea-s vis de copil întîrziat cu temperatură!

Interesant este că o mulţime de invivizi dintr-o Dreaptă întîrziată chiar cad pe spate la notaţii precum cele ale acestui Ianolide. Dacă pomenitul autor mai poate fi înţeles, în delirul său, pricep deocamdată mai greu cum inşi mai tineri, pardon, pun botul la aşa aiureli.

Dincolo de toate, ajung încă o dată la vorba lui filosofului Alain: "Căutaţi acul!". Ce-l înţeapă de fapt pe un asemenea om?

Mie unuia îmi este vizibil că el are nevoie de confecționarea unei realități precum a covoarelor împînzite în copilărie cu soldați de plumb. Pe care să-i aranjeze după cum îi cere sufletul doritor să creadă că stăpînește lumea. Iar în paralel, izbind una de alta micile cătane, să-și descarce o agresivitate pe care nu a putut, nu poate lepăda altunderi…

II

Mă uitam şi la nişte vorbe atribuite lui Nae Ionescu, de către Mircea Vulcănescu.

Îmi recunosc oarece mărginire a minţii în a trata lucrurile, de la catedră, cum o făcea marele filosof interbelic. Dar nici nu pot să-mi pierd capul în faza frazei, a pretenţiei:

> *"El înfăţişa de pe atunci un creştinism aspru, asocial, orientat în întregime spre viaţa de dincolo, în care împărăţia lui Dumnezeu se realiza abia la sfîrşitul lumii, printr-un fel de catastrofă exhatologică a cosmosului întreg".*

Nu am cum să nu văd aici că tendința copilului (de a-și clădi din vorbe, din gînduri o realitate convenabilă șieși) animă și pe maturi. Care în plus vizează – în dorința unei poziții sociale superioare – a da gata mințile celor ca ei.

Altminteri, chit că nu-s vreun leu în cunoaşterea vieţii lui Nae Ionescu, nu mi se pare ca aceasta să se fi îngrijat tare de moarte, după cum nici vreun practicant cît de cît serios al creștinismului nu a fost. Dimpotrivă, enteresul şi iar **enteresul** pare să-i fi animat din plin gesturile.

Reticent iar în a mă da deștept, comparativ cu personajele în chestiune, îmi pun problema: ucenicii lui *Tata Noe* chiar nu miroseau dincolo de masca maestrului, chiar simţeau doar într-un plan, acela al jongleriei zice-se savante cu vorbele?

Iulia Tăbăcaru, bomba sexy

Pentru necunoscători: Iulia este prietena (iubita, amanta şamd) fotbalistului Cristi Tănase.

Lumea spune că e focoasă foc, motiv pentru care fotbalistul îşi consumă cam multă energie cu ea, în pat, cît şi prin stabilimente de noapte.

Doză de invidie cît cuprinde aici, la pomenita Lume – mascată pe cît se pricepe Ea mai bine: Iulia e urîtă, e femeie ușoară, cu IQ neînsemnat etc.

Într-adevăr, Iulia pare destul de săracă întru duh, chit că are nişte rotunjimi de apreciat. Sînt însă caracteristici pe care le posedă cam un sfert din femeile la vîrsta respectivă (20-22 ani).

Am senzaţia că multe exemplare masculine salivează mai mult sau mai puțin fățiș legat de domnișoara în cauză deoarece nu a avut de-a face în intimitate cu un asemenea tip uman.

Dacă ai avut de-a face cu adevărat cu o femeie frumoasă, cred că ţi-ai bifat liniștit domeniul (vorba lui Bregovici parcă, "mi-am rezolvat /ciudăţeniile/ erotice pînă la 20 de ani..."), nu ai de ce să cazi pe spate la vederea Iuliei. Se pare că marii masculi, de prin galerii şi redacţii, sînt însă mai puţin forţoşi / macho decît se laudă.

Dar nu ăsta este esenţialul.

Dacă îi priveşti pe cei doi – fotbalistul şi domnişoara – mai cu atenţie, descoperi, inerent, şi alte lucruri.

Cel mai la îndemînă este că nu au mai nimic unul pentru altul. E un fel de semnat condica, el pentru faimă masculină, ea probabil pentru bani, eventual reflectoare mediatice, sociale.

În context, se vede destul de clar că alde Cristi a avut probleme măricele cu duduile, i-au picat destul de rar – și acelea urîţele. Nu pentru că o fi fost vreun împiedicat (simt că era ceva prin gaşca satului, chiar dacă nu primul...), dar astea erau în zona sa. El însuşi posedînd o fizionomie rurală de toată frumuseţea.

Acum îşi rezolvă rămînerea în urmă la capitolul acela.

Interesant este că îşi alege o persoană cam în aceeaşi situaţie, cam din acelaşi mediu și căreia de curînd îi puse de asemenea Dumnezeu mîna în cap, sub forma unei ascensiuni fulminante (dacă alde căderea va fi la fel, doar ea se poate opune fenomenului – chit că nu mi se pare a poseda aşa însuşire...).

Cu un efort de imaginaţie minim pot să-mi închipui cum ar fi arătat ambii fără acea mînă divină, adică rămaşi în vatra satului.

Aparent culmea, ar fi optat pentru acelaşi timp uman.

Da, adică tot unul pentru care nu ar avea mare pornire din inimă. Mai exact li s-ar potrivi ranchiuna împotriva sexului opus.

(La Iulia treaba asta se vede clar, din stilul **allumeuse**, de a da gata bărbatul care a jignit-o prin indiferenţă cîndva, fie şi în copilărie...)

Mai e de notat şi comportamentul soacrei mari, mama lui Cristi.

Scrie undeva, într-o gazetă, că “Mama s-a îmbolnăvit *pe sistem nervos* (alţii spun că a ajuns şi la spital, n. M.O.), cand Cristi a fost prins făcîndu-și de cap în bar cu Iulia"

Aşa e în viaţă.

Deci persoana care îl ţinu din scurt pe Cristi, oferindu-i însă cam deloc afecţiune, e foarte mirată şi aferată (teatrul este lesne depistabil, totuşi!) că tînărul fiu a comis marea crimă de a poseda şi proba dezinvoltura vîrstei. Cîtă invidie e aici faţă de duduia care i-a suflat jucăria, e lesne de simţit. În acelaşi timp, doamna Tănase-mama pare să fi uitat cum a fost ea la 20 de ani. Nu bag mîna în foc cum că tatăl este cel focos (posibil...), dar la careva din părinţi a existat/există linia temperamentală pe care evoluează azi Cristi.

Mi-a atras atenţia lipsa de curaj a fratelui lui Cristi, la care la TV se jena să spună una sau alta... Ghiceşti uşor comandamentul *Aşa ceva nu se spune!,* cu completarea *Aşa ceva nu se face!* – ambele posibil de căpătîi în familia Tănase, unde nu ştiu dacă doamna Tănase conduce, dar oricum are un cuvînt greu de spus.

Şi de care Cristi a încercat să scape cum a putut.

Bineînţeles acum plăteşte mamei şi poliţa, nu doar neascultînd-o, dar amintindu-i prin frumuseţea Iuliei că s-a trecut, că s-a băbit...

E o ipoteză.

Campania "Drogurile strică tot"

Un panou măricel, în mai multe locuri ale Capitalei, ne asigură că "Drogurile strică tot!: sănătatea, viaţa, familia, cariera, voinţa, raţiunea, încrederea, prietenia...”

Alături, un măr injectat şi, pe cale de consecinţă, o parte din el stricată.

MAI RAR AŞA LIMBAJ DE LEMN, atîta primitivism întru tehnică persuasivă!...

Pariez că la origine se află un matur, (cît de cît) echilibrat. Pe care existenţa nu l-a intersectat vreodată cu întîmplări care să-l facă să-şi ia cîmpii plus "ierburile". Totodată, *Omul-cu-panoul* nu posedă minimul elasticitate în a se pune în locul ţintei....

Ca urmare, pe amatorul de droguri aşa vorbe măreţe îl lasă rece (la figurat)...

Iar pe un biped cît de cît logic îl cuprinde mirarea: Cum drogul îţi strică voinţa, cînd tocmai lipsa (pasămite) acesteia – a voinţei – duce la droguri?

Nici gînd să îşi pună totodată careva problema ce împinge un om să apeleze la droguri, la aşa compensaţii. Ce e în sufletul aceluia, cum e cu sperieturile care îl fac să fugă de viaţă...

Sătulul nu crede pe ăl flămînd, dar scoate broşuri cum e cu alimentaţia raţională...

Reviste de cultură

Cam după 1990 îmi venise să mă şlefuiesc niţel, ca un brav absolvent de liceu ce mă aflu. Citeam ce-mi cădea sub ochi. La loc de cinste: "Dilema", ""România literară", "22". Nu m-a ţinut decît nişte ani. Urmărindu-le apoi în mari salturi.

Le-am revăzut de curînd. Hotărît lucru, încep să fiu depăşit de ce se scrie acolo. Cam excesiv de savante pentru mintea mea 'a proastă. Ori nu mai am eu răbdarea cititului? Se poate.

Cred totuşi, fie şi din calitate de neica-nimeni, că ceva mai multă atenţie din partea autorilor de pe acolo de a nu eşua într-un turn de fildeş nu strică. Articolele, multe dintre ele mai exact, sînt destul de seci. Că le pricep eu sau ba, dar nici viaţă nu simţi în ele. O să-mi spuneţi că ce le trebuie lor viaţă, că e de ajuns să fie erudite. Din ce mai citesc şi eu dintre textele vechi, se pare că e nevoie de aşa ceva pentru a răzbi peste vremi. Zic asta şi pentru c-am observat inclusiv între războaie nişte savantlîcuri ce vor fi rupt gura tîrgului atunci, însă nu par să mai facă mulţi bani azi.

Da, are şi amatorul din mine o idee: ca un ceva să poată fi citit şi peste un interval mai măricel de timp...

Încă ceva.

Grafica revistelor cu pricina.

Eu aş înţelege mai greu cum un spirit fin nu-i încurcă ochii în designul majorităţii revistelor de cultură de la noi. De unde numai proporţie şi echilibru nu răsare privirii. Campioane par să fie "22" şi "România literară", dintre publicaţiile centrale, în vreme ce la nivel local tehnoredactarea ca-n curtea şcolii e la mare modă.

Repet, pricep greu cum poţi să fii un om al fineţii şi al nuanţei delicate, iar în paralel să te produci ori să citeşti asemenea hardughii grafice.

Răzleţe, 8 ianuarie 2010

I

Sînt notaţii aparent pe fugă, care mă duc cu mintea la Konstantin Tsatsos, filosoful şi politicianul grec de la jumătatea secolului trecut.

Cristi Chivu se lovi tare la cap, în şocul cu un alt fotbalist. La spital, ar fi spus că "se simte bine şi s-a rugat la Dumnezeu să fie bine".

Eu nu înţeleg ceva aici. Cu a mea minte care, dacă ne luăm după spusele majorităţii compatrioţilor, ar fi făcută tot de Dumnezeu…

Deci după belea te rogi la Prea Înaltul. Dar de ce nu ne punem problema unde fu Acelaşi în momentul în care ne dădurăm cap în cap cu altul, la propriu sau la figurat? Atunci nu mai veghează El la tot? Ori atunci efectuăm acţiuni pe care El nu le aprobă, şi d-aia se uită în altă parte?

II

Mai văd sumedenie de inşi (voi mai pomeni de ei) care-şi bat capul cu mîntuirea cea creștină. Cu ce-o să fie *după* moarte, în general. Alţii susțin ideea de reîncarnare.

Ambele țin de *exit*-ul din viață.

Asupra venitului pe lume se apleacă însă mult mai puțină lume...

III

Cred că mi-am tras în exces pumni în cap că-s un Gică Contra. Dincolo de eliberarea pe astă cale a unor frustrări pe care omul nu e suficient de înţelept să le verse şi altfel, am senzaţia că iritarea ălora ca mine ţine şi de credulitatea lor bazală. Eu, noi om fi fost învăţaţi că ce spun ăi mari, ce spun ceilalţi e chestie deşteaptă şi nu se cade să ne dăm noi, mucoşii mai deştepţi.

De aici iritarea cînd descoperi că împăratul e gol sau barim într-un maieu cu pete...

Pomeneam de curînd de un material, extras din *Memoriile* lui Ioan Ianolide, "Confruntarea spirituală dintre Wurmbrand şi Gafencu.

Pornind lectură asupră-i mi-am zis că pînă aici i-a fost uşurătății mele! Să vezi acolo cuvinte şlefuite de suferinţă, să vezi cercetări sufletești pe meleaguri unde păcătoși ca mine nu vor sosi în veci.

Aiurea! Să te ţii acolo copii mari, cît şi teribil de orgolioşi!

Aici sînt tentat să mă înfurii grozav pe aceia care îşi acoperă micimile sau turpitudinile (vorba lui Victor Eftimiu) sub masca religiozităţii, ba chiar a ideii că ce la doi paşi de sfinţenie sînt ei. Dar poate mai util ar fi să încerc să înţeleg ce anume îi trimite la aşa ceva.

Este drept că în materialul cu pricina e bine de separat ce or fi făcut în sine personajele, şi cum au fost trase apoi lucrurile din condei, de către acel Ioanide ori cei care vor fi semnalat acestuia una sau alta. Care autor, e necesar s-o spun din start, din topor şi incorect (adicătele cu dorinţă de a înşela, de a manipula cititorul).

Micile romane de aventuri pe care unii puberi le trec pe hîrtie la 12-13 ani mi se par mai mature decît rîndurile acestui I.I. Ceva asemănător mi-a trecut pe sub ochi acum vreo cincisprezece ani, la o editură, şi consta într-un romanţ de amor în proză, unde El şi Ea o duceau numai în certuri ţîfnoase şi împăcări febrile. Marile-mari personaje evocate de Ianolide fac la fel, cînd **se dau** sfinţi, cînd îs adolescenţi acri însă cu mari pretenţii:

"- Bine ai venit, trimisul Domnului! [...]
- Iată că mă întîmpină un înger al Domnului!"

La atari apelațiuni, eu, la debut de mileniu III barim, socot că am de-a face ori cu niște escroci, ori cu niște oameni duși cu pluta! Asta cînd nu-i ironie amicală la mijloc – ceea ce nu-i cazul, aici…

Bineînţeles că, între altele, aceiaşi propovăduiesc de zor celor ce au chef să-i asculte cum e cu smerenia şi cele asemenea...

Ceva asemănător am văzut la Petre Ţuţea.

Nu-s foarte priceput în ale vieţii şi ale scriselor, dar tare mi-i că în persoana acestuia avem de-a face cu un grandoman clasa I. De infantilitate, ce să mai spun (dacă nu cumva cele două noțiuni au origine comună)! Și măcar de-ar fi doar aceasta… Nici inteligența musceleanului nu mă dă gata, chit că la un moment dat i-a lăudat-o ditamai Emil Cioran. În schimb mi-e vădită la același multă fanfaronadă.

Este drept însă că *zecimi* (în sensul zeci), *sutimi* ori miimi de adulatori ai lui Țuțea îl declară împărat cu hainele pe el, inclusiv hlamida patriotismului.

O să spuneţi că mă dau io, un neica-nimeni, la un carele Titan ce-i mult mai destupat ca mine. Se poate, dar faptul că ai un cazan de regiment şi nu o marmită, ca alţii de rînd – asta nu te face imun la chilul de sare amară pe care tot matale îl verşi excesiv acolo...

Prima chestie care îl minează pe Ţuţea în fața oricărei minți sănătoase este, după opinia-mi, lipsa vreunui dram de îndoială în afirmaţii. Orice este sentinţă la el, inclusiv cele care se bat cap în cap cu altele. Probabil că este de notorietate vorba cu "Am făcut 14 ani de puşcărie pentru nu popor de tîmpiţi!", aflată la antipozi faţă de pretenţiile de iubitor nemaipomenit al mioriticilor. Bizare, în cazul unui om cu scaun la cap, sînt savantlîcurile de berărie, despre cum ar aranja de pildă el, Ţuţea, din doi timpi şi trei mişcări ţara asta...

Într-o primă fază, mă miră cum cască lumea gura la aşa ciudăţenii (recunosc, ce-i drept că există acolo şi sclipiri realmente interesante, ori barim o oglindă a unei epoci, a unui tip uman. Poate la 1988-89, cînd îl frecventau un Marian Munteanu ori un Ion Coja (sper că am reţinut bine!) avea hazul său, în deşertul idiot de ceauşism de atunci...

Apropo de Marian Munteanu.

Mi-l amintesc în toamna lui 1990, la Alianţa Civică, la sediul din strada Eremia Grigorescu. Fudul. Ce-i drept, poate aşa ceva se impune la marii lideri, gloata fiind senibilă pozitiv la aşa ceva, în ciuda pretenţiilor Ei de a fi tratată cu maxim respect.

Dar, din cîte ştiu, M.M. a avut înţelepciunea de a nu se expune ulterior mai mult decît fu cazul. A candidat el la 1992, alături de Virgil Măgureanu parcă, dar cine nu greşeşte? A mai apărut el la TV, legat de Piaţa Universităţii, dar nu-mi aduc aminte să fi spus trăznăi excesive.

Observ însă că, în paralel, o mulţime de oameni ce-mi păreau cu scaun la cap o iau după 20 de ani rău prin bălării.

Cu M. Munteanu, la A.C., umbla şi un adjunct al său de la Liga Studenţilor, Victor Roncea. Mă uit pe siteul de azi al acestuia (başca scrieri în răposata "Ziua") şi mă minunez cîtă fiere goală poate pune pe masă. Alţii căzură în naţionalism ieftin, de pildă unii din colegii subsemnatului de la Grupul Independent pentru Democraţie. Fraze mari (altfel riscă să nu însufleţească în direcţia dorită, probabil), tare sigure pe ele, în spatele cărora un autor e gata să înfiereze pe cei cu alte păreri decît el/ea. Şi privire tujur pe trecut, asta cînd nu se are în vedere bineînţeles prăpastia spre care ne trage un Occident păcătos şi diabolic.

În general – şi nu am pretenţia că sesizez eu primul ideea – este mare lucru să nu te retragi penibil din viața socială. Se pare însă că setea de notorietate, de a fi băgat în seamă/adulat – în lipsa cărei notorietăţi ceva în sufletul nostru, în viaţa noastră devine insuportabil – ne face orbi la un amănunt mititel. Construcţia noastră interioară graţie căreia avem un (oarece) succes la un moment dat, păi rareori e valabilă şi peste nişte ani.

Asta pentru că timpurile, ideile acestuia s-au schimbat, dar şi pentru că deseori nu poţi să te dai inflamat juvenil cînd ridurile şi multe altele te trădează din alt deceniu, dacă nu chiar veac...

Religii

Din ce s-a întîmplat să observ, cu mintea mea cea limitată, orice religie – cel puţin acelea ce riscă să intre în conflict cu o alta, şi nu cele din vreo insuliţă izolată – are reguli clare: să îi urmezi cît mai asiduu perceptele; să nu te îndoieşti de ea; să combaţi adversarul; să faci prozeliţi (de ce, nu comentez aici).

În acelaşi timp, natura omului – despre care nu ştiu să se fi ameliorat de la Adam încoace

are un talent grozav în a spune deseori una şi a face alta. De pildă a te declara creştin, dar a dovedi multă dezinvoltură în datul cu piatra..., între altele.

Ţuţea

Pînă la vîrsta asta am aflat că ăl de nu înghite (în sensul să agreeze mai mult sau mai puţin amabil) pe alţii, păi nu este nici el înghiţit de semeni.

Risc totuşi...

Nu am avut o părere teribilă despre Petre Ţuţea.

Mi s-a părut arogant, iar treaba asta nu îl punea neapărat în conflict cu fudulia subsemnatului, cît – am senzaţia asta – trăda totuşi uşurătate a gîndirii.

Am preferat fraza liniştită şi oarecum dubitativă a lui Cioran. Sau a unui Pleşu.

Mă recunosc în Ţuţea însă prin neputinţa (la mine ştiu sigur că e lene, cu tot cu rădăcinile ei...) de a trece pe hîrtie lucruri serioase. Asta dacă bineînţeles mi-ar trece vreunul prin minte...

Ţuţea mi-a venit în minte pornind de la un text de pe un blog oarecare.

> *”Afișând tupeul, nesimțirea grobiană și minciunile grosolane cu care noi Românii ne-am obișnuit din partea clase “noastre” politice, Ministrul de externe Titus Corlăţean, a invitat organizația NATO să își tragă o bază, două, permanente, pe teritoriul României.*
> *Dar pe noi când ne-ați întrebat dacă vrem asta, bey rahat mincinos, ei? Când a avut loc referendumul național privind aderarea la Uenato și alte structuri profund neprietenoase României, ale căror interese primare sunt cu totul altele decât pacea, prosperitatea și libertatea popoarelor?*
> *Târâți țara cu forța într-un conflict devastator cu Rusia târâturilor și o faceți fără a clipi din ochi, căci la o adică, voi și cu plozii voștri netrebnici, o ștergeți englezește pe aiurea, la studii sau la pensie, după caz – nu lipsa banilor este problema voastră, adunătură de hoți ordinari ce sunteți [...]*
> *După cum gândește și dorește cu adevărat România, noi ar trebui de fapt să părăsim NATO…”*

M-am uitat, l-am întors pe o parte şi pe alta...

Mă conving tot mai mult că alde credinţa şi invocarea lui Dumnezeu de către cineva este direct proporţională cu cantitatea de ghiavol din interiorul acelui om.

O asemenea scindare duce, între altele, la a vorbi de pildă despre smerenie, dar a o călca tu primul în picioare, curînd...

Ne-modestie. Pasămite

Mi se părură mie recent aiurea multe dintre scrisele lui Petre Ţuţea.

Ceva similar simţisem şi la Nicolae Steinhardt. Ăsta e mai ponderat, dar totuşi ceva nu-mi iese la socoteală la el. Pe de o parte este religios, pe de alta destul de pornit pe lumeşti, mai ales în ale judecăţilor umane. O să spuneţi că *Om ie şi el!...,* dar parcă totuşi pe un propovăduitor al dreptei, adevăratei şi nemaipomenitei credinţe l-aş dori mai înţelept.

(Alminteri condeiul, în sine, este de lăudat).

Mă mai miră la N.S. (dar e vina mea că nu înţeleg fenomenul, nu a lui) deschiderea la sumedenie de izvoare culturale/de viaţă, dar în contrast cu această diversitate el pune toate acele extrase în slujba unei dogme. Eu avusesem senzaţia că diversitatea lumii îţi incită mai degrabă mintea să analizeze pe toate părţile un lucru, cu inerentele rearanjări de opinii personale. Or Steinhardt rămîne ferm în a lua neschimbate zisele Bibliei.

Văd de curînd însă, fără ca subiectul să nu fie nou, cum sumedenie de persoane care rupeau (sens pozitiv!) în ale culturii şi spiritului au luat-o în paralel razna... Este vorba de anumiţi condeieri interbelici.

Despre care un Eugen Ionescu (citat de Zigu Ornea în *Anii treizeci. Extrema dreaptă românească*) scrie:

> *"Generaţia «Criterion», fudula, «tânăra generaţie» de acum cincisprezece sau zece ani s-a descompus, a pierit. Niciunul din noi nu avem încă patruzeci de ani şi suntem sfârşiţi. […] Noi am fost nişte bezmetici, nişte nenorociţi, în ceea ce mă priveşte nu-mi pot reproşa că am fost fascist. Dar lucrul acesta se poate reproşa aproape tuturor celorlalţi. M. Sebastian îşi păstrase o minte lucidă şi o omenie autentică. Ce păcat că nu mai este. Cioran e aici, exilat. Admite că a greşit, în tinereţe, mi-e greu să-l iert. A venit sau vine zilele astea Mircea Eliade: pentru el totul e pierdut de vreme ce «a învins comunismul». Ăsta e un mare vinovat. Dar şi el, şi Cioran, şi imbecilul de Noica, şi grasul Vulcănescu, şi atâţia alţii (Haig Acterian, M. Polihroniade) sunt victimele odiosului defunct Nae Ionescu. Dacă nu era Nae Ionescu (sau dacă nu se certa cu regele) am fi avut, astăzi, o generaţie de conducători valoroasă, între 35 şi 40 de ani. Din cauza lui toţi au devenit reacţionari. Al doilea vinovat este Eliade: la un moment dat era să adopte o poziţie de stânga. Sunt de atunci cincisprezece ani. Haig Acterian, Polihroniade fuseseră comunişti. Au murit din cauza prostiei lor şi încăpăţânării. Eliade a antrenat şi el o parte din «colegii de generaţie» şi tot tineretul intelectual. Nae Ionescu, Mircea Eliade au fost îngrozitor de ascultaţi. Ce era dacă ăştia erau maeştri buni. Pe lângă ei, Crainic nu contează. Din cauza lui Nae Ionescu, Haig Acterian şi Polihroniade au murit. Iar prostul din topor, Costin Deleanu şi poetul Horia Stamatu sunt fugari în Europa (o să-i vedem în Franţa într-o bună zi), ca şi Eliade, ca şi Cioran, ca şi Amzăr. Iar ceilalţi imbecilizaţi sunt inutilizabili: licheaua Paul Sterian (e încă în Turcia?), buhăitul Vulcănescu, imbecilul de Cantacuzino, fudulul, prostul, grandilocventul Dan Botta, afectatul, ipocritul Constantin Noica, secătura Petru Manoliu..." (Scrisoare a lui Eugen Ionescu către Tudor Vianu din 19 septembrie 1945. Scrisori către Tudor Vianu, vol. I, ediţie de Vlad Alexandrescu, Editura Minerva, 1994.)*

Stai şi-ţi pui problema aici dacă meditaţiunile metafizice, la care zeci şi sute de mii de inşi comuni pot cădea pe spate, fac doi bani în faţa umorilor – şi le numesc aici fără sens negativ. În faţa a ceva din noi care ne duce vijelios şi precum nişte coji neputincioase de nucă.

Întrebarea e un pic retorică, deoarece conştientul nostru reprezintă, mi s-a spus, doar un mărinimos 1% din întreg psihicul uman... Inclusiv la persoane foarte culte.

Ce-i drept, la nivelul în care pun eu lucrurile apar în replică voci precum: *Da' matale ce-ai scris făcut valoros, bre? Să le socoti doar opera, nu lumeştile*... (vezi Arghezi şi oftica lui pe medici de top precum Bagdasar) *Nu e bine să-i prezentăm corect, deoarece soţietatea asta are nevoie de mituri*...:

„În 1939, o sciatică extrem de dureroasă, refractară la orice tratament, l-a ţintuit pe Arghezi la pat, reducîndu-l, desfigurîndu-l somatic şi scufundîndu-l într-o disperare finală. Suferinţa îl împuţinase: ajunsese piele şi os […] L-au examinat toate somităţile medicale […]*Dimitrie Bagdasar l-a îngrijit cu o fidelitate fără nume, cu o iubire şi o răspundere vrednice de medicul ideal, dar verdictul a trezit în Arghezi reacţii feroce. Nu l-a iertat nici la moarte, nici după moarte, căci ilustrul neurochirurg avea să moară cu mult înaintea poetului.*
Toţi se aşteptau să moară... Arghezi însă şi-a revenit spectacular la un moment dat, nu a mai avut dureri, a ieşit din marasm. Revenirea – care se va dovedi a nu fi fost vindecare – a coincis cu o injecţie misterioasă făcută de doctorul D. Grigoriu-Argeş […]
După ieşirea din infern, a urmat răfuiala poetului cu doctorii, în epitete pe care satira, filipica ori diatriba nu mai dovedeau să le încapă. O iatrofobie obsesivă îl năpădea progresiv cu igrasia ei otrăvită: ,,...m-au văzut şi revăzut 42 de dobitoace medicale" sau […] *„suferinţa a mai mare n-a venit de la boală, ci de la medici" etc., pentru ca la moartea, în 1946, a profesorului Dimitrie Bagdasar să-şi încheie necrologul cu urarea, imorală pe cît de impudică, dar nesurprinzătoare la Arghezi: «Fie-i ţărîna uşoară şi parfumată»... ” (C.D. Zeletin, în revista România Literară, nr. 50/2001).*

Bineînţeles că am şi eu o problemă, de a mă fi procopsit din experienţele primei copilării cu un dor de ne-respect *Autoritatea*.

Dar să ne hotărîm: ori vrem Adevăr, ş-atunci acţionăm ca atare, ori...

Ha-ha, mi se va spune, ăsta e idealism de doi lei! Păi *e* pline, nene, cimitirele de gînditori ca matale! De unde concluzia că, pentru a supravieţui, lumea trebuie să facă mare caz de Adevăr, dar deseori să îl încalce cu sau fără seninătate.

Daaaa? Ok. Tot e bine c-o ştim şi pe asta.

P.S.

Dintre interbelici, îmi place de multişor Eugen Ionescu (iar în citatul de mai sus există firmații discutabile). Recunosc că n-am citit prea tare opera lui postbelică. Am lipsa asta. Însă realizez că el, care a rezistat cîntecelor de sirenă din anii 20 şi 30, a fost incontestabil mai inteligent decît sumedenie de condeie lăudate atunci şi acum de Dreapta românească.

Nu întîmplător a şi ajuns mai departe decît cogenerii verzi.

O să ziceţi că fu pe jumătate evreu, dar se ştiu că în plasa naţionalismului de verdeaţă au căzut destui dintr-aceştia...

Ţuţea again

Repet din start ce mai spusei şi în ocazia precedentă: e posibil s-am vreun *partis-pris* cu nea Petrică, vreo boală că el avu ş-are faimă, că era înconjurat la bătrîneţe de fani. Mai cetii cîte ceva de ale amicului şi iar îmi sări în ochi aroganţa. Sau cum i-ar spune religioşii precum Ţuţea, trufia.

Or trăiesc cu senzaţiunea că – în așa caz – e greu să concubinezi în paralel şi cu sănătoasă îndoială în ce-ţi priveşte faptele şi afirmaţiile.

“Noi, românii am inventat aviaţia, cu Vuia. Primul aparat care s-a ridicat de la sol antigravitaţional e în muzeul aviaţiei din Paris. Am cerut să ni-l dea înapoi, dar ne-au dat o copie pentru că Vuia l-a construit cu industria franceză. Vlaicu a făcut şi el un avion cu mijloacele de la Arsenal; două roate de tun, chestii d-astea. Şi atât a fost de genial că, la un concurs de viteză la Viena, a ieşit întâiul. Când a vrut să se ducă pe Câmpia Libertăţii la Blaj a căzut în Prahova. Este primul aviator din istorie care a survolat o armată. Când românii i-au atacat pe bulgari – şi i-au bătut fulger – a survolat acolo. Bulgarii ziceau că epasăre, săracii nu mai văzuseră. Când a căzut în Prahova – se spune, vă spun şi eu ce-am auzit – Caragiale se afla la Capşa şi a început să plângă...” ("Între Dumnezeu şi neamul meu", 1992)

Dumnezeu, neam, un *Om între ele*… – cu toatele însele doar vorbe, care profită de înclinația noastră pentru asemenea înalte și sublime cîrje în viață. Căci în practică Ţuțea aici se îmbată pe sine și îi prostește în paralel pe doritorii de protecții hiperînalte. Bătaia zice-se fulger aplicată bulgarilor a avut niște dedesubturi mai complexe (trec peste faptul că ne-a ieșit pe ochi peste un sfert de veac!), după e imposibil ca marele Ion Luca să fi jelit la moartea lui Vlaicu, din simplul motiv că murise de un an…

La nenumăratele aiureli ale lui Ţuţea cade pe spate o armată de admiratori extaziaţi, care îţi spun de pildă cît de unitară era gîndirea Maestrului... Mă uit totodată uluit la ce scrie un Marian Munteanu, în 1992 chiar: "Ca să te numeri printre ucenicii săi trebuia să îndeplineşti, de fapt, o singură şi grea condiţie: să fii român. Şi, pe cât se poate, **român absolut**."

Deci puteai să fii farsor, (pardon) idiot – gata, aveai intrare liberă! Totul era să te dovedeşti în rezonanţă cu perlele Magistrului, căci pot paria că în aceasta consta examenul de patriotism!

Nu am idee dacă a dezvoltat cineva ideea țuțiană de *român absolut*, dar eu unul văd în ea doar un mijloc de extaziat suporterii. Pariez că, de-ai fi solicitat detalii, erai privit una-două secunde cu atenție mefientă, apoi rrromânul părăsea locul, nu înainte de a te acuza că nu simți românește, că ești vîndut cutărei puteri / cutărui cult religios șamd.

Pe de altă parte. Dacă plasezi vorba *absolut* lîngă ceva, deja l-ai scos din categoria entităților cuantificabile și, implicit, discutabile.

A face din vorbe…

Totodată.

Eu nu văd unde e marea iubire a lui Ţuţea pentru poporul român. Este o pretenţie dintre acelea cosmice care îţi permit clădirea un oarecare confort interior – alte surse lipsindu-ţi probabil.

Acum fie vorba între noi, ăştia mai nepricepuţi... Iubirea e o treabă care se cam leagă cu ura (a se întreba un psiholog serios al anului 2010), prin urmare e bine să ne jucăm ponderat cu ideea.

> **P.S.**
> Probabil că bulgarii nu mai văzuseră avion, dar nu aş vorbi totuşi de funie în casa spînzuratului... Radu Ţiţeica scrie, în *Memoriile* sale nepublicate: "...*Soldaţii teleormăneni concentraţi în 1915 în zona Buşteniului nu văzuseră niciodată munţi şi era aproape comic să-i auzi pe mirîndu-se: «Oare cine i-a făcut, a lăsat drum pentru a urca sus?» [...] Alţii credeau că munţii au fost vopsiţi pe cine ştie ce fond. Nu e, deci, de mirare că, cu toată vitejia lor, asemenea apărători ai munţilor prahoveni au fost handicapaţi în luptă cu trupele alpine austriace sau germane..."*

Conu Costică Argetoianu

Am descoperit pe net o fotografie a lui Constantin Argetoianu în închisoare (avea aproape 80 de ani).

Nu ştiu dacă e dureroasă – eu totuşi nu am trecut prin experienţele sinistre ale omului din imagine -, cît un semnal de ce poate oferi viaţa.

Nu sînt adeptul ideii că ne-a bătut Dumnezeu...

Viaţa ne duce cam cum vrea ea, iar construcţia iniţială – dincolo de ce afirmă puitorii de sarcini în spatele altora – nu ne-o facem singuri. Nea Costică s-a născut cum s-a născut, nu a avut de optat între a fi un cinic de pomină şi un Ladima (teoretic, la extrema opusă cinicului se află călugărul – sfînt de nu s-a pomenit –, dar am îndoieli că aşa ceva şi Yeti există în realitate...).

Deci Argetoianu are cam toate pînzele în spate pînă la al doilea război mondial. Nici atunci un blam din partea mareşalului Anteonescu nu-l înnegurează tare.

Iese ca nou în 1944, dar capacitatea lui de a înghiţi orice broască rîioasă a politicii, respectiv de a călca orice principiu în picioare îl privează de sănătoasele cucuie ale pragului de sus. Această capacitate – de mult succes în alte vremi – şi nu neapărat mînia divină îl fac să se întoarcă la 1946 din edenica Elveţie. Probabil că şi roza (adică un oarece grad de scle-...) l-au făcut să ia în serios, după cum se spune, posibilitatea unui post de viceprim-ministru. În guvernul Groza, a se citi al lui Vîşinski, a se citi al lui Stalin.

Aici îmi dau cu părerea că dacă posezi vreodată minte, e sănătos să nu te crezi scutit de gafe cît toate zilele. Căci mintea, sufletul funcţionează deseori după reguli care nu dau socoteală raţiunii. Cele Două ne trag deseori iluzii de nerezistat, din care ne trezim deseori numai după șocul loviturilor...

Arestat în mai 1950, fără îndoială a suferit crunt în puşcărie. De ce simt însă că pînă în pragul morţii nu a realizat totuşi serios ce i se întîmplă? Au avut mulţi căderi de la extaz la agonie în acei ani, dar am impresia că nicăieri ecartul nu a fost mai mare decît la cel numit *boierul din Breasta Doljului*.

Ion Iliescu

Să-l țină Dumnezeu încă mulți ani, spre folosul PSD, dar tot mai des în minte imi trece un lucru. Cum va fi cînd va pleca dintre noi dl Iliescu. Mai exact, cum va trata masa bucureștenilor, de pildă, o piață botezată inevitabil cu numele său? Este drept că peste numele lui Vasile Milea ori Lucrețiu Pătrășcanu curajoșii și obiectivii bucureșteni nu au aruncat cu smoală, dar ramine interesant cum vor reacționa la ideea unui bulevard ori a unei șosele cu numele *Ion Iliescu*. Este un caz aparte, în condițiile în care un Alexandru Bârladeanu, de pildă, a fost trecut discret în uitare, poate spre norocul sau.

Mai exact susţinătorii curentului numit îndeobşte postcomunist/fesenist par să fi fost sancţionaţi de istorie (care, nu? iubeşte doar învingătorii...). O fi tăiat şi spînzurat el, Silviu Brucan, la un moment dat (vezi 26 decembrie 1989), dar inconştientul colectiv, în plutirea-i peste anumite valuri ale prezentului, îl respinge astăzi. Idem un Dan Marţian şi alţii.

Texte bisericeşti

I

În aşteptarea metroului, privesc afişele (de pe coloanele staţiei Dristor 1) cu poze interioare din biserici, plus ceva text.

Cîtă vreme, între altele, există sute de credinţe pe lumea asta, care de care mai convinsă că ea reprezintă *Dreapta Cale* – am îndoieli că taman asta ortodoxă e Aleasa...

Mă uit pe citatele din Scriptură de pe acele afişe.

Am senzaţia că-s făcute intenţionat sucite... Iar de aici impresia că un text cu pretenţie de sfinţenie trebuie să fie arhaic întru stil, să vorbească în dodii şi să-i fie atribuit un caracter sacru. În lipsa vreunuia din aceste reazeme, construcţia cedează. Dacă vorbeşte direct, clar, se apropie prea tare de lumea momentului. Primul *inter pares* este însă ideea de sfinţenie. Fără ea nimic nu funcţionează. Este şi motivul pentru care un credincios va fugi ca de naiba să comenteze textele, ideile lui dragi cu unul care nu crede în ele …

De bine ce am scris astea, îmi cad ochii pe blogul unui cetăţean cu care, altminteri, am combătut comunismul în Piaţa Universităţii (adică după ce a căzut), tare demult...:

“Domnul meu (nu e vorba de mine! n. M.O.), *v-ați exclus din Biserica lui Dumnezeu prin împărtășirea unei învățaturi străine de duhul Creștinismului, și prin urmare între noi nu poate exista dialog. Nu-mi vorbiți mie despre Dumnezeu, căci eu îl știu, deoarece L-am văzut! Dvs. Vorbiți despre ceea ce nu știti, vorbiți după mintea dvs., așa cum vă pricepeți, și că orice lucru omenesc făcut fără smerenie e lipsit de consistență și trăinicie în sine. Nu avem ce discuta despre Dumnezeu. Pot discuta despre El, de la egal la egal, decât cu cu cei care L-au văzut ca și mine. Pot asculta pe/de cei care îmi sunt superiori d.p.d.v. duhovnicesc, așa cum sunt marii duhovnici și sfinți ai creștinătății. Dar pot asculta și pe/de baba jegoasă pe picioare ce obisnuiește să se roage în genunchi în fața icoanei Maicii Domnului. Așa cum bine stiți, dvs. nu faceți parte din nici o astfel de categorie, deoarece sunteți prea plin de învățătură ratacită și rătăcitoare căreia v-ați înrobit!“*

Omul nu are nici o treabă că realitatea ar putea fi altfel decît în convingerile lui, iar în același timp dă de toți pereții cu altfel-gînditorul.

II

Citeam de curînd un text inflamat la adresa unei piese de teatru a Alinei Mungiu, "Evangheliştii".
Între altele, se spune acolo că piesa este o *provocare*, respectiv *strecoară îndoiala în sufletele credincioşilor*.

Nostim demers!
Deci de vină nu este acela cu credinţa şubredă, ci acela care îi zgîlţîie construcţia.

În ce priveşte ideea de *provocare*, mirosisem încă de la proces Ceauşescu cum că ceva nu e în regulă cu ea...
Păi de cînd lumea un altul se străduie să ne irite, reacţia noastră aiurea servindu-i finalmente lui. Dar asta nu e vina aceluia, ci a mea! Între altele, pentru că nu am învăţat din experienţe asemănătoare din trecut... Că veni vorba, nu-mi dau seama dacă expresia asta, "provocare" este una interbelică. Comuniştii ştiu clar că o foloseau atunci: "provocare a Siguranţei", "provocatori strecuraţi printre noi" etc.
Oricum ar fi, nu pare să se fi demodat de tot.

Gică Contra

Un octogenar, pe ultima pagină a unui cotidian de seară, se declară dezamăgit de stricăciunea morală din aste vremuri. Nu spune care e celălalt termen al comparaţiei; s-o referi la cele de dinaintea apariţiei lui Adam şi Eva. Care fură morali şi nu prea, cîtă vreme Divinul le spuse să nu consumi mărul, iar ei... Iar de la ivirea sub soare a lui Cain şi Abel, ce să mai zici...
Octogenarul cu pricina, cîndva fotbalist la copiii Ripensiei Timişoara, am impresia că se referă cu oarece senină nostalgie la perioada interbelică. După opinia subsemnatului, judecă exclusiv în funcţie de trebuinţele sale sufleteşti (ar fi primul?). Care-s alea? Păi în faţa dinconfortului în creştere pe care îl aduce anii bătrîneţii (cînd nu mai ţine să ocoleşti o angoasă existentă altminteri de la naştere), omul se îmbată cu ideea că necazurile vin de la aiureala în care a intrat în timp lumea, de la degradarea morală cu pricina – a se citi neputință fizică de a mai reacționa agresiv – între altele. Nu are cum să afirme, să simtă că la fel fu de fapt şi

altădată – ar fi insuportabil de admis că întreaga existenţă proprie, şi implicit umană, trece printr-un sinistru tărîm al Insuportabilului...

Aşa că rezolvă lucrurile făcînd afirmaţia cu pricina, că s-ar fi degradat ale moralităţii, cam de cînd solfegia dînsul serenade şi pînă azi.

Eu am îndoieli că furăm tare mai morali între războaie, chit că epoca cu pricina îmi fu foarte simpatică şi îmi mai e. Pe atunci, rege moral foc era unu' Carol II. Ţara nu făcea excepţie, era şi ea suficient de morală cît să îi ia în serios acestuia năzbîtiile, să se înscrie într-un aiurea Front al Renaşterii Naţionale să închidă ochii la asasinatele ordonate de *Voievodul Culturii*.

Nu ştiu ce morală o fi domnit totodată pe vremea părinţilor lui Carol II, amatori între altele de adulter. Ambii. Bineînţeles, în ţara moralei desăvîrşite aşa ceva nu se spunea în şcoli, biserici. Acolo unu' era *Întregitorul*, altul (de fapt, alta) *Mama răniţilor* ori genitoare a numeroase odrasle care de care – pasămite – mai la locul ei...

Părere

Radu Călin Cristea are un articol frumos în "Adevărul", şi anume Revoluţia mea (22 decembrie 2009). Îţi provoacă o emoţie aparte, în sine, finalul, cu o interesantă idee despre riscul personal în Decembrie 1989.

Rămîn totuşi cu o mică mirare, dînd bineînţeles drept autorului de a vedea lucrurile cu doreşte el:

“...Lângă o reprezentanţă TAROM de pe Ştirbei Vodă, colţ cu Calea Victoriei. Schimburi violente de focuri trase de la ultimul etaj al Hotelului „Athenee Palace" („închiriat" de Securitate, la fel ca alte puncte strategice din jurul C.C.) şi din aripa dinspre Ştirbei Vodă a Muzeului Naţional de Artă. Am întâlnit mai mulţi prieteni, între care şi pe poetul Nicolae Prelipceanu.
Eram ca sub un cer apropiat şi luminos. Luminos de la trasoare şi nu numai. Am stat câteva secunde cu acel curcubeu uriaş deasupra capului. Nu-mi păsa de nimic. Dacă aş fi avansat câţiva paşi aş fi fost făcut terci. Am stat totuşi locului. Acum, după 20 de ani, cred că am greşit. Puteam muri nu de moarte eroică, nu asta voiam. Puteam muri de o moarte fluturească, zbătându-mă uşor şi tupilându-mă apoi într-o nişă a neantului, într-un viitor care m-ar fi scutit de mine şi de ţara mea din ultimii ani. Adică de îndurarea unui prezent unde curcubeele nu mai există. Nici măcar acelea – definitiv purificatoare – de gloanţe. Şi nu numai."

Ideea asta cu lucrurile ieşite dramatic altfel decît vrem am sesizat-o şi la alţii. Mi-am şi dat cu părerea pe acest blog, dar să fiu iertat de revin aici.

Nu pricep cum lume cu scaun la cap altminteri, ancorată în realitate (sau poate tocmai de aceea, sportul cu pricina ajungînd finalmente să obosească, să lezeze profund?) – nu acceptă lucrurile.

Că ele nu au ieşit cum vrurăm noi. Cum am visat noi într-o epocă (cea de dinainte de 1989) cînd lucrurile- s la lumina zilei că ne aflam în stare infantilă, aproape indiferent de vîrstă, cînd visam marea cu sarea, rîuri cu lapte, lacuri cu miere etc.

Puţină lume realizează că speranţele legate de un tărîm – al lumii mioritice şi necomuniste – pe care totuşi nu-l cunoşteam erau vînare de vînt, adică aveau şanse minime să fie apropiate unei eventuale realităţi.

Mai toţi scheaună azi că lucrurile sînt aiurea, fără să vadă că poziţia lor este a copchilului dîndu-se cu fundul de pămînt, pentru că – între altele – soarele răsare dintr-o anumită direcţie, şi nu de unde ar prinde mai bine viselor sale necoapte...

Cu sau fără Dumnezeu...

Andrei Pleşu scrie, recent, în "Adevărul", despre *frică*. Condei minunat, ca întotdeauna. Încheie cu: "O singură frică pare să fi dispărut cu totul din lumea noastră: frica de Dumnezeu, în care trăiau, nu de mult, înaintaşii noştri. Iar când frica de Dumnezeu dispare, toate celelalte frici, mici şi mari, invadează scena în devălmăşie."

Nu aş fi de acord aici cu autorul la ideea că din lumea noastră a dispărut frica de Dumnezeu. În care ar fi trăit înaintaşii noştri.

Nu ştiu de ce mă bîntuie de la o vreme ideea că, aşa cum România comunistă a prilejuit întîlnirea în eter a lui I.V. Stalin cu I.L. Caragiale, lumea întreagă poate fi pusă sub faldul ideilor din *Marele Inchizitor* dostoievskian, plus Hainele împăratului a lui Hans Christian Andersen. Adică există lucruri care nu se spun, căci nu dau bine / ar fi mai rău în soţietatea omenească fără ele.

Nu cred că – acum mai puţină sau mai multă vreme – lumea avea legătură mai amplă cu Dumnezeu. Ori, dacă avea, poseda una bazată pe... frică. Îi era teamă de molima ce-l păştea, de război, de arbitrariul semenilor etc. Fiara din noi va fi fost aceeaşi cu cea de azi.

Altminteri nu porneau războaie devastatoare sub lozinci cît se poate de... drăceşti, mai exact ce aveau nimic în comun cu vorbele mari și afișate ale Bibliei.

Este drept că pentru a cerceta ce şi cum fu e necesar să renunţi la nişte lozinci, la nişte idei comode. Între care aceea că altădată fu mai cu moţ, şi deci numai azi e pe lume o aiureală insuportabilă – de care avurăm noi ghinionul a o întîlni.

Dl Pleşu mai stabileşte în citatul de aici o succesiune a lucrurilor: dispare Dumnezeu, apar fricile.

Or, deseori se poate să apară fricile, şi abia apoi – simţindu-te deasupra capului cam fără ceva ocrotitor şi aducătoriu de sens în acest balamuc – să ajungi a renunţa la Dumnezeu.

Cîtă luciditate...

...*atîta suferinţă*, scria cineva.

Sînt conştient de la un timp de aşa-numita România profundă. O credeam ceva mai departe de drumurile mele, dar se pare că m-am înşelat...

Merg astăzi la un cerc turistic.

Un domn cu o vîrstă incredibilă (în sensul bun) vorbeşte despre excursia grupului său la Cluj. Teatru, cultură, statui...

A lui Matei Corvin.

Omul nostru e patriot, cei din sală, în majoritate, aşişderea. Niciunul nu realizează că stîlcesc numele marelui român (care altminteri cred că era puţin interesat de un aşa amănunt): *Matia*. Ci doi sfinţi sînt diferiți, înţeleg de la cunoscători ai calendarului ortodox. Apoi, vedem pe Sfîntul Gheorghe, care omoară (în instantaneu de fapt luptă) balaurul. Pricep mai greu aici. Ori e balaur şi e poveste (căci nu am idee să existe aşa ceva, după cum nu-s semne că specia s-a stins între timp), ori religia are o problemă, vehiculînd asemenea întîmplări.

Lumea nu-şi bate capul cu aşa ceva. Există o convenţie tacită, am impresia, de a nu-ţi bate capul cu aşa ceva. Iar cine încalcă regula, este luat la vizor. Ceva à la *Hainele împăratului*. Cine vede că acolo lipsesc nişte haine, o logică, e luat la ochi ca voitoriu de a strica *Ceva*-ul în care ne legănăm noi toţi.

Culmea este că oameni precum aceştia sînt şi foarte chitiţi împotriva a ceea ce ar fi stricări ale credinţei. "Eşti păcătos, domne, îţi trădezi credinţa neamului în care ai crescut, care ţi-a fost lăsat moştenire pentru a-l duce mai departe şamd".

La acelaşi cerc turistic.

Proiecţie (puţin spus amatoricească) despre un stătuleţ din Nepal, cu religie budistă. După o scurtă pauză, ajunge pe ecran ceva despre China.

Cu cîteva ore înainte, un domn un pic trecut de 50 de ani îmi vorbea aproape extaziat despre aceeaşi ţară, unde se asamblează produse Sonny şi Apple, între multe altele...

Că moda asta, a Chinei, a debutat sub Carpaţi de ceva decenii – păi o ştiam. Mă întreb brusc acum ce naiba căutăm noi brusc cu interesul la temple budiste, la festivaluri de izgonire a diavolului...

Sîntem creştini, nu? Sau aşa ne lăudăm, aşa ne trecem pe la recensăminte, din astă calitate ne revoltăm împotriva a cine ştie ce obiceiuri necurate vin – să zicem – dinspre Amsterdam şi Munchen. Dar nu am auzit deloc să vină cineva să prezinte diapozitive despre mînăstiri de prin Italia, să spunem. Ori Irlanda. Sau Germania, că doar Papa Benedict nu a ţîşnit din nenant.

Am senzaţia că există un mic complex al românului faţă de Occident, motiv pentru care îşi îndreaptă ochii sufletului spre locuri unde inevitabile comparaţii nu-şi au totuşi locul.

Credinţă. Raportul ei cu psihanaliza.

După a mea opinie, psihanaliza ESTE ABSOLUT OPUSĂ CREDINŢEI.

Ultimul lucru pe care l-ar spune credinţa în vreun Dumnezeu este "Umblă acolo...". Căci ce iese de acolo se înscrie perfect în ideea de drăcovenie. De fruct al Diavolului.

Dar.

Matematic lucrurile se verifică aici perfect.

Ai o fiinţă umană cu bune şi rele. Cu divine şi diavoleşti (o spun metaforic, nu religios). Căci aşa va fi fost obligatoriu să fie constituit omul – cel care a trăit, sute de mii de ani, în sălbăticie... În societatea modernă însă, partea care nu convine acesteia din urmă a fost blamată.

În interiorul omului nu este însă ca într-o curte, de unde iei bălegarul şi, hop, ai eliberat locul de neplăcute. În suflet lucrurile nu dispar, chiar dacă o dorim noi şi 14.000 de înţelepţi ne sînt alături în demers. Pur şi simplu se duc la un beci, deseori fără să mai avem idee nici noi, în timp, că stau păstrate acolo.

La beciul cu pricina, al fiarelor pasămite rele şi înlănţuite, ajunge psihanaliza. Înlesnind ieşirea sau barim gestionarea acestora.

Ieşirea lor nu este deloc dumnezeiască, mai ales că nici de această dată nu se pune problema uciderii lor, ci al adaptării noastre, a individului, cu Ele. Iar după ce ai apucat să le scoţi de acolo şi să rămîi viu oi întreg la cap, am senzaţia că nimic nu te mai sperie pe lumea asta.

Iar religia se bazează pe treaba asta, pe Teamă. Teama de moarte, de Lume de Apoi – între altele...

Îh!...

S-a întîmplat să pic, cîndva, la primul meu examen şcolar. Măcar prin faptul că, posedînd dioptrii măricele, m-am înscris la examen la o şcoală profesională de electronică. Prin toamnă nu mai ştiu cum am făcut că m-am trezit fără coledzi, motiv pentru care familia a mijlocit să intru ca ucenic la Uzina 23 August (Malaxa).

În următorii doi ani, pînă mi-am mai redus un pic disconfortul intrînd la un liceu seral, mi-a trecut cu repetiţie prin minte o idee.

Pornim relativ egali în viaţă, cel puţin în ochii de copil. Eu şi X jucăm fotbal împreună ori schimbăm timbre şamd. La un moment dat, nici nu mai contează ce şi cum, acela, alţii ca ei intră într-o şcoală mai cu moţ. Şi uite-aşa, îşi zicea imberbul din mine, ajungem apoi să diferim, unii să fie mai bine plasaţi, mai mîngîiaţi pe creştet de viaţă.

Mă rodea diferenţa cu pricina, avînd în ochii minţii imaginea cuiva la un liceu mai pricopsit, iar subsemnatul între carterele motoarelor de locomotive, asudat şi cu destul ulei pe mîini. Ulterior, în decenii, sentimentul mi s-a redus pînă la a dispărea. Drept efect, nu mă interesa unde lucrează cutare sau cutare fost amic, coleg, ex-cunoştinţă. Nu mai simţeam nevoia unei comparaţii, poate şi pentru că am avut parte – cel puţin pînă de curînd – de o ascensiune personală oarecum lentă dar cu efect.

La un moment dat am sesizat însă un proces oarecum invers... Reveneam întrucîtva cu toţii, foştii colegi, amici şi cunoştinţe spre terenul de unde plecasem. Ce-i drept, întoarcerea se petrecea cam ca la avioane ce pică necontrolat...

Persoane destul de pe picioarele lor, deseori cu zîmbet etern, începeau brusc, vorba aia, să tragă un picior. Dispărea cheful de viaţă. Alţii erau marcaţi de ceva trupesc, dar se străduiau să mascheze asta. (Fără îndoială aşa ceva mă va paşte şi pe mine, cîndva, acest frumos teatru al Penultimului act...).

Situaţiile de acest gen se repetau, şi n-aş spune că sentimentul vanitos de a nu fi atins de virus, de a fi în sfîrşit mai breaz reuşea să compenseze disconfortul că s-ar putea să nu am contract cu eternitatea...

Acum vreo două zile m-a abordat un vecin de scară a blocului, din copilărie. O mai făcuse el şi altădată. Niţel ţigan de felu-i, care nu ştiu de şi-a trăit el viaţa prea din plin – cît efectiv îl trădează corpul mult mai devreme decît îşi doreşte omul sub soare. Tras la faţă, etern nebărbierită. Ochii spre negru închis sînt mai proeminenţi ca niciodată, iar ce transmit nu e deloc plăcut... E slab, numai piele şi os...

Nu-i iau apărarea, doar încerc să nu fug ori să tranşez idiot ("Ce au, dom'ne, cu el, neamurile alea?? Nişte ticăloşi!"). Divorţ, copil/copii care iau partea mamei, evacuat din casa ce rămîne celorlalţi. Serviciu, de pe la un previzibil 1995, probabil ba.

Are o franzelă în mînă, din care muşcă. Îmi cere, cu oarece volute persuasive, bani. Revine în cuvintele sale vorba: "Mi-e foame! Ce să fac, mi-e foame!". Faptul că vrea bani ca să-şi cumpere alături de acea pîine ceapă este un prim ce-mi atenuează eterna neîncredere în tertipurile celor de acest gen.

Vrea ceapă, repet şi eu asemenea lui Zaharia Stancu.

Cum şi eu stau prost cu mărunţişul, ca şomer de ceva luni bune (vorba vine, bune...), îi explic situaţia. Şi că nu am de dat. Dar se agaţă de mine şi sufleteşte...

Amintindu-mi că a mea prietenă m-a cadorisit de foarte curînd cu o sumă, îmi spun să fac dar din dar. Nu am schimbat însă, pentru a-i da lui 1 leu nou. Îmi sugerează să mergem la butic după colţ.

Se aşează jos, în preajmă. Mi-e jenă mie de teama lui că aş putea da bir cu fugiţii, odată ieşit din cîmpul vizual.

Inima-mi de piatră mi-o înmoaie, paradoxal, şi vînzătorul, tip de namilă de care eu am mare teamă instinctivă (Freud, a se slăbi!), dar care-i foarte şi sincer amabil. Ba chiar insistă să-mi pună cele două legături de ceapă într-o pungă. Le duc amicului de pe bordură. E încîntat, dar oboseala se vede că-l copleşeşte. Revine cu "*Ce să fac, mi-e foame..."*

Toma (necredinciosul) din mine nu-i însă înfrînt. Este momentul în care îmi ia mîna, brusc, şi mi-o sărută. Ţepii bărbii accentuează un val de sentimente greu de descris. La cîţiva paşi mai încolo, îmi declanşez conştient o grimasă de plîns, ca să-mi scadă tornada din suflet.

Revăd cu ochii minţii pe acelaşi învins de azi la vremea cînd abilităţile-i de mic fotbalist în spatele blocului îi atrăsese porecla de Ozon, fakirul deceniului şase. Nu vor mai fi niciodată vremurile alea! îmi spun. Şi soarele unic al dimineţilor de vară, tot acolo în spatele blocului meu E2...

Şi plec spre piaţa planificată.

Încercînd trăiesc mega-emoţia iscată, dar să iau şi lucrurile cum sînt. Cum o fi dincolo?

Aha, sentimentul acela – da' sinistru foc! – de oroare că nu poţi lua nimic din tot ce ai avut. Ideea sinistră la puterea infinit că mergi într-o gaură neagră (subsemnatul fiind ateu, nu poate broda nici măcar pe tema unui cazan cu smoală...).

Cred că ar fi mai rău dacă nu m-aş gîndi la acestea. Ori cum va fi în inevitabilele luni de zacere dinainte de...?

Asta dacă nu voi avea curajul de a sfîrşi lucrurile la iniţiativa mea (uşor de zis). Cum, e sinistru ce spun? Poate. Vă las însă pe dvs. să evitaţi subiectul, eu nu simt nevoia să tremur suplimentar de grija lui.

Sîntem cam copii

... deşi aceştia din urmă nu-s ei nevinovăţie precum se spune...

(Copilul de rînd are violenţa, chiar sadismul cele naturale. La maturitate, astea ni se savantlîcesc, se distilează, devin mai sofisticate... Cum, mint, aiurez eu? Păi priviţi cu atenţie în jur!)

Chestia c-am fi destul de copil priveşte o parte a societăţii, probabil cea netrecută suficient prin malaxorul lui *Mergi sau crapă!*

Altminteri ar şti acea categorie cum e cu gargara goală, mai ales la poale de Carpaţi.

Adrian Păunescu are o rubrică în ziarul gratuit "Ring". Îi spune "În serviciul Dvs.".

Cel puţin în materialul din 22 aprilie 2010, Marele Poet îşi vede însă absolut de ale lui, nu de ale publicului larg. Probabil că aşa se practică oriunde, pui o momeală atractivă ca să atragi prada, după care îți vezi de interesele matale...

Păunescu se lamentează asupra valorilor, ce n-au deloc viaţă uşoară pe ale noastre meleaguri.

Ca în bancul ante1989 cu Palatul Pionierilor – recte Cotroceni, azi – *lăsat la copii* (adică la ai lui Nicolae Ceaușescu: Nicu, Valentin şi Zoe!), valorile sînt cele stabilite de domn Păunescu.

Primul este profesorul doctor Dorin Hociotă, pe care l-au izgonit studenţii şi colegii imediat după 22 decembrie, deoarece fusese medicul lui Ceauşescu. Pe Marele Bard din strada Dionisie Lupu nu-l întrece nimeni la poveşti, inclusiv că hulitorii i-ar fi reproşat lui Hociotă că nu l-a ucis pe dictator, chit că ar fi avut posibilitatea.

Eu ştiu doar că una din vorbele pe care le aveam des pe buze, în acei ani de neputinţă, era *"Nu mai moare ăsta o dată!".* Ăsta fiind Ceaşcă. Da, astea ne era putirinţa în acea vreme, adică deloc, aşa că apelam la dorinţe goale...

În aste vremuri, pasămite profesionistul şi *Valoarea* Hociotă îşi vede de interesul său (post universitar, avantaje materiale şamd) şi se complace drept doctorul lui Ceauşescu. Nu îmi vorbiţi că D.H. nu mai putea de grija ştiinţei ori a jurămîntului lui Hippo – să lăsăm poveştile pentru alţii, vă rog!

Un altul pe care distinsul poet îl plînge este Ştefan Andrei. Între altele că acesta este marginalizat, deși posedă o nemaipomenită experienţă internaţională. Başca un caracter de excepţie, pozitiv bineînţeles.

Eu ştiu doar că a slujit un stat comunist, un dictator sinistru, împotriva căruia nu s-a împotrivit o iotă, o tresărire. Ca valoare în diplomaţie, să fiu iertat: el va fi fost trompeta principală ce reproducea inepţiile Şefului suprem peste hotare – şi a emis destule Ceauşescu pe atunci, doar voinţă de a ni le aminti trebuie.... Nici gînd de minunăţiile pe care i le pune în cont Adrian P. azi!

Dar oameni precum Păunescu nu au vreo tresărire cînd e să-şi vadă de interese... Mint fără clipire... Este drept că așa ceva nu-i modă nouă însă pe aceste meleaguri...

Un cetăţean debita şi păstorea texte antisemite la finalul deceniului zece, în "Atac la persoană", pentru ca după vreo cinci ani ai noului mileniu să prezinte omagiul său victimelor Holocaustului...

“Enteresul şi iar enteresul”, ne-ar reaminti în această situaţie Trahanache... Iar un personaj din trilogia Matrix ar puncta: *“Only human”.*

Părere

I

Făceam trimiteri savante, relativ de curînd, la nuvela "Marele Inchizitor", găzduită de dostoievskienii "Fraţi Karamazov".

Prima meditațiune este niţel infantilă, dar cred că are tot dreptul de a trăi. Zic infantil pentru că-mi miros o satisfacție de copil la ideea că Adultul, aici reprezentat de Isus, este pus la punct de unul şi mai mare.

Afirmaţii precum ultima sînt mai totdeauna prilej de mare şi sfîntă iritare, urmate de blesteme şi urări de groaznic pentru cel care a avut curajul să le emită.

Dacă stau să mă gîndesc, eu nu le-am emis, doar am ascultat ce venea din mine. Iar acolo, în mine şi în oricare dintre noi, deseori nu sîntem noi stăpîni pe ce şi cum izvorăşte...

Da, există multă lume care, într-un sadism sinistru, îţi şuieră, ţipă în ureche că ar trebui să ţii sub control, ba chiar să nu naşti nimic de acel tip. În cel mai bun caz cîte un repezentant al inchiziţiei te cheamă şi te ameninţă să-ţi ţii gura...

Ah, am căzut în divagaţii! Aşa-mi trebuie dacă nu am mintea la fel de organizată ca a lumii bune!

A doua chestie la care mă opresc eu în "Marele Inchizitor" este ideea că, sub Soare, există o mini- minoritate care are idee cum e cît de cît cu lumea asta. Restul trăieşte într-o poveste frumoasă, confecționată de primii.

Nu ştiu dacă ţine grozav de foame vanităţii mele că m-aş afla în categoria elitei, a celor puţini. Vorba cuiva, m-aş lipsi bucuros de aşa apartenenţă... Ce-i drept, parcă nici în minciună cvasideclarată nu mi-ar conveni să trăiesc.

Culmea, minciuna cuprinde inclusiv voroava "Eu sînt Adevărul, Calea şi Viaţa...!" Dar ce nu face omul pentru a-i merge lucrătura...

II

De curînd, George Stanca îl ia la refec în Scrisorile ("Adevărul de seară", 17 aprilie 2010) sale pe cantautorul Florin Chilian.

Autorul, Stanca, pică aici – după opinia mea – în groapa meschină unde ceri altora ce nu faci tu... Chestie altminteri grozav de răspîndită în lumea asta – or fi vreo 6 miliarde de aderenți la stil...

"... Cine ţi-a dat ţie dreptul să-i judeci?"

E vorba de Biserică şi preoţii ei.

Trec peste faptul că însuşi G.S. găseşte acuzele lui Chilian (în albumul "10 porunci", între altele, la adresa gesturilor clerului autohton) drept "putem zice că erau drepte".

Mai încolo, spre finalul articolului, Stanca nu se jenează să-l judece la gros pe răzvrătit.

"Chiliane, tată, intră în biserică! cere-ţi iertare pentru măgăriile cîntate şi poate Dumnezeu te va ierta!"

III

Florin Chilian nu o fi uşă de biserică – şi la o adică nici nu văd de ce s-ar zbate grozav să fie. La o adică, nici ceilalţi nu sînt, iar îndeobște am fost clădiţi în realitate nu pentru a fi sfinţi, ci pentru a răzbate pe lumea asta. Dacă nu mă credeţi, staţi de întoarceţi şi celălalt obraz ori pozaţi în slabi – şi să te ţii apoi faliment existenţial, de-a dreptul fizic!

Chilian nu este precum subsemnatul, să ia cu lopata întregul stabiliment. El se dă, furios, doar la popi...:

“Popii au conturi în banca, cerurile nu-i incap, Oficiaza cununia intre Dumnezeu și drac.
Ca-n viata, nu ne mai boteaza pruncii,
Mortu-n casa ti-a ramas dacă nu le bagi degraba în sutana un plic gras.
Ca-n viata, popii umbla cu masina pe cand tu un biet magar, Astepti binecuvantarea într-o balta pe trotuar.
Ca-n viata, putini au ramas cu harul de-a ti-l da pe Dumnezeu,
Atunci cand te rupe viata, alinarea vine greu.
Ca-n viata, Dumnezeu e pus la banca, sta în cont bine pazit; Popii nu mai fac vecernii, fac biserici pe profit.
Ca-n viata, Dumnezeul lor e banul, care fiul a tradat,
Au vandut pana și taina popo, popo ochi de drac.
Ca-n viata, au ramas parinti cucernici, prea putini și prea adesea, Ei le-au sfaramat altarul, Doamne, lacrimi au cules.
Ca-n viata, în biserica din suflet, unde fug cand e prea greoi
Sa puna guvernantii impozit pe Dumnezeu.
Ca-n viata, uite! Are popa vila, are barca cu motor, A uitat ce-i umilinta, raiul sta în curtea lor.
Ca-n viata, nu ne mai ajung argintii, pretul vanzarii a crescut;
Se-nneaca-n lacrimi sfintii, ne-intoarcem la inceput.”
Şamd.

... dar îşi precizează relaţia cu divinitatea, mai exact cu credința creştină:

“Ca-n viata, plange sus în cer Maria lacrimi pe icoana noastra, Se mai nasc minuni pe lume, cine să le-mpartaseasca?
Ca-n viata, se-nchide-altaru-n suflet, ramai incuiat pe-afara,
Numai da nimeni lumina, Doamne, pentru a cata oara?
Ca-n viata, fariseii rad în strana, lumina-i franta pe cruce, Sub un munte de pacate, Doamne, cum le mai poti duce?
Ca-n viata, sta Andrei privind prin geamuri colorate-n voroneti, Noi ne cumparam iertarea, Doamne, toate au un preț.”

(Dacă îmi scapă mie aici vreo ironie subtilă, să fiu iertat...)

Cîntăreţul discută aici în singurătate cu Înaltul. Nu-mi pare a dori vreo răspîndire națională a opiniei sale, chiar dacă şi-o clamază prin intermediul unui album muzical.

Stanca, în schimb, are pretenţia că a să optică e cea exactă. Să se întoarcă fiul răzvrătit la genul de biserică pe care îl agrează el! Nici gînd nu-i dă că ar putea fi el invitat să se apuce de alt mod de a vedea lucrurile.

În demersul său, G. Stanca procedează nu tocmai *cusher*.

Mai exact apelează la stilul în care sînt speriaţi copiii de către adulţii obosiţi.

Chilian a avut în ultima vreme încurcături cu nevasta (o bătea, să spunem!), cu autorităţile (condus autoturismul la alcool). Stanca, ce altminteri se laudă că nu dă verdicte şi că doreşte doar să observe, nu are ochi dincolo de aparenţele care îi convin. Nici gînd să se uite cam ce păţi Chilian în viaţă, de a ajuns să se comporte cum o face. Subtilităţi d-astea îi scapă. Nici nu i-ar prinde bine, i-ar şubrezi fotelul.

Apoi, tratînd sinistru copilul din noi, Stanca transformă gesturi din viaţa noastră în păcate. Dacă alde Chilian a băut înainte de volan, păi asta nu e dor de a scăpa de vreo angoasă insuportabilă (decurgînd din traiul poate sinistru într-o lume pe care nu și-a ales-o la naștere), ci eroare fatală, păcat ce nu s-a pomenit... Dacă împins de ce nu ştie nici el, Chilian, a pocnit-o pe soţie, pe Ana-Maria, iar e păcat de moarte, de cazan cu smoală pe paişpe mii de catralioane de ani. Nici gînd să miroasă preapriceputul Stanca dedesubturile care o împinseră pe Ana-Maria în preajma unui partener legat de care instinctul ei va fi ghicit din start ce-i poate pielea şi palma! (Pot deduce lesne ce gen de relaţie ţinea ea să reediteze: cea parentală.) Dar bineînţeles că Stanca nu va umbla în acele locuri, căci i se va duce la vale toată argumentaţia...

Apud G.S., atari incidente de viaţă sînt urmare a faptului că "a dezavuat biserica şi slujitorii ei". Sistemul este atît de înrudit cu "Dai în mine, dai în Partid, dai în fabrici şi uzine.."

Trec peste faptul că Florin izbeşte doar în slujitorii bisericii, mai exact în aceia vădit amici cu Mamona. Dar Stanca face legătura iute: loveşte biserica, îl loveşte pre Dumnezeu. Ca şi cum asta nu ar fi de ajuns, folkistul este înştiinţat că eventuala pocăinţă îi va aduce iertarea divină şi nu prea, totul rămînînd sub semnul lui *poate*.

De sanchi, întreaga diatribă împotriva cîrtitorului vine de la unul ce nu se vrea nici pocăit, nici fanatic ortodox-creştin, ci “un om normal, cu frica lui Dumnezeu"...

Mă gîndesc cu oarece groază cum ar arăta rechizitoriul unuia ceva mai adăpat la izvorul religios!

IV

Că veni vorba mai sus un pic, nu pricep cum e chestia asta, "om cu frica lui Dumnezeu".

Păi dacă fac ceva, îl respect pe Dumnezeu în cazul de faţă, din frică – păi carele mai e treaba? De frică ascultă şi oaia, de frică ascultă şi animalul care e dus la tăiere. De frică ascultau şi condamnaţii într-un filmuleţ din al doilea război, care se îndreptau în pas alergător spre groapa unde urmau să se prăvălească, executaţi de SS-iştii care îi aşteptau la marginea ei...

Nu mi-i la locul ei această optică.

V

Am senzaţia că (mă apropii aici de ideea din "Marele Inchizitor) există o mare complicitate în societate, în ce priveşte credinţa. Dacă te apuci să iei în serios ce e prin cele... "10 porunci", alea biblice, ai toate şansele să nu te mai potriveşti cu restul lumii. Dacă te apuci să fii corect, mai ales la maluri de Dîmboviţa, ai cacarisit-o!

Nu am minte şi timp acum pentru o incizie în fenomen, dar lumea va fi trăit din plin senzaţia că participă la un ceva – credința *popularizată* – care face bine înainte de toate. Că astfel gîndeşte precum restul lumii (și nu devine un paria, un excomunicat) , că îi oferă oarece protecţie în societate. Că îl pregăteşte pentru alt gen de teatru şi de compromisuri, mai puţin religioase, în aceeaşi lume în care furăm zvîrliţi.

Cel care nu fu educat în acest stil, va fi privit prin lupa lui *a lua lucrurile* (prea) *în serios*...

Necredincioşi

I

Vorbeam mai jos de cei precum Chilian, care iau în derîdere apostoleasca noastră Biserică... În context, îmi fuge mintea la zisa unui bancher, probabil la 1800: "X la sută este o dobîndă cuviincioasă şi plăcută lui Dumnezeu".

Cine nu e plăcut lui Dumnezeu, în opinia straşnicilor slujitori mioritici şi nu numai?

Păi probabil reporterii care au descoperit sumele pentru care nu se taie chitanţă, la serviciile prestate de oamenii bisericii. Păi reprezintă cam dublul a ceea ce trecut pe chitanţă. La Sfîntul Elefterie, de pildă, notau cei de la "Adevărul", ţi se pretinde 15 milioane vechi, dar vezi factură pe jumătate.

Exact cum se petrece în viaţa mireană (am folosit bine termenul?), cu precizarea-mi că, totuşi, avînd în vedere cîtă sfinţenie îşi atribuie, fraţii cu patrafir ar trebui să fie totuşi altfel. Mai exact să aleagă: de-s sfinţi, să procedeze precum cei înaintemergătorii lor, de nu-s – să renunţe la pretenţia că-s mai cu moţ decît cei de rînd. Imitîndu-i un pic pe confraţii lor protestanţi, la o adică (deşi, la o adică, am ceva îndoieli că aceia rămînîn funcţii de-s prinşi cu mititica financiară).

Problema este că religia, pentru a convinge cum se cuvine, se adresează mai puţin raţiunii (nu cred c-am spus o noutate...), ci sentimentelor. Or, acolo, e de ajuns – pe principiul *alb-negru și atît* – să o iei strîmb un pic, pentru ca ideea de sfinţenie, de nemaipomenit legat de cineva, de ceva să se ducă naibii. Cum nu va alunga niciodată în practică omenescul inclusiv din oamenii Ei, Biserica are doar şansa de a trece sub preş problemele gen chitanţe în lăcaşurile sale (ori dosare informatori Secu şamd), pe de o parte, pe de alta să continue gaia-maţu că e nemaipomenită (repetiţia e şi mama persuasiunii, nu doar a învăţăturii...) iar distinşii ei slujitori nu departe...

II

În ton cu pomenitele mai sus se comportă și mass media.

Dacă dai un titlu care nu mişcă pe rumîn, păi atunci e slabă şansă ca acesta să nu mute la alt canal ori la altă gazetă. Şi se duce naibii giudeţul numit profit...

S-a produs la un moment dat o catastrofă aeriană la Smolensk, cînd au murit numeroși demnitari polonezi, inclusiv preşedintele Kaczynski. Cu acest prilej, un clişeu foarte uzitat de televiziuni a fost "Elita poloneză a murit...". De unde *elita*, adică toată? Căci în realitate fu ca în militărie: următorul în schemă, în ierarhie a preluat comanda.

Nu vreau să iau în balon situaţia tragică din acea ţară, unde un Katyn nu fu îndeajuns blestem, ci trebuia ca zona geografică să lovească a doua oară...

Că veni vorba, ceva asemănător se spuse şi de Katyn, cel din 1940.

Este totuşi de luat în seamă că va fi fost vorba de o jumătate de elită, căci atîta din ţară încăpuse în plasa lui Stalin, ailaltă aflîndu-se în custodia lui Adolf. Trec peste faptul că multe oficialități varșoviene s-au scurs atunci peste graniță în România, iar de aici în exil.

Dar dă al naibii de bine, de la lingurică să vorbeşti de TOATĂ elita...

Nimeni nu rezistă – parcă şi văd gestul de a-şi pipăi gîtlejul, alături de întrebarea speriată cum ar fi fără el...

Furii

I

Curățenie pe computer.
Dau de nişte fişiere downloadate cu opera şi spusele părintelui Cutare. Ilarion Argatu mai exact.

Interesantă *sistema* tipilor ăstora!

Oamenii ăştia posedă ceea ce se pare că mă irita cumplit (nu e o calitate!) încă de la grădiniță… E vorba de amestecul Răutate plus prostie (eventual laşitate).
Răutatea este că impun altora modul lor de vedere, respectiv un domeniu unde întîmplător ei se simt deja bine, îl stăpînesc. Iar matale nu poţi veni decît în postura de mai-mic al lui.
Prostia este că nu iau în calcul vreun dram că mii de alte grupuri religioase, cu milioane sau miliarde de oi există prin jur. (Fiecare altminteri convins că a lui e dreapta credinţă).
Ori iau în calcul, dar consideră toate acele miliarde rătăcite, păcălite dă Diavol şamd (și implicit demne să fie conduse de adevărații iluminați.

Laşitatea este că individul religios de care vorbim nu are curajul că facă un pas în a gîndi *Oare cum stau lucrurile, lumea din punctul de vedere al celuilalt?* (Altminteri, bien sur, îţi perorează despre iubirea aproapelui...). Nu face această trecere în altul pentru că i-ar paradi grav edificiul care îl scapă în mare parte de probleme interioare.

II

Întrucîtva în context fu un pasaj dintr-un interviu al Ruxandrei Cesereanu.

> *"...Cit de oribil va fi anul 1990 și ce prestatie înfiorătoare va avea Ion Iliescu* [...] și *Platforma FSN- ului m-a indus în eroare. Ea avea toate datele unui document democratic. Dar evolutia urmatoare a distrus toate iluziile: FSN-ul s-a transformat în partid politic, minerii au venit la Bucuresti să faca ordine."*

Subsemnatul fu dintre cei care l-au contestat pe Ion Iliescu (prin extensie, curentul reprezentat de el) încă din 12 ianuarie 1990.
Dar mi s-a părut de elementar bun simţ mental cît şi inteligenţă ca, în Piaţa Universităţii, să îmi pun problema oare noi, noi *dimocraţii*, pe unde am greşit? Mai apoi, cel puţin în fugă mi-a trecut barim să încerc să pricep de ce ăilalţi au procedat cum au făcut-o... Cred că ar ieşi un film nemaipomenit cu reprezentarea mişcărilor interioare ale suporterilor de rînd iliescieni din acea perioadă, eventual de mai tîrziu. Să-i vedem evoluînd de la însoritele manifestaţii de prin 1990 la zonele pe unde i-a dus viaţa inevitabil ulterior...

În context, mă miră un pic că destui istorici judecă pătimaş, iar în paralel îşi pun școlărească problemă "Ce-ar fi fost dacă...?". Or, am îndrăzneala de a crede că ultima înclinaţie prinde bine la berărie, după patru doze, nu şi în medii serioase. Iertată fie-mi răutatea, dar am descoperit-o şi la Neagu Djuvara de curînd, cu scuza că dînsul are o vîrstă, iar *barajul* nu mai poate ţine în loc adolescenţa nestinsă vreodată a domniei sale...

Ceea ce s-a întîmplat în dramaticul 1990 ţine de o rezultantă perfect de îndreptăţită a condiţiilor româneşti (evenntual mondiale) de atunci.
Eu simt că a ne lamenta în continuare că nu fu altfel şi că ce ticălos fu Ion *Iliesku* e semn destul de clar că nu am învăţat nimica din acele examene căzute...

PS

Apropo de marii noştri religioşi (cum ziceam, şi nu numai...), asemănător procedară şi cei care au plantat o ditai cruce metalică la Verdeaţa Văii Albe, în Bucegi. Nici gînd la dumnealor că alţii nu judecă precum ei, că acea hardughie pică prost acolo!... I-a interesat doar domolirea vanităţii, respectiv a fricii lor existenţiale...

Jean Constantin

S-a prăpădit interpretul inegalabil al atîtor personaje hazoase de film… În asemenea situații, mai ales dacă ai adunat ceva decenii de viață, nu știu de-i cazul să facem cap de lume… Ne și ducem, nu sîntem eterni...

Lume cu scaun la cap și aduînd ani deloc puțini în buletin simte însă nevoia unui alt gen de manifestare. Între altele, îl declară pe Jean Constantin drept mare om, mare caracter...

Fără îndoială la anumite nivele sociale, umane se jonglează lesne cu aşa vorbe. Iar asta pentru că respectiv se simt astfel bine sau barim rezonabil în Viaţa asta deloc simplă...

Eu nu pot uita însă – fără a mă dresa în inchizitor! – că Jean Constantin nu avu vreo jenă să apară în pelicula "Acţiunea Autobuzul", unde nişte legionari sînt finalmente anihilaţi... Nu a avut mari reţineri nici în a pune umărul la prezentarea miliţienilor drept cvasiîngeri – dar e greu să ceri fineţuri morale constănţeanului nostru, cîtă vreme un Toma Caragiu (de ce îmi fuge mintea aici la Tudor Vornicu?...), un Iurie Darie şi alţii nu au văzut nici ei ceva aiurea în colaboraționism... Pentru ei și atîția alții, au fost – omeneşte! – mai importante reflectoarele (voi reveni....) şi banii, eventual aplauzele și formula *Maestre!* atașată după o vîrstă numelui ...

De fapt, întregul popor român nu are vreo jenă azi în a urmări pe la un B1 TV tot felul de filme cu miliţieni şi apelativul "Tovarăşe!". Nu a avut nici pe la 1990, cu vreo "A doua cădere a Constantinopolului" ori ulterior. Căci tărășenia se potrivea bine firii sale.

Căci aşa este El.

Cristian Tudor Popescu vorbeşte într-un interviu recent despre decembrie 1989:
„Jos Ceauşescu! am strigat şi eu din primul moment al Revoluţiei. N-am avut nicio ezitare. Pe seară, în 21 decembrie, când s-a strigat Jos comunismul!, am ezitat. Cum adică jos comunismul? Ăsta era deja un concept, un sistem. Revoluţia din 1989 a fost comunistă, ca toate revoluţiile. Toate au această idee de repunere într-o echitate a unor relaţii umane strâmbe, groaznice, distorsionate [...]
O ţară ieşită din comunism. Ştiţi cum era? În ţară, ideea era următoarea: „Acum o să fie comunismul adevărat". În scopul ăsta s-a făcut Revoluţia. „De acum să avem toţi, că până acu' aveau numai unii, numai nomenclatura şi securiştii".

PS 1.

Nu că aş condamna, dar ţin să relev pe cîte o Tamara B., copleşită de suspine şi de vorbe mari, la auzul morţii confratelui Jean Constantin.

Într-adevăr, mari oameni. Fără O mare.

Le e teamă de moarte. Ezită – ca atîţia alţii – să se pregătească pentru Ea. Să conştientizeze că nu scăpăm, că e normal... Eventual că Dumnezeu cel slăvit pe la toate colţurile propagandistice decide asta...

La peste 80 de ani, J.C. nu găsea anormal să fie pe scenă, ba chiar într-un spectacol numit "frumosul de la Marea Neagră"...

P.S. 2

Deşi nu e bine să vorbesc de funie..., cred că un om dependent de atenţia unei săli de teatru are totuşi nişte probleme de infantilism. Cînd ţi-i doreşti pe aceia cu ochii şi entuziasmul, aplauzele la tine, o fi şi o regresie la

vremea cînd toată familia ta căsca gura la drăciile ultimului sosit între ei... (dacă am încurcat vreun acord gramatical în goana mea, să fiu scuzat...)

Recenta paradă gay

Voi fi luat fără îndoială de neserios, căci mă refer la ceva care nu am văzut de aproape. Ba nici la TV nu m-am uitat prea atent...

(Ce să mai vorbesc de mers acolo, am avut o reacţie de refuz numai bună de luminat la psiholog... Vorba vine de mers acolo, căci e uşor de ghicit ce şi cum...)

Am citit declaraţiile fraţilor de la "Noua Dreaptă", ce reacționează vehement la fiecare *Marş al diversităţii*. Se vede de la o poştă că existenţa homosexualilor dornici să manifeste public o dată pe an le asigură şi lor existenţa! Să mă ierte *dreptacii*, dar sînt totuși nişte paraziţi, şi nu o spun cu dispreţ... Iar totodată se ghiceşte că nu au ştiinţa, inteligenţa de a încerca măcar să adapteze deştept la epoca modernă (dacă s-o putea realmente...) învăţăturile, ideile celui căruia îi poartă chipul pe tricouri: Corneliu Codreanu, martirul legionar.

Asta fu prima observaţie, pe care e foarte posibil să o fi mirosit şi mulţi alţi dătători cu părerea.

Ce mi-a sărit mie suplimentar în ochi şi în minte a fost că acea tabără naţionalistă şi macho pare să fie doar o categorie care nu are curajul să practice exact ceea ce blamează la tabăra gay.

Se vede clar că, dincolo de poveşti de băgat în seamă (naţionalişti, puritatea neamului, ortodoxie) e în căutarea unei identităţi... Care ţine de Tatăl arhaic...

Partea nostimă este, după cîte simt eu, că mişcării gay îi lipseşte pe moment o componentă macho. După cum se vede pe afară (eu nu am fost pe acolo), există în mişcările gay europene o componentă de tipi cît se poate de masculini, care se iubesc de zor şi făţiş unii pe alţii.

Ceea ce este total diferit de cum vede lumea la noi fenomenul gay. La noi întreaga tărăşenie s-a dezvoltat destul de original... S-a putut înfiripa doar latura cuprinzîndu-i pe travestiţi şi în general pe homosexualii cu tentă mai feminină. Cei macho nu par să fi apărut, şi am senzaţia că, în ciuda muşchilor, ei nu au curajul să o facă. Poate nici nu avem mulţi, dar nici nu au curaj să o facă.

Asta pentru că, în interior, la noi ei nu posedă forţa pretinsă de ambalaj... Totodată, ei vor fi simţit că, dincolo de ouăle şi cărămizile primite de confraţii lor mai feminini, societatea românească i-ar primi chiar mai dur...

Care *S.R.* ar proceda astfel nu neapărat pentru că ar avea în faţă un adversar puternic, ci pentru că i-ar zdruncina prea dur şabloanele interioare.

E prea greu pentru societatea noastră să priceapă cum pot fi doi masculi solizi neinteresaţi de femei. Şi, implicit, dezinteresaţi în a dărui naţiei urmaşi pe măsura lor fizică, puternici,curajoşi...

Totodată, dacă ar afla dedesubturile sufleteşti ale fenomenului, s-ar irita iar, ca unii primind în lucrul minţii o cantitate prea mare de *diferit*.

Ce scrie prin cărţi?

Ia să vedem, de pildă din "Pere manquant, fils manque", de Guy Corneau

> *"Body buildingul vrea să compenseze, printr-o construcţie corporală externă, o lipsă internă. [...] Prin intermediul acestei compensaţii externe, fiii lipsiţi de prezenţa utilă a tatălui evită să-şi trădeze marea lor dorinţă de a primi dragoste şi înţelegere, profunda nevoie de a fi mîngîiaţi, de a iubi şi de a fi iubiţi".*

Păreri despre homosexualitate (I)

Un cetățean pe nume Iuda se produce zilele acestea pe net. La *Anno Domini* 2008:

Olimpiada poponarilor
Am intrat zilele astea pe gay-fest.ro. Ce am citit pe acolo m-a crucit. Se pare ca și anul asta o să iasa pîrțaarii în strada ca la mineriada, o sa-si ia limbile în gura și o sa-si mangaie coaiele, asa pe șustă.
"GayFest este expresia mişcării pentru drepturi civile a persoanelor LGBT, o manifestare care combină activismul politic (marş, dezbateri) cu activismul cultural (spectacole de teatru, proiecţii de filme, expoziţii)."
Sa traducem: Pîrțar-fest este de fapt o miscare la care se adună toate scursurile din lumea poponarilor. Din 100 de poponari strînși acolo, 95 sunt pasivi. Bărbați feminizați pîna la extrem, genul de băieți care au fost în copilărie abuzați de tații lor care îi spalau în cadă pînă la vîrsta de 13-14 ani făcînd glume cu cocoșelul lor. […] Bun, din aia 100 poponari 95 sunt pasivi, iar restul de 5 sunt în randurile jandarmilor care ii protejeaza de "ultra;i". S-au împărțit bestiile, curvele masculine defilează în tanga pe stradă, iar barbatii-bine stau sub uniformă albastra și veghează la siguranța lor. Mafie curată. [...]
Ca o încheiere, dacă unul din acei 3 vizitatori unici care citește postul asta e poponar/ pîrțzar/găozar/ homălau/ciochist/she-male etc. să ia textul ca atare și să nu-l prind pe străda:)). Amin!

I

E interesant cum observi lucrurile, dragă domnule Iuda, dar am senzaţia că mergi doar pînă la jumătate cu demersul.

Ai ochi de observator, dar te pui prea puţin în locul celuilalt.

De asemenea, se observă că foloseşti subiectul de azi pentru ceva defulări – care prin definiţie-s lucruri pe care nu ai avut curajul să le descarci altfel (nu spun că au de-a face cu sexualitatea)…

Rîndurile tale îmi aduc aminte de o definiţie a disciplinei, mai exact o descriere a genezei tipului disciplinat, respectiv a celui indisciplinat.

Între cele două categorii diferenţa este mai mică decît ne-am închipui.

Aşa şi cu amatorii de acelaşi sex, respectiv cei care îi înjură, pun la zid etc.

Eu personal trăiesc cu impresia că adversarii homosexualilor sînt tocmai aceia care şi-ar dori şi ei o descăcare fie şi parţială în acea direcţie (Grecia lui Pericle nu s-a prăbuşit cîtuşi de puţin pentru aşa înclinaţii…), dar *Paznicul* din ei nu le permite. Furia, ouăle clocite aruncate de la balcoane etc. cred că reprezintă, în cazul bărbaţilor, şi sentimentul de inferioritate că paţachina aia de la manifestaţia gay are forţa de a-şi urma o pornire, în vreme ce el, Moralistul, Puritanul, Apărătorul Valorilor Creştine etc., nu.

Asta mi-I părerea – fără pretenții de adevăr universal...

II

Într-o vreme înţelegeam mai greu cum un om se poate da suspus al lui Dumnezeu, iar în paralel, cel puţin deseori, să fie cîtuşi de puţin adept al valorilor de smerenie de acolo. De înţelegere a Mariei Magdalena, a celor căzuţi în general.

Zic asta pornind de la *Amin*-ul care încheie postarea prietenului nostru... Iuda.

Pe urmă am mirosit că sufletul omenesc este ceva mai amplu, mai contradictoriu decît ne-ar plăcea să fie.

Părere personală: apelează la religie cel care nu-şi poate struni altfel hoardele (altminteri justificat biologic) interioare.

Zic şi eu – dar pot să mă înşel...

Învingătorii scriu istoria

Adrian Ardelean, realizator la EuropaFM, scrie (*Adevărul de seară*, 19 mai 2010):

“Piaţa Universităţii, în 1990. A avut soarta pecare o ştim: bîte în cap aplicate "golanilor", care au avut curajul să solicite chestii rezonabile...”

Nu ştiu dacă subsemnatul poate fi bănuit de antipatie pentru Golaniadă, ca unul care a participat şi s-a simţit nemaipomenit acolo. Dar cred că această situaţie nu mă poate împiedica să văd că cererile de acolo nu erau deloc rezonabile...

Pentru partenerul de dialog.

De fapt, nu ştiu cît s-a înghesuit Iliescu şi al său front al Salvării Naţionale la dialog, însă cuvîntul de ordine, la bravii luptători pentru democraţie era, mai mult sau mai puţin făţiş, *"Ieşiţi voi / Să nu vă scoatem noi!".*

Scandat de altfel – eu l-am auzit! – în 28 ianuarie 1990... După cum, în septembrie 1991, la confruntarea cu poliția era la mare preț îndemnul: „Omoară-l!”.

Îi înţeleg pe comilitonii mei de atunci. Ni se părea că sîntem pe un val mare, că-i normal să fie îndepărtaţi comuniştii. Mica problemă este că marile comandamente zice-se morale au uneori probleme de compatibilitate cu realitatea... Majoritatea românilor de atunci nu erau cîtuşi de puţin entuziasmaţi de dorinţele Pieţei Universităţii... Noi, acolo, le vedeam ca fiind precum lumina zilei, clare şi cu drept absolut de existenţă, dar ei, ceilalţi, au preferat un vot de 87% pentru Ion Iliescu.

"Şi ei aveau dreptate!", parafrazez eu acum precum vizirul din butadă.

Este clar că liderii şi susţinătorii FSN au cîştigat în acea vreme bătălia. Pînă în 1996 (cînd doar promisiuniv fantasmagorice ale Convenţiei Democratice i-au scos de la guvernare) chiar.

Dar mersul istoriei era împotriva lor, chit că învingătorii occidentali nu s-au amestecat făţiş în problemele României din deceniul zece. Aşa s-a ajuns încet-încet la o prezentare mai-mai eroică a Pieţei Universităţii, trecîndu-se cu vederea atît partea promiscuă, cît şi naivităţile ori înceţoşatele animatorilor ei.

Dovadă afirmaţia din debutul postului, deloc singulară ca gen, despre cererile celor din Piaţă.

"Eu vreau să vie!"

Stiţi vorba asta, e din *D-l Goe* cel caragialian.

Reportaj tv de la miting pensionari, în faţa Palatului Cotroceni, 12 mai 2010.

Acu', păreri exterioare-s împărţite: unii plîng de grija amărîţilor, alţii întreabă sarcastic ce caută pe-acolo, cînd o anume Doamnă (cu coasă în dotare) îi caută pe acasă…

Mi-aş permite un unghi diferit, ca un Gică-Contra ce mă aflu.

O Didină cu păr vopsit. "Verde" (chit că îl va fi avut, de fapt roşu înainte de 1989). Este genul care se agită oricînd, numai ocazii (şi demne de blazon propriu, ce e drept...) să fie. Probabil e şi genul care strîmbă din nas la marşul homosexualilor, probabil ca să-şi mai astupe un pic în ea inerentele altfel (psihologic) porniri de acelaşi tip...

O băbuţă firavă, dărîmată se pare la o rupere de gard, atunci cînd mareea manifestanţilor de vîrsta a treia a izbucnit mai aproape de gardul prezidenţial. E foarte posibil ca această mamaie să fi ieşit în stradă, fie şi pe *mar(gi)ne*, ca să mai simtă, fie şi prin rezonanţă, viaţa pulsînd în ea.

Poate a simţit, dar preţul este orizontala la care este ulterior alimentată cu oxigen.

Un domn, revoltat spre plîns (nu îl acuz de nesinceritate) fîlfîie parcă o hîrtie, pomenind verbal despre faptul că a muncit un număr oarecare (mare) de ani, iar acum i se taie 15% din pensie...

Da, hotărît lucru, viaţa e plină nu doar de umilinţe, dar şi de deziluzii.

Sînt convins că acel om se crede la locul lui, bun creştin, bun cetăţean. Atîta doar că îşi vede doar propriul interes: ("*Eu vreau să vie pensia 100%, nu mă interesează de unde, d'aia avem stat, aia e treaba lui!*", confecţionez eu aici din Nenea Iancu). Nici gînd să-i de prin cap că pot veni cutremure, războaie, crize sau mai ştiu eu ce, iar soarele existenţei sale să nu mai răsară la 7 am, ci 10 am. Îţi dai seama cît de vulnerabil este un asemenea om în faţa oricărei încercări serioase?

De ce va fi venit el aici, întrebaţi, căci nu pare a avea şi cutezanţe ca doamna cu păr roş pomenită de mine iniţial? Pare că a fost tras de mînecă: "Vino şi dumneata, nene, mama lor de... Nu poţi să ne laşi tocmai dumneata!" ("Eşti volintir!", mă ia din nou demonul Caragiali)...

Blestem sau pură necesitate?

Am găsit pe blogul unei iubitoare de munte un extras din Gabriel Garcia Marquez. Cam lung, dar cine nu cade în capcana reproducerilor în extenso?

"Dacă, pentru o clipă Dumnezeu ar uita că nu sunt decât o paiată de cârpă şi mi-ar oferi o bucată de viată, fără îndoială că n-as spune tot ceea ce gândesc, dar m-as gândi la tot ceea ce spun. [...]
I-as da aripi unui copil, dar l-as lăsa să învete singur să zboare. "Când mă vor pune în cutie..."
I-as învăta pe bătrâni că moartea nu vine o dată cu bătrânetea, ci cu uitarea.
Am învătat atât de mult de la voi, oamenilor! Am învătat că toată lumea vrea să trăiască pe culmi, fără să stie că adevărata fericire constă în felul în care escaladezi muntele. Am învătat că atunci când nou-născutul strânge pentru prima dată, în pumnul lui mic, degetul tatălui, îl cucereşte pentru totdeauna.
Am învătat că un om n-are dreptul să-l privească pe un altul de sus decât atunci când trebuie să se aplece pentru a-l ajuta să se ridice.
E adevărat că multe am putut învăta de la voi, dar nu vor folosi la mare lucru, deoarece, când mă vor pune în această cutie, vai, eu voi fi murit deja."

Nu voi intra direct în părere despre citat, ci merg în prealabil la un articolaş al unui ziarist de la radio Europa FM. Acolo, omul vorbeşte de inundaţii. După opinia mea, deşi pozează în om inteligent şi spălat, relatează, se poziţionează în alb şi negru.

Autorităţile sînt bestii, respectiv ar trebui să facă tot, în vreme ce săteanul de rînd e cel năpăstuit. Căruia, de fapt, nici la vremuri bune nu i se spune să şi facă ceva. Faptul că alde condeierul nostru apasă pedala lăcrămoasă, a jucăriilor plutind în sufragerie + nămolul depus pe canapeaua sinistrată, nu schimbă datele problemă. Unul e mumă, altul ciumă. N-ar întreba dl. A.A., ferească Sfîntul: "Chiar nu ştiai, bade, de la bătrîni că nu e de construit casă acolo, unde apa o ia mult în sus din cînd în cînd?" Nu îl întreabă, pentru că regula e clară: scrii pentru cei mulţi, căci ei cumpără ziarul / privesc reclamele din el. Or pătura cea mai largă a unei societăţi, cel puţin prin Est de Europă, vrea gîdilat în cap... Şi regresie pe măsură – cu dezavantajele acesteia.

Nu este precum vreun cititor de revistă economică serioasă, pe care dacă îl minţi frumos, după cum teoretic ar dori să audă inevitabilul Copil din el, are de tras apoi, mai mult sau mai puţin, la cîrma firmei sale. Ca atare el va lua mai puţin în serios ideea liberatoare că la anul creştem economic cu 20 la sută...

Cînd e vorba de marea massă, nimeni nu se jenează însă. Lui Ion-cel-de-Rînd I SE FAC TOATE POFTELE.

Nu face excepţie nici editorialistu l spălat de la o Europă FM (altminteri scindată: se vrea şi Ioropă, şi pentru milioane de români...). Primum vivere... Întîia prioritate este să vindem ziarul...

(Spun oare ceva nou că o importantă categorie de cititori, medie economiceşte, vieţuieşte cît de cît raţional, dar vrea în gazetă o defulare, deci o gîdilare a copilului mic din interiorul dumneaei...)

Aşa şi cu Marquez, în textul cu pricina.

Acolo-s o groază de poveşti nerealiste, bune să facă plăcere...

Ce-i drept textul nu face plăcere directă cititorului de rînd, ci Setului de reguli măreţe pe care îl vîntură orice societate... Şi pe care omul de rînd are grabă în a le îmbrăţişa, căci dă bine...

Eu nu cred că amorul unui tată faţă de fiul său îi vine în clipa în care îi strînge prima dată degeţelul... E posibil că nenea Marquez nu a avut copii... Ai o teamă grozavă atunci să nu-i rupi ceva (asta dacă nu-l atingi prima dată pe la doi ani ai fiului!). Altminteri să fiu eu sănătos cîţi tătici ulterior denaturaţi nu au făcut gestul cel poetic cu odraslele lor!

Şamd.

Dar asemenea vorbe dau bine.

Ne scot dintr-un Cenuşiu căruia nu avem curaj să-i spunem pe nume.

Şi iar am ajuns la Marele Inchizitor. "Lasă-i să trăiască în minciună, dar fericiţi!..."

Sticlă. Se poate sparge iute

Nelipsitul metrou.

Ochi în cartea pe care o citeşte vecina. "Crimă şi pedeapsă", spre final.

Scena unde Katerina Ivanovna, mama Soniei, e pe ducă.

Furtunosul personaj replică unuia din preajmă că nu vrea popă, nu vrea să dea degeaba banul acestuia. Că Dumnezeu o va înţelege mai bine de ce a apucat eventual să păcătuiască...

Meditez aici că Dostoievski este cam lesne luat drept un scriitor religios.

O asemenea spusă, chiar dacă e pusă (strategic?) în spatele unui personaj, nu poate decît ameninţa grav construcţia interioară a unui credincios.

Credincios fiind acela care ia în serios şi rolul clerului.

După opinia mea este îndeajuns să dai de un cetăţean d-ăsta (Katerina Ivanovna) care se îndoieşte de onestitatea popilor, ca să fii mai mult decît zguduit...

Aaa, bineînţeles, dacă refulezi binişor ori ascunzi fisura-în-zid în spatele ideii că nu toţi prelaţii sînt aşa... (sau "Fă ce zice popa..."), ai şansa să rămîi în picioare. Şi în acel cîmp al credinţei.

Dincolo de toate, mie, ceea ce cred a fi fragilitatea religiei mi-a dus mintea la o caracterizare a Sinelui fals, datorată lui Karen Horney.

"Imaginea idealizată are URIAŞE NEAJUNSURI. Întregul edificiu este extrem de şubred, lucru normal dacă avem în vedere elementele fictive implicate.
Tezaur plin de dinamită, ea îl face pe individ extrem de vulnerabil. Orice critică venită din afară, orice conştientizare a unui insucces văzut prin prisma imaginii idealizate, orice intuiţie reală privind forţele care operează în interiorul său o poate face să explodeze, să se prefacă în praf şi pulbere. El trebuie să-şi restrîngă viaţa, de teama de a nu fi expusă unor asemenea pericole."

De aceea credinciosul nu admite o iotă să renunţe la vreo virgulă a Scripturii, la vreo idee pe care o are despre Divinitate. Se teme ca... de dracul!

Se teme să iasă din acel spaţiu de siguranţă personală.

O fi de înţeles, căci nu e deloc uşor să trăieşti cu ideea Balamucului... Din jur. Plus cel din noi.

P.S.

Am căutat apoi textul exact din "Crimă...".

L-am găsit undeva pe net, share-uit alături de materiale cu titlu care de care mai... "Pilde și povestiri ortodoxe cu tîlc"

"Dan Puric...I, II, III"

"Conferinţa Părintelui Bastavoi" Şamd.

Aş minţi să nu spun că-s proiectat, din adînc, să iau în serios ce spun tribune precum ale acestora. Probabil din copilărie vine ideea de a-i privi pe simandicoşii maturi drept deştepţii pămîntului, faţă de care io...

Dincolo de sentiment, observ că măreţia şi nemaipomenitismul din aşa lucrări omeneşti decurg din faptul că ele posedă o "legislaţie" de la care nu se abat o iotă. Învăţăturile creştine şi gata.

Nici un rabat, decît poate oratoric, pentru a ne confirma cît de minunată este Lumea. Lumea în viziunea lor...

Chestia asta îmi aduce aminte de un pus pătură în cap şi extaziat ce minunată este lumea noastră. Lumea noastră de acolo. DE SUB PĂTURĂ.

Nici nu mai contează, la acea vîrstă a copilăriei, că mai e una afară...

Piaţa Universităţii 1990, infiltrată

Citesc în Evenimentul Zilei despre infiltrarea serviciilor de informaţii între manifestanţii din Piaţa Universităţii, în 1990.

Spune Nelu Floarea, între altele:
"Eu aveam oamenii mei în Piaţă, pe Doina Rebeca Cercel, pe Cătălin Constantin, zis Ceferistu', pe Ion Sfetculescu, luptaseră cu mine la Revoluţie şi erau de încredere. Îi luăm la o bere, la un bar pe lângă Biserica Enei şi-mi spuneau tot: care face greva foamei, cine le dă bani de mâncare, cine instigă. Probabil că ei furnizau date şi pentru UM 0215"."

Nu aş lua drept literă de evanghelie ce spune despre Rebeca, deşi – nu ştiu de ce sau poate ştiu... – nu mi-ar pica bine să aflu că aceasta m-a invitat o dată la ea acasă (nu în sensul erotic!, nu era un monument de atractivitate...) doar ca să vadă ce doresc de la viaţă...

Cert este că la vremea aceea bănuiam coada autorităţilor (cine naiba să ştie altminteri de *U.M.* cutare sau cutare!) mai degrabă la distanţă. Ştiu că odată întreaga Piaţă a huiduit ceea ce li se părea a fi un binoclu aţintit malefic spre noi, dintr-o cameră a Intercontinentalului.

Mai apoi s-a bănuit că UMBLAU printre noi, aşa ca în trecere....

Of, bietele dureri şi deziluzii ale maturizării! Deci erau şi dintre noi... Păi, cînd o vrea Istoria (căci morile alea de sus de tot macină în ritmul lor, nu al nostru...), aş fi curios să aflu care şi cum. Într-un fel şi ca să mă amuz de naivitatea cea delicioasă a primilor paşi...

O lovitură cruntă mai capătă acum orgoliul meu la ideea, brusc ţîşnită, că fraţii informativi români nu se temeau de alde noi cei cu gura mare şi entuziasm pe măsură, cît de vreo coadă externă... Şi cred că tremurau un pic, bravii noştri spioni. Nu de alta, dar îmi aduc aminte de relatarea unui *organ* de la Timişoara, cînd a reperat între manifestanţii din zona lui Tokes nişte tipi foarte pricepuţi la contrafilaj... Şi nu de-ai lui Postelnicu! E, cu aceia nu mai era de aceiaşi joacă...

Schimb. Între presă şi consumatorii ei

Între media şi consumatorii ei există un schimb, cred eu, destul de bine definit – chit că la suprafaţă se vîntură tot felul de poveşti, tot felul de vorbe mari.

Televiziunile şi periodicele iau bani (direct sau via publicitate) şi vînd iluzii. Cum că punctul nostru de vedere, al cititorilor este (singurul) corect, că aceiaşi au dreptul la un tratament preferenţial, să fie ocrotiţi, mîngîiaţi, alintaţi etc.

Ca atare, fondului infantil al cititorului i se cîntă gros în strună, din aria *Răul sînt ceilalţi*, dar mai ales *Statul*. *"Guvernul Boc a pecetluit soarta românilor / Vezi cu cît ne-au ars la buzunare*", titrează un ziar gratuit bucureştean, altminteri convins pînă-n tăriile cerului că-i o publicaţie de bun simţ. Plînsete că se iau din pensii, din salarii – fără o elementară trimitere la fizică: nu poţi da din buget mai mutl decît ai acolo...

Şamd.

Totul sub deviza "Să ne dea, că de-aia e Stat!" – cea neschimbată de peste un secol, dacă nu cumva de la Adam şi Eva ai Carpaţilor.

La sportul ăsta se înhamă aproape toate ziarele şi revistele militante, inclusiv alea cu pretenţii de calitate şi posedînd în fruntea trustului un patron pasămite doritor să ridice mintea compatrioţilor.

Dincolo de bani, gazetarul de rînd are satisfacţia de a căsca cineva gura la rîndurile sale, de a primi *feedback* de la vreun Ipingescu de secol 21. Nici mai contează dacă acea stimă stil "Le zice adînc" are în vedere o gogomănie... Gazetarul este şi el frustrat, ca noi toţi, şi-i prinde prin urmare bine ideea că nea Nae de pe strada Ghirlandei e încîntat de condeiul său. "Îmi place, dom'ne, de Orcan ăsta! Păi nu ie adevărat, nu suntem noi mai inteligenţi decît politicienii, cum spune iel aici?"

Un alt sport drag românului (şi omului?) de rînd este baletul între diavol şi angel. Te vei topi citind pe prima pagină a unui cotidian dornic de libertate: "Înghiţiţi de ape... disperaţi de foame / Aşa arată o Românie nenorocită! / Salariile au scăzut, au apărut noi taxe, mîncarea s-a scumpit!"

Ia fiţi atenţi – iar aici mă ia rîsu-plînsu mai ales că pe acela care a redactat jelania îl doare drept undeva de suferinţele altuia, ci mai degrabă de berea ce-l aşteaptă la terasă, la ora 6 seara (am trăit în redacţie şi ştiu cum e!)…:

"Pentru români, speranţa a murit azi, 1 iulie. Nu ştim ce o să mai mîncăm şi dacă bruma de bani pe care ne-a mai rămas ne va ajuta să supravieţuim. Sîntem săraci şi singurul lucru pe care îl mai putem face e să privim în sus, spre Dumnezeu, implorîndu-L să ne salveze!"
(Trec peste faptul că, pînă să mediteze dacă să ne salveze, El a trimis viiturile, mai exact astă organizare fizică a Pămîntului. Cum, nu-s de la el? Iar dacă sînt, e pentru că noi sîntem răi? Ca să vezi...)

Mişcător...

În interior, lucrurile se amestecă însă exact ca-ntr-un sufletesc omenesc, fie el şi de creştin declarat. Articolul despre domnul cel paşnic ce şi-a ucis cei doi băieţei se învecinează cu mirarea vecinei unei tinere din Suceava ucisă de iubit: "Nu-mi vine să cred că a făcut sex cu cîinele" (anterior, în aceeaşi gazetă, titlul legat de subiect era delicios: "Avea în vagin sperma lui Rex". Rex fiind javra, nu Carol II.

Şi tot aşa.

Pagina de mică publicitate bate, ce-i drept, recordul cu vreo cinci coloane de text plus poze edificatoare despre vrăjitoare tuciurii şi pioase, plus masaje şi companii feminine – d'alea… ştiţi dumneavoastră care, fie şi numai din auzite...

Perechea paginii I, acea cu românul ce-şi ridică rugător privirea spre Înalturi, o arată în trei ipostaze pe fosta nevastă a premierului italian Berlusconi. Doamna, fie şi la o vîrstă venerabilă, ne regalează ochii noştri cei înlăcrimaţi de scumpiri cu nişte forme foarte sumar acoperite.

Da, să nu ne aferăm degeaba – aşa e firea omenească! Viaţa e scurtă, dă oamenilor ce vor...

Legende, mituri... Şi preţul!

Citesc undeva:

In 1909, Badea Cirtan, ciobanul legendar ce purta pe umeri, peste munti, desagi cu carti de intelepciune pentru a le imparti romanilor, ia calea muntilor. La cabana (sic!) Babele se opreste la sfat cu doua stanci în forma de ciuperci asemuite de traditie cu doua babe care pun lumea la cale. Innainteaza ***pret de un sfert de ceas*** *(subl. n.) pana la Sfinxul din munte. A poposit aici, cu Valea Ialomitei la picioarele lui și Creasta Ciucasului la est. Urca pana sub varful Baba Mare. Porneste spre Saltelele de piatra, un pantec de iarba presarat cu bolovani și crestat de vai ce coboara din "spinarea" Costilei. Se deschide în fata creasta Morarului."*
Ajuns sub creasta de unde ies cele patru ace ale sale ca niste colti de argint ce cresc unii din altii (Acul Mare, Degetul Rosu, Acul Crucii și Acul de Sus) intinde tabara în vecinatatea caldarii Vaii Cerbului. Locul se numeste Saua Sugarilor și se afla la baza vf. Obarsia. Urmeaza drumul printr-un labirint de limbi de grohotis pravalite din versant. Se opreste langa stanca " La Cerdac" (toponimie provenita din povestile ciobanilor). Pe saua Vaii Cerbului vantul i-a adus în palma aer rece de la Mecetul Turcesc, stanca inalta și neteda spalata permanent de apa, vatra de unde prin doua suvite cristaline se strecoara primul fir din apa Ialomitei. De aici, poteca incinsa cu brau de piatra, suie spre pe varful Om. Acesta a fost ultimul sau drum montan, inainte de a fi ingropat de o avalansa la poalele Bucegilor.

Pentru necunoscători: descrierea e deseori în răspăr mare cu terenul…

Simt tot mai mult că starea ţării la 2010 (infantilă, între altele) decurge şi din multimea de povesti care au fost susurate românului de către autorităţi politice şi culturale cam de la jumătatea secolului 19. Sîntem breji, ne tragem din Roma, sîntem unici şamd.

Iar azi vrem potop de bunătăţi din senin şi pe degeaba, pentru asta...

Legat de cele scrise despre Badea Cîrţan, ca unul care a citit ceva istorie îmi permit să afirm că multe îmi par acolo cusute cu aţă albă... Am aflat şi eu, în timp, cum este confecţionat un mit...

Lucrurile astea (vezi poanta cu regina Maria care ar fi iniţiat construcţia Crucii Caraiman – cînd poţi intui uşor cum i-au pus ţuţării în braţe ideea!) or fi avut rost şi folos cîndva, dar azi am senzaţia că le plătim o nefastă dobîndă...

Patriotism

S-a pomenit mult la moartea recentă a lui Adrian Păunescu despre patriotism. Al acestuia şi al altora – iar aici cei care-l sesizau pe-al Bardului fără îndoială se considerau în onoranta categorie.

L-am văzut pe Andrei Păunescu, la doi paşi (realmente) de catafalc ţinînd în mînă un steguleţ. Tricolor, se înţelege. Mi s-a părut o aiureală, dar cînd toţi îţi spun că eşti beat, rişti să crezi...

Că veni vorba, steguleţul colo-şa avea conflict, în opinia mea, cu ale religiei, cu Dumnezeu – la care aceiaşi fac de asemenea dese şi fortifiante trimiteri.

Patriotismul e o chestie de afacere.

(Vorbea ieri cu foc un dascăl despre naţionalism, patrie – iar netrebnicului de elev îi fuge minte întrebarea: *"Unde naiba s-o fi dus asemenea energie, a milioanelor de oameni, înainte de secolul 19*?". Şi corolarul: *"Cum or fi trăit păcătoşii vreo cinci mii de ani înainte de venirea de acum două mii a lui Iisus*?")

Statului îi pică bine pentru că aglutinează cît de cît populaţia, ba uneori o înflăcărează suficient cît să pornească la război.

Omul de rînd se simte nemaipomenit în haina de patriot pentru că îl scoate din rîndul comunilor. Nu mai e Gică Vasilescu, ci Gică *Naţionalu*, cum fu cazul cu un Marin, de la 1848. Instinctiv, omul de rînd se fereşte să fie altfel pentru că ar intra în conflict cu majoritatea. Majoritate de capul ei, dar şi interesat strunită în direcţia respectivă de organele statului.

Nu am ştiinţă să întrebe cineva prea des care e rezultatul patriotismului cuiva, în afară de a văpsi stîlpii mărginind şoseaua din sat, eventual băncile clujene. Pariez că cel întrebat ar rămîne fără răspuns o vreme, apoi ar încropi ceva despre suceala evidentă a intervievatorului, care scapă esenţa unei aşa minunate îndeletniciri tricolore. Dar de obicei se răspunde voit pe alături.

Deşi, în opinia mea, nu să înjurăm pe unguri – de pildă – este esenţa problemei, ci să încercăm să-l depăşim ori, barim, să-i ajungem. Altminteri numai să pomeneşti despre carnea de sub şaua lui Attila... Deşi, de fapt,şi aşa ceva prinde bine: unde mai defulezi atît de amplu?

Dar aşa ceva nu se spune, nu?

Este echivalentul lui a vorbi în zilele plecării lui Păunescu despre accidentul nepedepsit al nevestei, despre mariaje în serie (în familie) cu minore, despre excesele pomenite fie şi pamfletar în eseul adversar "Porcul şi folkul".

Unghiuri diferite

Profesorul meu de la o cunoscută universitate particulară[2] a venit luni la catedră cu un vraf de ziare. Era dezamăgit că din cele 6-7 de acolo doar unul scria "cum trebuie" despre Adrian Păunescu cel de curînd dispărut.

Cum trebuie, în opinia sa, însemna în ton cu televiziunile – ce transmiseseră acut favorabil poetului decedat. Or gazetele, cu excepţia notată a "Jurnalului", vedeau lucrurile altfel...

Distinsul dascăl, probabil cărămidă de căpătîi în zidul spiritual a Universităţii respective, considera că identificase o contradicţie ziare şi vocea fizică a Poporului... Mai exac că tipt, că tipăriturile nu reproduc optica celor mulți, pasămte zgomotos manifestate în favoarea lui Păunescu şi a valorilor atribuite acestuia.

Mi-am amintit însă brusc de faptul că, în Piaţa Universităţii, la vremea *Golaniadei* participanţiei aveau senzaţia că toată naţia simte lucrurile asemenea lor. Se pare că aşa simţi lucrurile din mijlocul unei mulţimi entuziaste, să zicem de 100.000 de persoane. Îţi închipui că identic tratează lucrurile şi celelalte 20 de milioane ale ţării.

Este un fenomen răspîndit, se pare. În prima parte a lui 1992, la doi paşi de o manifestaţie a Convenţiei Democrate, o Sală a Palatului scanda peunerist[3]: "Funaru', Funaru'". Din mijlocul acelor comilitoni, optica lor era ca şi întinsă la nivelul întregii ţări.

Au existat şi excepţii. De pildă sentimentul generat de moartea lui Corneliu Coposu. Străzi şi cimitir Belu pline, cum vor fi și la plecarea lui Adrian Păunescu.

Simpatia pentru cel dispărut nu s-au stins apoi, ci chiar au sporit. Graţie acestui fenomen poate singular (era să uit de milionul de oameni fără urmări atras de prima venire a regelui Mihai!), CDR a cîştigat următoarele alegeri, iar Coposu reprezintă şi azi, la 2010, un mit, un nume respectat.

[2] Constantin Georgescu. A scris dintr-un unghi aparte despre moartea lui M. Eminescu.
[3] E vorba de Partidul Unității Naționale a Românilor, dispărut însă peste puțini ani.

Observaţii prin urbe

Cînd te raportezi la oameni sau la fapte ale acestora, e sănătos să fii atent la păcălelile ce pleacă din propriul interior.

De pildă, cînd mă indispune Oreste, trebuie să mă întreb cît de fapt mă irită propria persoană (eu fiind tot ochelarist şi tot rotund la faţă, între altele...).

Similar, în cazul dlui Tudor Octavian, e de meditat cît am de fapt treabă cu... tata. (Pentru ce am treabă cu Seniorul meu? Pentru multe motive probabil, nepomenite ori ascunse cu grijă în cartea despre *Cum să ne purtăm cu dragii noştri genitori*...)

Dar despre ce auzii de foarte curînd la Tudor Octavian tot îmi voi da cu părerea!

Omul, la parastasul mediatic al lui Adrian Păunescu, vorbea la Realitatea TV despre faptul că prieteniile nu mai sînt ce erau odată, de pildă pe vremea cenaclului Flacăra.

Dincolo de povestea cu tata de care pomeneam, sînt conştient c-oi nutri vreo invidie că un om aparent lansator de aiureli e primit şi se cască gura la el pe la televiziuni. Mai stau atent la faptul că dac-oi fi la fel de critic (să zicem că justificat) cu multă lume, păi nu-mi prinde deloc bine la sociabilitate, unde rişti să cauţi la tot paie din ochi tuturor, iar prin asta aceia să-ţi devină străini...

În fine...

Legat de ce spune Tudor Octavian, eu aş fi mai prudent... Dacă mai citeşti cîte ceva, vei descoperi în toate epocile indivizi convinşi că Pe vremea meaaaaa.... erau lucrurile mai cu moţ (ori mai dure, penibile etc. după cum îi prinde bine conferenţiarului).

Sînt afirmaţii care în fapt atenuează din disconfortul constatării inconştiente că vremea s-a dus, respectiv că viaţa e grea (raza de lumină că altădată fu mai uşor, mai simplu, mai însorit mai temperează din disconfortul teribil al prezentului, mai ales după o vîrstă).

Eu unul sînt convins că peste 20-30 de ani sumedenie de inşi cărunţi vor clama că prieteniile se legau mai cu spor şi mai din suflet la un 2010. Asta se va întîmpla întrucît din principiu legi amiciţii mai lesne la tinereţe. Pur şi simplu ulterior merge mai greu, întrucît nu mai ai iluziile (şi ele diminuatoare de angoasă existenţială) pe care le aveai la 20 de ani...

Oameni

Am fost şocat şi eu, precum alţii, de limbajul emisunii la mare modă, "În puii mei!...". Cerşetorul care spune: "Mă piş pe mine!", ba şi reia vorba.

Un Fernando pornit de-a dreptul sinistru pe vîrstnici. "Fă!"-uri risipite la tot pasul. Etc.

Nu m-am grăbit la concluzii, deşi fui curios în paralel cum va reacţiona CNA.

Şi am rămas în paralel deschis mental la problemă.

Nu ştiu cum e bine pentru societate, să evite aşa vorbe la televiziuni sau ba. Care vorbe sînt altminteri foarte răspîndite "pe teren", în lumea românească.

Am intrat ieri în Gara de Nord, în trecere... Înainte de prag, un (indiscutabil) interlop cu ochiul proaspăt scos, şi un sugar înfăşat în braţe. Pe buze: "Să moară fata mea!". La doi paşi mai încolo, o altă figură (taximetrist al locului, în căutare de fraier), cu limbaj mai mult decît asemănător.

Tot pe acolo, grup de aurolaci. Mă şi mir că nu li se măresc pupilele a posibil jaf la vederea unei 50-genare aeriene de la ţară, trăgînd un troler.

Cam asta e realitatea... Nu peste tot, dar în multe unghere sociale rumîne. Ce-i drept, de ceva timp am realizat că tipii "ca în Divertis" nu-s excepţii, ci majoritatea. Adică dacă ieşi în 90% din locurile româneşti găseşti cazuri, oameni zice-se ciudați ori de rîs, dar reprezentînd majoritatea.

Stai, că personajul primar care îi inspira pe Divertişi a căpătat nume, destinaţii clare de existenţă de cînd cu Mihai Bendeac. Ştii clar acum cum e, unde e de găsit – să spunem – un Bulgaru, patron de spălătorie auto în Rahova... Cel cu /lovitura de pumn/ "perversă ca pe Tîrgu-Ocna".

PS

Simplă observaţie, ţîşnită în minte după ce am pomenit de "pervers". Esenţa acelei pălituri, explica simpaticul Bulgar, este ca duşmanul să nu se mai scoale de jos după o asemenea torpilă.

Cred că ideea face furori între şmecheri şi şmecheraşi.

Nu pot să nu văd însă în aşa procedeu pugilistic şi multă teamă, mult... mioritism. Ce te face dacă acela NU CADE dintr-un pumn? Mai ales că adorabilul chelios nu pare omul unei înfruntări de durată...

[VIAŢĂ] Diverse. Şi poate dure

I

Ca să traversăm viaţa (care altminteri este ceva aparte...: un insuportabil către un alt insuportabil), există nevoile fiziologice. Satisfacerea foamei, a setei, a sexului, a nevoii de adăpost etc.

Mai sînt şi cele sufleteşti.

Unde nu m-aş grăbi să trimit elogios la pastilele gen iubire de aproape, de mamă, de ţară – chestii inventate de Societate, şi pe care oile le îmbrăţişează ca într-un vis urît.

La o adică, le sînt date spre adopţie pentru a servi Instituţia omenească, cea în viaţă, respectiv pentru a le ţine mintea ocupată şi a nu se ajunge cumva la lucruri mai dure care ar zăpăci turma...

Iar lucrurile duc cu gîndul un pic la Matrix. Vrei ceva plăcut, suportabil, păi acesta nu poate veni decît din fals. Adevărul e neplăcut, chit că o construcţie gen Isus vorbeşte a reprezenta adevărul, viaţa şamd.

Ca să nu dăm nas prea dur cu realitatea, ne confecţionăm un el de cocoon, fie şi nefizic.

El ţine, cel mai ades, de asigurarea amiciţiei unei ipotetice Fiinţe supranaturale (unde încercăm altminteri să păcălim pe cît se poate tîrgul încheiat), respectiv de gesturi şi producţiuni mentale ce dau senzaţia că am stăpîni mediul, lumea.

Mă uit la nişte scrise ale cuiva despre Crucea Caraiman, găsite de curînd pe net.

Autorul, îndrăznesc să cred, îşi asigură oarece bătaie pe burtă cu divinul, inclusiv prin pretenţia că acesta taman la noi se pogor mai cu moţ şi nu aiurea. Apoi, acelaşi condeier manevrează din condei cît să adapteze cele ştiute la imaginaţia proprie. Jonglează cu ele precum un copil cu jucărioarele, care pot reprezenta centrul urbei, lumea universul.

În paralel, se raliază perceptelor oficiale (acele sociale de care pomeneam iniţial), pentru a-şi asigura spatele şi din direcţia asta, cu bonus oarece faimă şi apreciere din partea semenilor pasămite mai de rînd.

Crucea de pe muntele Caraiman – reper cosmic

Crucea (pe care s-a jertfit Iisus Hristos) este simbolul mântuirii creştinilor.
Această convingere a avut-o şi Regina Maria (29.X.1875 – 17.VII.1938) [...]

În Planul Divin Maria era însă destinată pentru ţara şi poporul nostru. Aşa se face că, măritându-se cu Ferdinand la 10.I.1893 în Castelul Sigmaringen a ajuns Regina României.
Sensibilitatea trăirilor ei îi oferea percepţii extrasenzoriale din care una şi cea mai importantă, avută în vis, a fost ideea de a ridica o cruce semnificativă pentru poporul pe care-l conducea.
În privinţa locului de amplasare, acesta era evident şi predestinat. Ce munte din ţara noastră oferă perspectiva Caraimanului (căci oricum crucea trebuia să se afle la înălţime) în condiţia existenţei celui mai traficat tronson de legături între două capitale: a românismului (Transilvania) şi a ţării (Bucureşti)? În plus Bucegii reprezentaţi de grandiosul Caraiman au fost stropiţi cu sânge românesc în primul război mondial. De fapt aceasta a şi fost motivaţia întemeiată a acestei realizări, care s-a şi numit de altfel "Monumentul Eroilor".
[…]
În cerul de naştere stabilit pentru 14.X.1928 al Crucii de pe Caraiman apare o conjuncţie între planetele Venus şi Mercur, singurele, care au crucea în reprezentarea lor grafică. Conjuncţia respectivă semnifică faptul că poporul nostru, pe care Crucea îl reprezintă, munceşte şi este muncit în mod penibil, dar cu răbdare, se pot aştepta lucruri mai bune. Conjuncţia mai înseamnă favorizarea contactelor cu persoane tinere, ceea ce s-a şi întâmplat de la început, căci aceştia sunt în majoritate cei care ajung la Cruce, în lipsa unor mijloace de ridicare directă pentru toate vârstele. Conjuncţia Venus-Mercur constituie, pe de altă parte vârful unui triunghi, în vârfurile celelalte găsindu-se Saturn şi Jupiter (retrograd).
Sextilul Venus–Saturn asigură monumentului o bătrâneţe în deplină opulenţă ceea ce indică un posibil interes crescut al statului pentru amplificarea lucrării prin alte amenajari şi facilităţi de ajungere la el în orice condiţii de vreme cu maxim de comoditate. Până în prezent Crucea a fost ignorată de conducerile ţării care s-au perindat din anul 1928. […]
Crucea trebuie resfiinţită anual aşa cum se prevede pentru cea de pe Muntele Mic. Accesul de la cabana Babele trebuie asigurat pe un traseu fără nici un pericol, nu ca în prezent pe o brână cu grad mare de dificultate (autorul nu cunoaşte locurile, n. MO), iarna, dar chiar şi vara pe vreme de ceaţă şi vânt. Un restaurant şi posibilitatea de refugiu în caz de vreme rea ar asigura un debit mai mare de turişti, nu numai tineri şi nu numai din ţară. Un asemenea simbol creştin fără o capelă alături deservită în permanenţă reprezintă deja o stângăcie, o capacitate redusă de înţelegere, un anacronism. Ce să mai vorbim de lipsa unui bust artistic al Reginei Maria autorul moral al monumentului…"

II

Pomeneam în lunile trecute de o campanie a unei reviste – altminteri de frunte -, pornite pe ideea "Tu ce ai făcut pentru România?"

Omul intrat în angrenajul social nu poate răspunde aici altfel decît e (totuşi) obligatoriu pe acel palier, al reuşitei sau măcar al existenţei: "Păi am făcut mult-mult, ş-am cerut puţin-puţin sau deloc".

La acel nivel, nu ţine să răspunzi cu "Sictir!", căci încalci regulile jocului, inclusiv acela de a minţi frumos.

Acceptînd tiparul cu pricina, scapi de oprobiul de-a dreptul trimiţător în șopronul Paria, dar dacă eşti şi ceva mai slab de înger te simţi şi oleacă mai bine, copiind la scară mai mică raportul cu Divinitatea. Aici are grijă de tine Ţara. Cică.

Îi respecţi voinţa, iar Ea te protejează ori măcar te face să te simţi bine, ca unul care O slujeşte.

RELIGIE. Porunca a... noua: să nu minți

Intro

Am cugetat c-ar prinde bine drept punct de pornire al celor ce urmează o interdicție pe care o bănuim cuprinsă între cele Zece porunci.

E vorba de a nu minți.

Așa îmi trebuie dacă nu am citit pînă azi (cu atenție barim) Decalogul!

Ceva asemănător minciunii există aici abia pe treapta a noua:

" Să nu mărturiseşti strâmb împotriva aproapelui tău. "

Pomeneam în lunile trecute de o campanie a unei reviste – altminteri de frunte -, pornite pe ideea *"Tu ce ai făcut pentru România?"*

Omul intrat în angrenajul social nu poate răspunde aici altfel decît e (totuşi) obligatoriu pe acel palier, al reuşitei sau măcar al existenţei: "Păi am făcut mult-mult, ş-am cerut puţin-puţin sau deloc".

La acel nivel, nu ţine să răspunzi cu "Sictir!", căci încalci regulile jocului, inclusiv acela de a minţi frumos.

Acceptînd tiparul cu pricina, scapi de oprobiul de-a dreptul trimiţător în șopronul Paria, dar dacă eşti şi ceva mai slab de înger te simţi şi oleacă mai bine, copiind la scară mai mică raportul cu Divinitatea. Aici are grijă de tine Ţara. Cică.

Îi respecţi voinţa, iar Ea te protejează ori măcar te face să te simţi bine, ca unul care O slujeşte.

Formularea mi s-a părut teribil de laxă... Nu e vorba de a afirma, ci de *a mărturisi*. Și nu oricum, ci împotriva **aproapelui.** Înțeleg de aici că în relația cu un om mai depărtat acest *don't* își pierde din virulență (asta dacă nu cumva echivalentul *goim*-ului trebuie chiar înșelat programatic.. – ceea ce nu m-ar mira: *Comunitatea noastră înainte de toate!* ...)

Cum spuneam, este a noua cerință esențială din cele zece creștine... **Cam jos**... Ce e mai sus?

1. Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău. Să nu ai alţi dumnezei afară de Mine.
2. Să nu-ţi faci chip cioplit, nici vreo înfăţişare a lucrurilor care sunt sus în ceruri, sau jos pe pământ, sau în apele mai de jos decât pământul. Să nu te închini înaintea lor şi să nu le slujeşti.
3. Să nu iei Numele Domnului, Dumnezeului tău în deşert; căci Domnul nu va lăsa nepedepsit pe cel ce va lua în deşert Numele Lui.
4. Adu-ţi aminte de ziua de odihnă, ca s-o sfinţeşti.
5. Cinsteşte pe tatăl tău şi pe mama ta, pentru ca să ţi se lungească zilele în ţara, pe care ţi-o dă Domnul, Dumnezeul tău.
6. Să nu ucizi.
7. Să nu preacurveşti.
8. Să nu furi.
9. Să nu mărturiseşti strâmb împotriva aproapelui tău.
10. Să nu pofteşti casa aproapelui tău; să nu pofteşti nevasta aproapelui tău, nici robul lui, nici roaba lui, nici boul lui, nici măgarul lui, nici vreun alt lucru care este al aproapelui tău.

Alte îndrumări esențiale traiului între oameni, găsesc păcătosul aici de față, îs și ele cam pe strapontină / la coadă – în favoarea celor care țin de credința pură, tehnică... Ale lui Dumnezeu cel creștin se află pe primul loc...

Noi, oamenii, mai jos.

Iar ale societății, la coadă de tot...

Un motiv în plus să nu regret că-mi țin umărul de ale creștinismului...

I

Citeam mai demult o chestie, pe care o reproduc aproximativ: "Omul execută foarte la nimereală un gest ce ar fi necesitat maximă responsabilitate: facerea copiilor" Asemănător, în opinia mea barim, nimic nu conține

mai multă minciună decît domeniul asupra căruia am putea bănui că șade ațintit Ochiul (avînd fie și la prioritatea a noua) divin: scrisele, vorbele, atitudinile religioase.

Formulînd și altfel:

Din cîte domenii să întîmplă să cuprindă spiritualitatea (e potrivit spus?) omenească, păi am sentimentul că nicăieri nu se minte mai en gros decît în ale religiei.

De ce oare?

Păi dacă tot am răsfoit Decalogul, la bază pare să se afle scopul, care scuză mijloacele. Scopul fiind răspândirea credinței, a spiritului ei.

Menținerea lor.

De pildă, dacă o minciună prinde bine, lumea – de la vlădică la opincă – o poate trece cu vederea...

Tratînd lucrurile ceva mai laic, minciuna este deseori la ea acasă în ale religiei întrucît totul pleacă în domeniu de la o bază nesigură, aceea a neputinței de a demonstra clar, vădit că există lumea cealaltă, Dumnezeu și ale lui.

Faptul că vreo 90% dintre compatrioții mei se declară credincioși nu schimbă datele problemei.

De văzut nu l-a / L-a văzut nimeni...

Exagerările, mai exact minciunele / minciunoaiele din domeniu se datorează și atmosferei din branșă. Cît și a speciei.

A noastră, cea umană.

Să tratăm în primul rînd oamenii.

Sentimentul meu este că apartenența, acceptarea religiei destinde în bună parte (cît de profund, de sigur este totuși de văzut...) omul de angoasele-i existențiale. Este o situație în care destui semeni se consideră nu doar în siguranță, dar și puși bine cu Cel de Sus de unde purcederea lor la un comportament deseori arogant. Io-s rezolvat, iar totodată-s alesul, protejatul Lui.

Este părerea respectivului, în condițiile în care mai mult sau mai puțin credinciosul – mai ales la poale de Carpați – încearcă să-și plimbe cu prețul pînă și Divinul partener de afaceri, de... business.

Poate că, peste toate, a fi credincios este un mod de a-și menține animalitatea la un nivel suportabil. Din medie avînd de cîștigat societatea omenească.

Cine nu are nevoie de sperietura divină pentru a se comporta onorabil între semeni, păi acela are mai puțină nevoie de credință, mai ales cea instituționalizată...

Ca orice lucru cu fundament fragil, inclusiv credinciosul comun pică destul de iute în purtare agresivă, violentă, incorectă.

O pojghiță foaaarteee subțire separă comportamentul (de ochii lumii) față de coreligionari, de acela față de atei ori crezători în alți dumnezei..

Este drept că în pomenitul Decalog nu stă scris despre toleranță cam deloc (probabil acum două mii de ani nu era loc de atari finețuri...).

II

Toată poliloghia din amonte am ținut să o aștern pe hîrtie ca deschidere la următoarea situație.

De cîteva zile, nimerisem pe net o relatare despre desubturile apariției la Bușteni, imediat după 1989, a unei Mînăstiri (pemiteți-mi această grafie, mai pe vorba zilnică).

Nu știu să fi fost vreuna în zonă pînă în 1989, însă – pe fondul emulației religioase de după acel an – anumite persoane au ținut să moșească un stabiliment monahal taman sub abruptul Bucegilor. Poate și în replică la apropiata mînăstire Sinaia e de văzut...

Fără îndoială vor fi fost niște tipi extrem de pragmatici, cum găsești deseori în spatele sutanelor, al citatelor sfinte, al zîmbetului celor care le poartă.

Cred că a fost floare la ureche obținerea unui teren imediat la sud de strada numită cîndva a Industriei, azi a Telecabinei. Spun floare la ureche pentru că – din observațiile mele – mulți maturi ponderat de credincioși deseori probează neputință de a se opune pretențiilor religioșilor chitiți.

Am în vedere aici, în ce privește amintiții maturi, pe bărbații cu scaun la cap și care iau de glume frumoase relatările Bibliei, dar care sînt suficient de captivi celor aflate de la părinți, pe cînd erau mici, ori cele vehiculate de nevestele lor nițel mai trecute. De cînd lumea, dincolo de aparențele lor ceva mai fioroase, masculii zice-se în vînă sînt pradă ușoară nevestelor personale, sau Gurii lumii – reprezentată de asemenea de partea feminină a clanului propriu. Cînd un asemenea bărbat ajunge primar de oraș, vulnerabilitatea lui la un grup de popi crește totodată exponențial cu apropierea alegerilor.

Cred că acțiunea religioșilor – precum multe altele, umane – este asemenea forței din Fizică, adică tinde să se exercite pînă se epuizează... Dacă nu dau de vreo stavilă, se întind cît pot... Cum, spuneți că toți oamenii procedăm așa? Se poate....

Cu un simț în ale marketingului destul de dezvoltat, cei care au înființat mînăstirea din Bușteni au zis să se agațe, să căpușeze cu folos existența în preajmă a vestitei Cruci a Eroilor, de pe muntele Caraiman. Și au făcut-o preluînd pentru așezămîntul lor denumirea zveltului munte de prin partea locului. Chit că mînăstirea se află pe muntele... Jepi (mai exact cei Mici), vecinul Caraimanului.

Mărturisesc a fi trecut o singură dată prin apropierea mînăstirii în cauză. Nu m-a impresionat, ceea ce ar fi fost și greu, cîtă vreme în jur este suficientă creație-minune (de pildă apropiatul abrupt al Bucegilor) pentru ca stabilimentele călugărești – fie și relativ noi – să-mi nu provoace mare atracție.

Am dat însă zilele astea de o adevărată epopee (între altele) privind nașterea așezămîntului....

Citisem cîndva, legat de Crucea Eroilor, că ideea a fost a reginei Maria. Ceea ce eu unul am îndoieli, ca unul trecut destui ani prin balcanismul autohton, unde ce e bun este atribuit iute mărimilor – bineînțeles nu pe degeaba... Prețul fiind material pentru contemporanii iuți la ode, respectiv de faimă, pentru urmașii cu ușurință în condei. Una e să scrii că asociația ta este Păunul verde și atît, alta este să alături elogii maxime unui personaj istoric, situație în care te simți altfel, iar semeni de fire apropiată te privesc și ei ca învăluit în aura legendară...

Partea doua, la acest interesant (dar curent demers) este că ideea nu i-a venit oricum Mariei de Edinburgh, ci în vis. Nici nu mai contează cine i s-a arătat, cert este că făcea parte din sfînta Treime, eventual din rudele de gradul întîi ale acesteia.

Bineînțeles că, pe lîngă aportul augustei suverane, cel depus de Căile Ferate Române (cele cu banu', cît și construirea), de vreun inginer Butculescu, de muncitorii înfruntînd zloata la 2300 m. alt. este dat la o parte...

Ia să vedem, împreună, cum e cu întîmplările ce ar sta la baza ivirii junei (la scară istorică) mînăstiri Caraiman:

"În anii nostri Crucea a activat efectiv păzind timp de 10 ani pe călugărul Gherontie Puiu care în acest interval a stat ascuns într-o mică peşteră situată între Claia Mică şi Claia Mare, două văi abrupte chiar sub Vf. Caraiman.
Crucea a fost un simbol de sustinere a supravieţuirii acestuia până când cu ajutorul Maicii Domnului, care i-a şi apărut de mai multe ori, el a realizat Mr. Caraiman care fiinţează şi se dezvoltă în poiana Palanca, din care crucea se vede direct, dominator şi dătător de speranţe."

Cele două Clăi nu sînt văi, iar totodată nu se află sub Caraiman...

Citat din același Gherontie Puiu, via Q Magazine:

"...M-a lasat la Timisul de Sus și am urcat pe munte. Am ajuns pe platoul Bucegilor în scurta vreme. Am haladuit doua zile și o noapte, pana mi-am gasit o pestera bine ascunsa, intre Claia Mica și Claia Mare."

Gazetarul:
„Dupa trei nopți petrecute în grota din Bucegi, Maica Domnului i se arata din nou fugarului. Venisera trei urși să adulmece locul și Gheorghe se temea să nu-l sfasie. Vedenia minunata ii spune să se fereasca mai mult de oameni decat de animale, chiar și dacă sunt jivine salbatice. Parintele isi aminteste inca și astazi cu aceeasi emotie. «Imi vorbea asa de bland: Nu-ti fie frica! Rabda, caci trebuie sa-ti duci misiunea pana la capat. Esti aparat." Era acelasi chip pe care il visam în copilarie și care mi se aratase de atatea ori. dacă s-ar afla o mie de maicute inaintea mea, imbracate la fel, l-as recunoaste dintr-o mie! într-o alta noapxe, am vazut-o dintr-o data, în intunericul pesterii, cu fata scanteietoare. Mi-a spus: Trebuie să astepți în munti zece ani, nici o zi mai mult! Abia apoi cobori în lume. Am ascultat porunca și am vietuit ca un sihastru, pana în vara anului 1970. » "

A se ierta dar eu unul găsesc relatarea preasfîntului drept minciună grosolană.
Și tare aș îndrăzni cum se va fi comportat monahul nostru în momentele în care era tentat să fabuleze, apoi în cele în care a inventat de-a dreptul, a dat drumul în lume poveștii, iar ani de-a rîndul nu a clipit la rostirea lor ori la vehicularea de către alții...

"Faceam toata pravila calugareasca, asa cum o invatasem la manastire. Inchipuisem un altar în piatra și slujeam Sfanta Liturghie. Ma imbracam cu zdrente de la ciobani, mancam ce gaseam și invatasem să vorbesc cu ursii, cu jderii. Un sir de nopti fara sfarsit, am privit crucea cea mare de pe Caraiman."

Cum... dracu' (nu am cum să nu mă revolt pînă la stadiul acestei injurii!) să-ți dea ciobanii de mîncare la 1960-65, ei fiind de fapt pe Platou, iar tu între Clăi, deasupra Bușteni lor!? Cum să supraviețuiești ZECE ani 'cu ce găseam'?? Cum vezi de acolo Mionumentul Eroilor, căci nu se vede – duceți-vă dvs. pe teren și verificați!! Ori a intervenit iar Maica Domnului și omul nostru putea vedea prin piatră, eventual și prin obișnuiții nori ai zonei??

Închid paranteza, observînd cu cîtă ușurință / fără jenă te face un asemenea individ, iar la vehicularea celor Mari, a Maicii Domnului șamd. nici gînd să se crape cerul de blasfemie!

În context, ca unul care a studiat nițel istoria mersului omului prin abruptul Bucegilor (și cunoaște binișor cum se produc invențiile pe acest teren... – vezi un autor la nume Mihai Haret și pretențiile-i legate de frecventarea așa-zisul Cuptor al lui Răducu din zonă), nu sfătuiesc pe nimeni să caute acea peșteră, nici să spere în protecția Monumentului, dacă are de cînd să stea măcar un an neclintit pe coclauri...
Se pare că la mijloc se află o tehnică obișnuită de confecționare a legendelor religioase. Altfel nu capătă cheag în mintea credinciosului de rînd. Am întîlnit și în cazul altor locașuri monahale din Bucegi trimiteri la cîte un pustnic ce și-ar fi găsit de lucru anterior în zonă.

O altă manevră este aceea a personajului divin care apare cuiva – îndeobște inițiatorului – în vis. În cazul mănăstirii în cauză, redau întreaga poveste, de-a dreptul palpitantă:

"Manastirea Caraiman, o manastire mai speciala decat altele pentru ca aici traieste un pustnic, calugar și preot cum isi zice, a carui faima a trecut de mult dincolo de zidurile de piatra ale Bucegilor. Este Parintele Gherontie Puiu despre care se spune ca moartea i-a murit de trei ori, dar care acum e fericit ca i s-a indeplinit dorinta să cea mai

vie: construirea unei manastiri. Sub lumina Maicii Domnului Parintele spune ca s-a aflat, din prima zi a venirii sale pe lume, sub protectia Maicii Domnului. și acum la 75 de ani, parintele Gheronite este un barbat urias cu o privire firava și cu o voce dulce, moldoveneasca.
Parintele Gherontie Puiu a ascultat porunca Maicii Domnului și a trait ca un sihastru timp de zece ani într-o pestera, pana în vara lui 1970. Timp de zece ani, noptile, a privit crucea cea mare de pe Caraiman. Atunci, spune, "i-am jurat Maicutei Domnului ca, dacă ma voi intoarce cu bine în lume, jos, voi construi o manastire cu hramul Inaltarea Sfintei Cruci, din curtea careia să poata fi privita crucea de pe varful Caraimanului".
Dupa Revolutia din 1989 s-a intors la Manastirea Neamt, unde monahii ramasi în viata l-au recunoscut, desi trecusera 30 de ani. A fost uns monah pe loc, apoi a fost inscris la seminar, desi nu avea decat patru clase terminate în satul natal. O saptamana a fost diacon, dupa care, asta se intampla în 1992, episcopul locului l-a uns preot, dupa "randuiala lui Melchisedec", pentru ca trecuse de varsta lui Hristos."

Îndrăznesc să cred că subiectul este abia deschis explorării...

Partea II

Carte cu chipuri

Dame de consumaţie...

Ţara se schimbă, îmi permite a spune, chit că dvs. veţi lua în derîdere criteriul pe care-l aduc în discuție...

Acum vreo 10-15 ani, luam contact (vizual...) cu fenomenul prostituţiei prin intermediul duduilor rrome ieşite seara la intersecţia Bd. Pake Protopopescu – strada Mătăsari.
Moartea pasiunii!
Nu pun la socoteală co-etnicele de-a dreptul sinistre ce îmbiau într-un imobil dărăpănat al Căii Moşilor, în preajma bisericii Armeneşti.

Văd de la o vreme nişte domnişoare de profil, ceva mai la vest (geografic), mai exact la intersecţia Pake-Matei Voievod-Austrului. Altă stofă, în sensul de un pas înainte...
Altminteri, ca om de rînd ce mă aflu, m-a turburat bine o adolescentă, lîngă hotel Bucureşti (sau cum i-o mai zice). Mi-a zis un "Ce mai faaaci?" de-am rămas paf, neaşteptîndu-mă la ondulaţiile vocii ei, adaptate fix la timidul ce trecea pe acolo...

Tot pe acolo, ca idee, eu unul găsesc aiurea să ţii ilegalizată prostituţia.
Nu văd ce microb ar pătrunde astfel în corpul societăţii româneşti (căreia oricum nu de castă morală i s-a dus buhul!...)! Poate la mijloc sînt complexele clasei politice – luată individ cu individ – în faţa sexualităţii fruşte, mai exact cea feminină...

FOTBAL. Grecia – România 3-1

Trec peste jocul în sine.
Dar priveam întreg tam-tamul din prealabil. Că vom face şi că vom drege. Că naţia îşi sprijină echipa. Că uite ce planuri există, uite ce posibilităţi indiscutabile posedăm.

Semănăm un pic cu alde copilul necăjit, care se străduie să găsească şi el o doză de senin, de plăcut în existenţă. Cu orice preţ. Dar nu poate ajunge la pragul, la înălţimea ştachetei pe care şi-o doreşte cu ardoare.
Şi recade în... rahat.

La prima ocazie, o ia de la cap, căci vine Sărbătoarea cutare şi (asemeni unui Niculăiţă Minciună privind printre uluci la bradul boierului) şi în mod sigur nu-i va rata bunătăţile și luminațiile.
Rezultatul nu este însă ca în I. Al-Brătescu Voineşti...

Mai ales de vreo 10 ani repetăm într-una – înainte de meci, se înţelege – un scenariu, cu entuziasme şi certitudinea proximei victorii naționale. Cutare fotbalist compatriot ni-i 'the best', antrenorul meditează îndelung şi fericit, ba am şi auzit noi că ăl mai bun om 'al lor' e accidentat...

Inevitabilă coadă în sus a unui anumit tip de capră.

Care, la o adică, nu e rîioasă pentru că vrea ea. După cum şi acele mofturi – înţeleg perfect! – îi sînt absolut necesare pentru a supravieţui între semenele ei continentale.

Bunicul. Eu

Sînt bunic de două luni.
Iar duminică furăm la botezul lui David Ordean.

Bineînţeles că sentimentele, gîndirile lui 'Tata-mare' fură mult diferite despre ce scrie majoritatea în asemenea cazuri (asta e, îmi voi duce crucea de a nu fi ca alţii...).

Între altele, meditam în mica și cocheta bisericuţă (pe strada Steriadi), văzîndu-i pe fraţi punînd fruntea în 'cenuşă' / pe podea, în faţa preotului. Tuturor li se oferă un tîrg, la vîrsta formării: accepţi asta, capeţi asta. În cazul tipilor ca mine li s-a oferit cam canci, motiv pentru care dînșii au preferat a vieţui în *No Men's Land*.

De acolo, ei văd lucrurile altfel decît restul – ultimul trăind indiscutabil mai liniștit, dar totuşi precum inşii din seria *Alien*, care supravieţuiau cu trăznaia parazită ce li se prinsese de chip, dar mureau dacă le era îndepărtată.

Ziua națională

Marina Almășan, realizator TVR:

> *Poimâine este Ziua României.* […]
> *Simţi că ţi se strânge inima şi încep să te furnice amintirile ori de câte ori te afli departe de ţară şi auzi vorbindu-se, foarte aproape de tine, româneşte? Te-ai lua la harţă cu cel mai bun prieten pentru a-i demonstra că face cea mai mare greşeală posibilă optând pentru o viaţă îndestulătoare, însă departe de ţara lui? Simţi cum sângele tău ia ascensorul şi urcă până la cap atunci când cineva îţi vorbeşte de rău ţara, chiar şi dacă, pe alocuri, spusele sale ascund un sâmbure de adevăr? Poţi să-mi spui, dintr-o răsuflare, când a avut loc Marea Unire, cine a inventat insulina, în ce an i-a umilit Nadia Comăneci pe greii gimnasticii mondiale[4], cui datorează omenirea avionul cu reacţie şi cine s-a plimbat, atât de îndrăgostit, pe lângă plopii fără soţ?*
> *Dacă mâine s-ar pune problema să mergi „la oaste" pentru a-ţi apăra ţara, vei reuşi să-ţi înfrângi pornirea primară de a-ţi procura un certificat medical care să te facă inapt pentru a presta fapte de vitejie în folosul ţării tale? Ţi se întâmplă să le povesteşti pruncilor tăi despre ţara lor, învăţându-i să o iubească necondiţionat?*
> *Obişnuieşti să laşi totul baltă (serviciul, sala de forţă, întâlnirea cu iubita etc.) pentru a ajunge la timp în faţa televizorului atunci când joacă echipa naţională? Ţi se întâmplă ca, dintr-un raft ticsit de produse care mai de care mai oacheşe, să alegi unul doar pentru că este românesc? Optezi fără nicio strângere de inimă, atunci când îţi plănuieşti vacanţele, pentru o pensiune în Bucovina, în detrimentul unui hotel de cinci stele, all-*

[4] Interesantă cheia în care este pusă problema! *A umili...*.
Simțim totodată nevoia să ne îmbătăm al naibii cu apă rece. La 2014, un alpinist afirmă că a dus numele țării departe, pe întinsul globului. Dar nu adaugă că, în Himalaya sau aiurea, îl mai duc o sută de țări, să zicem, plus că localnicii în general nu se extaziază în fața străinilor, din mai multe motive.
În ce o privește pe Nadia Comăneci, ca ea în decursul timpului au prestat cel puțin vreo 200 de sportivi. De aceia nu se vorbește la noi, să nu cumva să distrugem corola cu minuni a lumii. De pildă, nu se pomenește de înotătorul american Mark Spitz, care a cucerit la o singură ediție de Jocuri Olimpice din epocă (1972) ȘAPTE medalii de aur.

inclusive, în Tenerife? Te dor ştirile de la televizor, din care afli că România a mai pierdut o bătălie în lupta pentru binele oamenilor săi? ...Dacă la măcar jumătate din aceste întrebări răspunsul tău este afirmativ, atunci înseamnă că mai sînt încă urme de România în tine şi nu te paşte corigenţa la materia „patriotism”!

Marina A. crescut-a într-o anumită cultură, într-o anumită optică. "Fii cuminte, fii supusă, înghite destule şi vei avea multe..."

A... înghiţit, educativ vorbind, inclusiv credinţa sinceră în importanţa zilei naţionale. Nici nu mai contează că aceasta se poate schimba, semn deloc serios al acelui popor, de la o zi la alta – fie acestea şi din decembrie 1989.

Deci crede în importanţa, în respectul datorat acelei Zile.

Cu o doză de omenesc egocentrism, plus inerentă dificultate de schimbare interioară, Marina trage apoi exteriorul, realitatea în jurul construcţiei sale despre patriotism.

Ea foloseşte mai puţin fondat, cred, argumentul cu comportamentul nostru în străinătate. Unde totul (mă refer la respectul tricolorului şamd), la bani mărunţi decurge din teamă, din sentimentul lui a fi pierdut în spaţiu, motiv pentru care te agăţi de respectivul simbol, unde găseşti şi alţi cvasinaufragiaţi.

Reintrînd în seara zilei de 30 noiembrie în Ţara-mamă, construcţia interioară a Marinei îi este inevitabil mai cămaşă simpaticei teleaste decît haina. Ea nu ajunge să-şi pună problema dacă schelăria proprie este greşită, preferînd să frece (pardon!) ridichea acelor milioane de compatrioţi, acelor comunităţi care nu se agită legat de Ziua naţională.

Nu mai pierd vremea să relev din textul doamnei Almăşan argumentaţiile false, dacă nu parşive (căci, totuşi, îs!).

O cred însă în sinceritatea ei, de om care a respectat întotdeauna și cu onestitate Autoritatea.

PS

Rubrica Marinei din "Ring" – de unde am extras citatul de mai sus – se numeşte "Bombăneli..."

Mie nu mi se pare că dna Almăşan bombăne. E destul de directă, iar eventualele frustrări cred că le exprimă civilizat.

Sub soare

Recunosc, fără multă jenă, că nu cred în Dumnezeu.

Mi-am avut perioada mea bisericoasă, imediat după vîrsta de 20 de ani, după care, încetul cu încetul n-am mai simţit că e Cineva, acolo sus.

Aici, bineînţeles, e o chestie de sensibilitate proprie.

Dar.

Mă uit în jur, şi fără a mă panica, cred că Dumnezeu ori e într-o ureche, dacă a creat şi tolerează lumea cum este, ori... nu există.

Iar aici judec un pic precum Ivan Karamazov... Ceva nu e în regulă.

Între altele, mjlociul cel meditativ dintre Karamazovi se întreba unde era Dumnezeu cînd dulăii stăpînului unei moșiei sfîșiau un copil de iobag al locului.
Aşa mă întreb şi eu, privind în jur.

Aud la ştiri că avu loc minune mare la mînăstirea Petru Vodă... Unde un călugăr avu o viziune cum că..., la care toţi au purces la mormîntul părintelui răposat Cutare, pe care l-au dezgropat şi-au constatat că abia de putrezi un pic. Deci, după canoanele locului, acela e personaj aparte, demn de a fi declarat sfînt.

Îndrăznesc să văd însă lucrurile niţeluş altfel.

Mînăstirea cu pricina e una care a stat grozav în atenţia lumii (noastre) prin faptele unui stareţ, Justin pe nume, ce se prăpădi de curînd. În ultimii ani, cam nu era domeniu prin ţara asta în care să nu se fi băgat respectivul, altminteri un pic legionar în tinereţe şi dornic de cîntece verzi la bătrîneţe.
Eu unul simt că cei de pe acolo suportau cu greu conul de umbră ce s-a lăsat asupra lor şi asupra locului după purcederea dintre vii a fostului stareţ.
Ca atare, au purces la inventarea poveştii ăsteia cu răposatul Calciu cel neputrezit după şapte ani.

Şi o să vă spun pe ce mă bazez...
Adică îi vine călugărului cutare ideea că.
Iar ceilalţi imediat îl iau în serios, pun mîna pe cazmale şi dă-i...

Oare cui serveşte toată minunea. Ghici cărui loc o să i se ducă vestea, ghici unde o să vie lumea şi o să facă niscaiva cheltuială, başca nutrire a orgoliului monahilor locali.
Mai pot ghici că e destul concurenţă – a stabilimentelor religioase – prin acel meleag al patriei, motiv în plus pentru ca ăi de la Petru Vodă să nu se dea duşi cu uşurinţă din prim planul gloriei.

PS. Jaroslav Hasek are o schiţă (se înţelege, umoristică), legat de confecţionarea unui sfînt, în condiţiile scăderii influenţei unei congregaţii religioase oarecare – fie şi de pe meleaguri depărtate, mai exact din Spania, la jumătatea mileniului trecut..

Mituri românești

> *„Un urias al teatrului romanesc, Radu Beligan, cu care avem privilegiul să fim contemporani, implineste azi 95 de ani. La multi ani, Maestre!”*

Românul de rînd mai cîrcoteşte împotriva puternicilor zilei, prin tramvai:
Beligan – 95 de ani în cap – nici atît nu a făcut.
Contraziceţi-mă.
Iar în paralel, îmi puteţi spune un rol care a rupt gura măcar a Balcanilor?

Legat de specatocolul în care Radu Beligan prestează, la vîrsta pomenită mai sus.
Cred că pe scenă pot fi destui, la 95 de ani, dacă au șansa longevității.
Mai puţini însă pot întîmpina senini extincţia.
Nu mi se pare cazul lui Beligan – altfel nu ar fi avut nevoie de reflectoare.

Curiozități mici de tot

I

Oare cum ar fi fost, cum ar fi viaţa noastră fără biserică, fără religie.
Ştiu veţi sări muuult în sus – iar cu alte ocazii am arătat şi de ce se petrece aşa magnific salt...
Dar aştept un răspuns coerent.

În paralel, caut să mă dumiresac asupra ancestralului, perenului, umanului dor al maturilor de a modela tinerii. De a le da sfaturi – cu aer de magistru, de "Ştiu io mai bine decît tine ce-i folositor...!".
Pe care juni altminteri, de cînd lumea, îi doare drept în cot de pretenţiozităţile vîrstnicilor – dar peste puține decenii îi pălesc aceleași metehne...

Mă uitam şi la un panouaş, pe Bd. Lascăr Catargiu, a nu ştiu cărei asociaţii de pensionari (CARP, parcă, al sectorului respectiv).
Tipii de acolo scot un fel de ziaruleţ, pe care îl afişează şi la poartă.
Şi unde acei oameni cu un picior în groapă mor de grija reintroducerii religiei (serioase, după criteriile lor) în şcoli.

Altul tot pe acolo, perorează că praful să se aleagă de ăla de-şi uită limba...
Nici nu dram de înţelegere pentru ăl de o face, pentru motivele vrute sau nevrute care-l duc la asemenea ştergere în minte!

II

Tot văd vorba asta cu "La mulţi ani, România".
Mie mi se pare că forumularea ascunde tocmai gîndul că Ţara e pieritoare...

Idem genul:
"Dumnezeu să apere și să binecuvanteze Romania și romanii, oriunde s-ar afla ei !" Aici., D. ori o apără., ori nu? Are el nevoie de suplicile noastre periodice?

Bucata integrală:

"Portretul ROMANIEI Interbelice..., unic şi greu de procurat!
Deschideti linkul de mai jos și dati clik pe judetul care va intereseaza! Este aici o munca de sisif, pe care sper să o apreciati la justa ei valoare.
Portretul Romaniei Interbelice EXCEPTIONAL! Transmiteti-l tuturor copiilor din casele Dumneavoastra, pentru ca acum istoria se face in... "limba materna" a fiecarei nationalitati, cu carti primite din afara..., cu teoriile tarii de origine..., cu mesajele profund ostile MARII ROMANII, care a stat ca un os în gat marilor puteri ale Europei! Mai mult... Istoriile alternative aprobate de Ministerul nostru de resort au dat posibilitatea ca fiecare scoala să interpreteze în mod propriu (si de cele mai multe ori diferit de la un judet la altul!) evenimentele care constituie istoria adevarata a Teritoriilor Romanesti, indiferent cum s-au numit ele de-a lungul vremilor!
Foarte interesante pentru noi toti romanii (pentru tinerii nostri, în mod special) – sînt mai ales informatiile, necunoscute în marea majoritate, despre zone care... au fost... nu mai sunt... și nu se stie daca... și cand... vor mai apartine vreodata acestei tarisoare...
Dumnezeu să apere și să binecuvanteze Romania și romanii, oriunde s-ar afla ei !"

PS

Cînd ai pornire spre afirmații cu *a sta precum osul în gît*, e instructiv de revăzut propria copilărie, dacă nu cumva ai șezut astfel propriilor părinți, rubedenii…

Cultură

Pomeneam de cultură, acum vreo două posturi.

Eu nu aş face statuie ideii ăsteia.

Ba chiar as plasa-o în prejma religiei.

Mai exact, eu unul le văd pe ambele ca pe nişte chestii (a se ierta de găsesc echivalent mai academic!) cam goale, dar care ne umflă artificial părerea de sine.

Ca inşi, ca naţii, ca omenire.

Nu cred că am fost foarte mai buni dacă au fiinţat Dumnealor prin preajmă, de la Adam ori de la Aristotel încoace.

Nu propun cu acest prilej goering-isme ("...îmi vine să pun mîna pe revolver!", presupunînd că vorba atribuită Reichsmarshallului nu e inventată), ci doar prudenţă în tratamentul celor două zeităţi.

Făceau catedrale în secolul timpuriu nu ştiu care, şi-şi luau gîtul cu o fervoare de zile mari.

Ori, în WW1 de pildă, conduceau zoldaţii la abator.

Am văzut rari oameni pe care cultura să-i fi făcut mai ponderaţi, mai negrăbiţi în a ieşi în relief. Mai degrabă i-a liniştit vreun prag de sus, decît zeci de tomuri.

Avem 2000 de ani de cînd veni amicul Andrei prin Dobrogea. Ne-am dovedit ulterior foarte deştepţi noi românii, dela 1990 încoace barim?

/ PSIHOLOGIE, VIAŢĂ /

I

Margine de lac Titan. Cineva dă de mîncare raţelor.

O fetiţă la vreo patru ani, cu ochii spre păsări, spune vrute şi nevrute. Inerentă ignoranţă, alint, dezinteres (logic!) pentru ceilalţi.

Ca la vîrsta cu pricina.

Brusc pic pe gînduri.

Oare cîţi ani o avea copilul din noi?

Nu strică să am idee, căci e totuşi partener de echipă, ba chiar unul de ţinut ca bibeloul...

Bineînţeles poţi să-i tragi una peste bot, poţi să-l facă să amuţească a la longue, dar nu e o afacere.

LEGAT DE COPILUL INTERIOR, părerile diferă. Unii îl văd drept un tip vesel, detaşat de probleme.

Prin lucrări de specialitate, optica e altfel. John Bradshaw îl vede, de pildă, drept un oropsit.

Personal, opinez că o fiinţă de tipul fetiţei pomenite iniţial.

Cred că se poate lucra cu ea (doar de-aia ne credem maturi, nu?) – la o adică nu avem alternativă.

II

Autobuz bucureştean.

Un bătrîn care abia urcă, dar la puţine secunde se dovedeşte extrem de dezinvolt, extrem de... tînăr în ale gurii. Volubil, agresiv, cu inevitabilul alunecuş în politică.

Imediat îşi găseşte comilitoni prin jur, de la 55 de ani în sus. Ponta la deal, Ponta la vale.
O staţie RATB aşa o ţin. La un moment dat, le atrag atenţia că au ales USL, acum exact an, 70% din votanţi.
"Daaaa, da' ne-au păcălit!...", explică unul.
"Bine, dar mintea dumneavoastră unde era, cînd ei vă duceau cu preşul..."
Răspunsul aceluia nu a conţinut vreo doză mai mare de responsabilitate a gestului propriu.

Mda.
Materialul clientului.

PS
John Bradshaw, autorul pomenit mai sus, e pastor!
Ce diferenţă... Nu spun între el şi cine.

Responsabilitate

„Huo, Ponta!”
Bravo!
Dar.
Există vreo 70% dintre alegătorii Ţării (la 2012), către care nu văd să se înghesuie careva întru tras de urechi.
NU VĂ SUPĂRAŢI, DAR AU ŞI EI O VINĂ.
Mi se pare neserios să vezi sursă a belelelor doar o parte, nu şi cealaltă.

Opinie

Dintr-un interviu acordat recent de Gabriel Liiceanu:

> *"Credinţa lui Noica era că orice om se poate salva din infernul lui, atîta vreme cît poate recurge la fructele sublime care atîrnă în arborii paradisului culturii. Totul e să ştii că ei există şi să faci efortul de a le culege fructele. Există un acces oarecum garantat la paradis: recursul la produsele sublime ale speciei umane. Or, acestea ne sînt oferite în permanenţă de viaţa năvalnică a spiritului care leagă generaţiile între ele şi pe care, în mod convenţional, o numim „cultură“...*

În altă parte, via N. Steinhardt mai exact, se vorbea că soluţia în vremuri crunte ar fi religia.
Sînt păreri stimabile.
Eu sînt adeptul dobîndirii de înţelepciune, drept cale a mersului prin Viaţă.
Mi-i o simplă părere.
Daţi-mi voie, în acelaşi timp, să opinez că alde cultura singură e lipsită de un mortar care îi depăşeşte graniţele. Motiv pentru care se află plină lumea de slujitori ai Culturii, dar şi lichele n acelaşi timp.
Şi mai departe de înţelepciune mi se pare religia.

Apropo. Citesc zilele astea, fie şi pe fugă, din "Destinul omenirii" al lui Petre P. Negulescu, 1939 parcă.

El explică acolo, fără pretenţia de a fi primul pe idee, că democraţia a luat naştere într-un loc (Atena antică) unde libertatea spirituală era puţin legată de religie, comparativ cu dura vecină, Spartă.

Ideea de miracol

În interviul pomenit mai sus, Dl Liiceanu vorbeşte și de cunoscutul său "Jurnal de la Păltiniş":

> *"…„Întîmplarea“ de a mă fi aflat în spatele acestei cărţi este una dintre cele mai frumoase ale vieţii mele. E cea care îmi dă iluzia că am trăit miracolul unui destin. "*

Eu (Neica-nimeni) nu m-aş juca întru ideea de miracol.

Am avut şansa unei ucenicii asemănătoare (în sensul tare util uman plus plăcut...) celei a dlui Liiceanu pe lîngă C. Noica.

Dar văd azi lucrurile cu pricina drept ceva, cîndva – în sine al naibii de frumos, de luminos în amintire, în "cărămizile" zidului meu, însă atît.

A accepta ideea de miracol este un mod de a nu te mai bucura de lucrurile mici.

Cred totodată că te opreşte să mai fii deschis la alte... miracole.

Nero din Carpați

Văd pe undeva o poză, mai exact un trucaj cu Palatul Victoria arzînd (dar nu prin contribuție neroniană proprie…:. „Ce vreau să-mi aducă Moș Crăciun”).

Nu vă supăraţi.

Ce are viaţa mea cu actuala echipă de la Palatul Victoria?

Nu spun – Doamne feri! – că-s nişte meseriaşi de n-au văzut Carpaţii.

Dar există atîtea moduri sub Soare de a-mi îmbunătăţi existenţa... Dacă eu-s limitat la minte şi leneş, ce poa' să facă Ponta din Sala Muntenia, sau cum îi zice odăiţei ăleia dinspre strada Paris??

Pe de altă parte.

Şi întrînd iar, obositor pentru dvs. fără îndoială, în psihologie...

Iritările pe vreun Ponta, clasă politică vin din neputinţa de ne drege frustrările inerente vieţii şi care ni s-au adunat în suflet, de-a lungul anilor.

Dacă mă irit pă 'Pontak' (formula nu-mi parține!), o să fac precum o locomotivă proastă, una care bagă apă, cărbuni, iar apoi purjează în vînt aburul, doar aşa, ca să-l vadă cum sperie aerul din jur.

A jigni pe altul e recunoaşterea neputinţei. dar şi a posibilităţilor de evoluţie ale aceluia.

Invidii… înalte

Văd tot felul de glume (proaste rău unele...) la adresa lui Ponta – de pildă pe aici pe Facebook.

Nu sînt un simpatizant al preşedintelui PSD, dar sentimentul mi-i, privind acele caracterizări, că LA MIJLOC E INVIDIA CĂ EL (ăla cu coşuri, "cu muian dă prost!") A AJUNS UNDE E, IAR NOI NU.

Şi nici nu-s şanse să ieşim vreodată din insuportabila micime a existenţei personale.
Judecaţi şi dvs.
Oarecum, p-acolo este şi infantilismu de a vrea să ne rezolve Guvernu' toate.

PS
Instinctiv mă feresc să devin critic al premierului, ca să nu ajung în aceeaşi tabără cu acerbii defăimători ai acestuia.

Viaţa e o chestie nasoală.

… prin urmare, ne protejăm şi noi cum putem de insuportabilul ei. Altminteri ce-l poate face pe un om să afirme:

> *" Rolul memorabil al lui Mihai Viteazul, cu un mesaj care e actual și astăzi: «Și astăzi se împlini porunca cea din veac, să stea laolaltă cei dintr-o singură mamă: Țara Românească, Țara Ardealului și Țara Moldovei. Pohta ce-am pohtit eu»”.*

Zisa fiind de la 1600.
Kakaia 'veac'? Mai exact 'din veac', în sensul de la Facerea lumii.
Îmi place şi bucăţica "...şi astăzi", probabil un mic act ratat al condeierului, care în adînc pare să fi mirosit anacronismul lozincii.

Un alt tip, mai jos la acel post:
"Un rol interpretat, memorabil, genial (de Amza Pellea, n. MO), pe veci va ramine în istoria României..."
('Veci'-urile astea au şi ele întru metalimbaj, nesiguranţa că tărăşenia cu pricina va dura tare mult...)

PS1
Apropo de Pellea.
Hai să zici că mi-i răutate de mă gîndesc ce fel de viaţă sănătoasă va fi avut, de a murit la doar 52 de ani...
Cert este că-i haioasă alăturarea drumului său cel aparent glorios prin cinematografie cu fragilitatea care l-a răpus.
Să fi fost vreo mască?
Nu-i exclus.
Pînă una-alta observ că a simţit nevoia să-şi compenseze indiscutabila duritate prin prestaţii hazoase, a la nea Mărin.

PS2
Apropo de metalimbaj.
Pe un părete, în urbe:
"Uniţi, vom învinge!", zic ăia contra explotării de la Roşia Montană.
Ăsta-i un mesaj pentru ei între ei, adică se autoîncurajează!
Nu vorbeşti de unitate cuiva pe care nu l-ai captat încă – pentru ăsta din urmă procedura fiind inevitabil alta.

Gigel

Apropo de numele noului ministru al Culturii.

Sorinel-Gigel Știrbu.

Pricep mai greu ce e în mintea unui matur care nu ia în calcul că peste 20 de aniprogenitura să nu va mai fi de... diminutive.

Prima pornire ne este să facem haz, să ne credem superiori – dar eu unul simt că aşa atitudine (a noastră) ne este un 'ecran', un mod de a ne proteja împotriva unui lucru pe care nu-l înţelegem.

Am sentimentul că atitudinea unui om înţelept este să ia lucrurile cum sînt, încîntat chiar că descoperă viaţa mai diversă decît bănuia... Niţel mai pragmatic (da!) vorbind, aş avea nişte îndoieli că din atari părinţi iese un vlăstar care va lăsa cu gura căscată lumea culturală.

Mai exact, în aşa situaţie ereditatea sabotează inevitabil probabilitatea unei minţi, a unei prestaţii strălucite.
PS

Eram copil şi, într-unul din almanahurile anilor 60 era o caricatură, cu legenda "Pianist descifrînd partitura bucăţii <Humoreska> de Dvorak. În desen, tipul se prăpădea de rîs, altminteri cu grijă să nu-l observe publicul ce-i aştepta prestaţia.

Aşa şi cu numele de mai sus, în sine.

Te ia rîsul, recunosc.

*

În spatele propulsării dlui Știrbu se află resorturi de funcţionare ale unui partid. Unde aportul direct, prin implicare propriu-zisă, eventual material primează asupra eventualului penibil decurgînd din numirea ministrului cu pricina.

Îmi fuge gîndul la o zisă Camil Petrescu parcă, despre faptul că un partid e ţinut de tipi pragmatici, nu de idealişti a la Stefan Gheorghidiu.

Dl G. Şţirbu este cimentul.

Uman

Mă uit la două ştiri, într-un cotidian oarecare.

Unde revăd judecata alb-negru. Dar şi răutatea. Ambele nu-s neapărat ale cutărui redactor, ci ale Societăţii.

"Ce a pățit un ELEV DEMENT care a postat pe Facebook FOTOGRAFII cu IUBITA lui făcând SEX ORAL

Ionuț Florea, tânărul de 22 de ani din Suceava acuzat de pornografie infantilă, va rămâne în libertate, deși a distrus viața unei adolescente de 15 ani, fosta lui iubită, după ce a publicat pe o rețea de socializare mai multe poze cu ea în timp ce făcea sex oral."

El e dement.

Ea e nevinovată. Ba se încearcă şi smulgerea de lacrimi, căci i s-a distrus viaţa, nu? Despre părinţii ei, fără îndoială vor fi prezentaţi ca al naibii de îndureraţi, deşi e de aflat pe unde umblau ei nu neapărat cînd fata devenise interesată de sexul cu pricina, dar cînd a pornit să căutae în afara familiei maturul (băiatul ce cu oralul...nu e chiar de vîrsta ei) pe care nu-l găsea între zidurile locuinţei.

Oare cum arătau relaţiile, discuţiile între adolescentă şi părinţi?

II

": PROFESOARA MĂRITATĂ, prinsă GOALĂ PUŞCĂ cu un ELEV de 17 ani. Vezi ce SANCŢIUNE a primit PROFA NIMFOMANĂ..."

E interesant aici că pînă şi autorul ştirii îşi simte materialul irelevant (ar fi interesat cel mult pe liceeni), aşa că accelerează. Prin nietrmediul unor formule tip apă-tare.

Femeia e măritată. Și a fost găsită nu oricum, ci goală puşcă. Ea fiind totodată nimfomană.

Dragul nostru popor ori mare parte a lui are nevoie să-şi descarce agresivitatea, respectiv să umilească.

Başca să clădească realităţi imaginare, prin simpla acţionare a unei baghete, căci la o adică cam asta e inventivitatea gazetarului.

Ziceţi că ce treabă are jurnalistul cu publicul?

Are, că el vrea să-şi vîndă publicaţia, cu orice preţ.

Altfel nu ar avea bani de adus acasă, la familia lui...

O avea vreo fată de 15 ani?

PS

Apropo de agresivitate plus dor umilit – pînă să aibă nevoie de refularea lor, dragul popor le-a primit din plin, într-un cerc vicios unde nimeni nu vrea să cedeze, nimeni nu vrea să-şi deschidă vreun pic vulnerabilitatea...

/ POLITICĂ, UMAN /

Silviu Sergiu (de la Evenimentul Zilei) punctează:

"Monicăi Macovei i se reprosează că a rămas în PDL. Pai de ce si-ar rata cariera politica aruncandu-se în neantul Dreptei?"

Am sentimentul că rămînerea unor nume importante în PDL va maturiza inevitabil restul taberei dreptace .Altfel, tot felul de copii (se poate demonstra) de pe acolo şi-ar lua-o în cap.

Copilul, de cînd lumea, are impresia că adultul care îi este în preajmă şi-i suportă (cu stoicism, cum a făcut-o fără îndoială şi tatăl subsemnatului) zbenguielile, dorinţa de comod şi de dominare îi este animal de pus la căruţa proprie şi la care să tragă fără cîrtire.

Iniţial nu am agreat formaţiunea rămasă sub bagheta dlui Blaga, dar acum o simt foarte necesară.

Blaga şi ai săi, chit că nu fac pasiune pentru ei, ÎMI PAR MULT MAI CU PICIOARELE PE PĂMÎNT decît ceilalţi de pe acea parte a eşicherului...

Între 'Tineri şi liberi' observ prezenţa unor tipi care au fost promovaţi destul de lesne cîndva, iar acum chiar cred că suişul neaşteptat li s-a datorat lor integral. De aici fumuri, care-i posibil să îi păcălească mult asupra posibilităţilor reale.

PS

Mi-au ajuns la urechi nişte mofturi ale doamnei Macovei, într-un avion cu circulaţie continentală. Dacă e adevărat, dînsa ar avea de pierdut, a la longue..

Atitudine

De ce simt că nimic nu-i mai ruşinos, între oamenii României, decît a lua lucrurile cum sînt.

Fără să te agiţi, să te revolţi şi să-ţi trimiţi ochii afară din orbite. Eventual să furi haina lui Robespierre.

Paradoxul, cred, este că abia după ce accepţi natura obiectului de cercetat poţi lua eventuale măsuri de îndreptare a acestuia.

În mod sigur însă, luîndu-l cum este, vei fi mult mai destins.

Asta dacă, bineînţeles, nu ai alte lucruri de descărcat: pumni în cap luaţi altădată, dorinţă de faimă (ca să ne acoperim micimea insuportabilă) etc.

Inteligență

Un distins şi erudit coleg de Facebook afirmă:

"...Unicul mod de a face politică în România ca intelectual este în și din societatea civilă."

E unul nu văd societatea noastră civilă mult diferită – moral, uman – de aceea a politicului. De multișor m-am copnvins, vorba şcolarului Otopeanu, că nici acolo nu plouă cu cîrnaţi... Părerea mea este că societatea civilă la noi este doar un alt autobuz care încearcă să intre cu succes la scena cu avantaje de faimă sau materiale.

Nu o spun cu răutate.

Pot argumenta.

Mi-aduc aminte şi acum lumea bună, societatea reprezentanţii societăţii civile care, la mitingurile unei alianţe civice, demult, voiau ţarc separat – să nu stea amestecaţi cu lumea de rînd...

Revăd totodată mulți inşi care au folosit S.C. (cît și vorbele mari ale Acesteia) doar ca rampă spre politică.

Într-un fel, că veni vorba, îl stimez pe Bogdan Hossu. A rămas unde era la un 1991, iar acolo îşi face onorabil treaba şi după 20 de ani...

Fără Dumnezeu (II)

Mă uit la Realitatea, la doamna Lavinia Şandru.

N-are nici o treabă să exagereze, să inventeze, totul senină, cu zîmbet.

Că să vezi cum ne vor trage copiii de mînecă, de ce sîntem noi în Africa, de ce rîde TOATĂ lumea civilizată de noi şi tot d-astea.

(Vina fiind, previzibil, a ticăloşilor de politicieni, corupţi pînă în măduva oaselor şamd.)

(Oarecum eu am mai servit, ce e drept, pastila, în anii 90 – cînd un nene, ceva mai de bun simţ, nu ştia ce să răspundă EVENTUALEI întrebări: "Cum l-aţi suportat, măi părinţilor, pe idiotul ăla de Ceauşescu??!)

Fata serveşte o partitură absolut mincinoasă, îşi încasează banul de la redacţia acelui post TV, iar mîine o ia senină de la capăt.

Nu voi face riduri privind-o pe doamna Şandru, doar că asemenea farse sînt îs un motiv în plus să nu cred în Dumnezeu.

C-oi da nas cu El spre urmă ori pe *Drumul Cenuşii* (vorba lui A. Buzura), e de văzut.

Dar zău că nu e treabă cu cap cum a făcut dumnealui Lumea!
Cum ziceţi că de fapt noi i-am stricatără nemaipomenita Lucrare?
A se slăbi!

România, a la longue

Imediat după 1990, cînd se risipiseră aburii libertăţii nou dobîndite, multă lume spălată întîi s-a revoltat de idee, apoi a acceptat că mari schimbări nu-s, faţă de anii şi oamenii lui Caragiale.
Cam aşa păţeşte şi subsemnatul cam un sfert de veac mai tîrziu.
Mă uit la textul unui politician – totuşi – de frunte şi mă frec iniţial la ochi.
La moda discursurilor este încă poporul. Acel Tot glorios, care face şi drege. Care e de calitate nemaipomenită şi căruia i se cuvine...

> *"Despre Roșia Montana și gazele de sist. Valoare extraordinar de mare a zacamintelor, lipsa de informatie privind beneficiile statului roman, modul de exploatare, pozitionarea partidelor – banuite de coruptie -, implicarea trusturilor de presa în mod partizan, manipularea informatiei și denaturarea acesteia în general -, sînt argumente puternice pentru declansarea unui referendum national. Poporul nu este de stanga sau dreapta, poporul nu este al partidelor politice, poporul nu se da dupa interesele altora, poporul trebuie să decida și sa-si asume decizia. Avem acest instrument constitutional. Putem oare sa-l folosim cu onestitate? Avem, deja și doua viziuni diferite: una, cea a institutiilor republicii – pro-exploatare, alta, cea a Casei Regale: contra! Vom vedea atunci și cine reprezinta mai bine poporul."*

PROBLEMA, ÎNSĂ, E TOTUŞI A MEA, cel neacomodat cu realitatea... Realitatea fiind o chestie nu chiar fir de praf în vînt, ci o chestie cu rădăcini teribil de adînci, cu trup cît se poate de justificat, raportat la rădăcini.
Cum alternativă nu am, voi încerca să mă acomodez cu ce este.
Nu-i deloc-deloc uşor, simplu..

dfgf

Să mă iertaţi de fumuri, respectiv să mă ierte unele doamne psiholog cărora m-am grăbit la un moment dat să le solicit umil prietenia...
Am impresia că dumnealor-s departe de rigorile pe care le bănuiam, în cazul acestei meserii...
Văd postat de o distinsă doamnă:

> *“«Cel mai bine si-a folosit viata cel care s-a bucurat cel mai mult de ea.»” – Samuel Butler"*

Nu pot să nu comentez:
Avem o problemă...
Sau două:
Poate ne vinde şi nouă reţeta cu pricina, cum să ne bucurăm mult-mult de viaţă, bineînţeles fără să facem ciroză...
Apoi.
Care s-a bucurat mult de viaţă pleacă al dracului de greu, de... îngrozit (s-o spuneam şi pe-asta!) *la Urmă de tot*...

Fără limite.

O să se uite urît fraţii evrei la mine, dar mie cel puţin o parte din textul linkat mi se pare făcut din condei, de unul care nu a avut treabă cu momentul.

Bucata este asta:

> *«Dacă aveți un Dumnezeu să vă ajute eu nu pot să vă ajut, și dacă nu vă place moartea asta, am să vă dau eu moarte mai grea!» Numaidecât după aceasta comisarul Botez ne-a ordonat să ne culcăm cu toții la pământ cu fața în jos pe podeaua sinagogei și să nu ridicăm capul. După aceasta a dat ordin gardianului Ioan Vătăjanu și altor gardieni care se găseau acolo și pe care nu-i cunosc să ne lovească cu ciomagul. Am văzut pe gardianul Vătăjanu cum lovea cu ciomagul pe cei ce erau culcați la pământ. Când mi-am dat seama că se apropie să mă lovească și pe mine m-am ridicat și am încercat să fug. Atunci Ioan Vătăjanu mi-a spus «Vrei să fugi, nuți place asta?», lovindu-mă cu ciomagul peste șale, din cauza cărei lovituri am căzut jos lângă un evreu care se găsea întins la pământ. Când Ioan Vătăjanu a ajuns la evreul lângă care căzusem aceasta s-a ridicat și l-a rugat să nu-l omoare fiindcă este tată de copii. La această rugăminte gardianul Vătăjanu l-a întrebat «Nu-ți place moartea asta, îți dau eu alta!», după care a scos un cuțit și i-a tăiat capul. "*

În acelaşi timp.

Am sentimentul că momentele dramatice şi mult plînse din istorie atrag şarlatanii la greu – aceştia din urmă simţind că se va încumeta puţină lume să-i contrazică.

Nu contrazic prin vorbele mele de mai sus ce s-o fi întîmplat la Iaşi, arăt doar că mie – care nu-s chiar idiot – o bună parte din textul reprodus în post mi se pare făcătură. Iar dacă autorul nu s-a jenat să fie creativ în bucata pe care am citit-o la întîmplare, nu cred că lau încercat mult scrupulele în restul...

Nu-s naţionalist şi n-am scris vreodată ceva antisemit. Dar totuşi...

Nnn

SEMPER FIDELIS e calea pe care
Păşesc cu credinţă, curaj şi onoare.
SEMPER FIDELIS rămîn ţării mele
Strivită de hoţi, imbecili şi lichele.
SEMPER FIDELIS gîndesc că-ntr-o zi
O lume curată şi dreaptă va fi.
SEMPER FIDELIS speranţa-n mai bine
Ridică la luptă oşteanul din mine.
Haina sfîntă militară ştiu s-o port cum se purta,
Deşi mi-au tot terfelit-o comandanţi de tinichea.
Fruntea sus, privirea dreaptă, salut viaţa cu mîndrie
Că-s oşteanul României şi-s călit în cătănie.
[…]
Ridică la luptă oşteanul din mine.
Nu cunosc ce-i ezitarea, renunţarea nu o stiu,
Să luptăm umăr la umăr niciodată nu-i tîrziu.
Camarazi în crez şi suflet, hai cu toţi să ne pornim
Şi să dăm cu ticăloşii de pămînt pînă-i zdobim…

O prietenă pune pe dragul nostru Fb textul de mai jos.

Dincolo de alte comentarii.

La momentul cînd îl share-uiesc eu, există 55 de Like şi 3 Share.

Patriotism de-al nostru... De atîta înflăcărare, nimeni nu a scris o vorbă, UN COMENTARIU. Să spună: "Îmi place" sau "Uite, a mişcat asta şi asta în mine! Ce mişto mă simt! Mulţam, mamă Românie!"

În realitate, ajung iar la un tertip al inconştientului, mai exact al omului leneş: îşi păcăleşte adîncul, eventual şi semeni din jur, cu ideea că e patriot.

Ce cîştigă că îşi păcăleşte adîncul? Păi te simţi mai bine. În mentalul colectiv, a fi patriot e o chestie de lăudat, deci deja te simţi ca lăudat de cei din jur, eventual de figurile marcante din copilărie.

... Dar oamenii cu like-uri la aşa ceva nu execută nici cel mai mic gest în cadrul datoriilor de patrioţi.

Ori poate ei cred sincer că la atît se reduce calitatea de patriot: să dai un anume click la texte precum cel al prietenei mele...

PS

Apropo de jurămîntul de credinţă pe care ni-l vom ţine pururea... Astea-s glume. Care dau bine celui care jură, respectiuv celui care are nevoie de jurămîntul său. În practică, e niţică ne-înţelepciune să afirmi că vei face ceva peste multă vreme...

Apropo de avînturile patriotice *de sanchi*.

Dintre cei 55 aplicători de *like*-uri amintiți mai la deal, crdeţi că au parcurs tenxtul integral mai mult de doi-trei?

Întreb şi eu...

În context, văd destui oameni, care se declară cu destul piept umflat români, dar care-şi botează progeniturile cu nume cam deloc de-ale locului.

Un Marcel Pavel cîntă de zor colinde, dar copiilor săi le dă nume de prin alte zări.

Pînă şi preşedintele Băsescu a păţit-o, cu nepoata... Anais, parcă.

Observație

Să mă ierte un coleg dacă reproduc un pasaj dintr-un post al său...:

> *"...Vorba lui Noica, trebuie să mai punem periodic și afise cu "inventar" și cu "primim marfa" a ușilor catre public a vietilor noastre, nu? Macar atat..."*

Vorbele conținînd formula "Trebuie!..."

Am sentiment că avem de-a face cu o expresie de adormit inconştientul, de dat acestuia senzaţia că – printr-o singură formulă lingvistică, eventual atitudinală – realitatea e ca şi schimbată, în sensul poftelor acestuia, ale adîncului nostru.

Bineînţeles că, la nivel mai puţin bombastic, un aşa îndemn e posibil să declanşeze ceva energii, acţiuni.

Dar, mai ales în vreo tiradă demagogică, populistă, eu cred că *"Trebuie!..."* este garanţia nereuşitei, a nerealizării în viitor a acelui deziderat.

Glumă proastă

> *Ion Iliescu a murit!*

Fostul președinte al României, Ion Iliescu, a încetat din viață sâmbătă seara, în urma unui accident cardiovascular suferit la spitalul Universitar din capitală, informează surse din cadrul PSD-ului. Acestuia i s-a făcut rău în cursul după amiezii și a fost dus de urgență la spital pentru efectuarea unor investigații. În timpul unor recoltări de sânge, starea președintelui s-a înrăutățit și a suferit un accident cardiovascular. Medicii l-au băgat imediat în sala de operații, dar n-au mai putut să facă nimic pentru a-i salva viața.
Reacțiile politicienilor n-au întârziat să apară, premierul Ponta declarând că "pentru toata lumea, Ion Iliescu a întruchipat voinţa, determinarea şi curajul de a lupta şi de a reuşi pentru demnitate umană, dreptate, egalitate şi libertate. Ion Iliescu rămâne în sufletul şi memoria românilor ca cel care a schimbat istoria ţării şi a influenţat generaţii, un exemplu de sacrificiu şi dăruire pentru noi toţi". Adrian Năstase și-a exprimat condoleanțele și a spus că este o veste tragică atât pentru PSD, cât și pentru România.
Deși un politician controversat, Ion Iliescu a fost considerat de mulți români un erou al luptei anti-ceaușiste și a fost primul președinte al României după căderea comunismului. El urma să împlinească 84 de ani la începutul lunii martie.

Nu pricep de unde atîta pornire pe I. Iliescu.

Mai ales că pare să vină de la nişte oameni care abia se năşteau ori nu fiinţau deloc în prima parte a deceniului zece – anii în care I.I, a născut mari simpatii, dar şi antipatii aproape pe măsură.

E posibil să fie vorba de tineri care nu şi-au rezolvat problemele, mai exact au rămas cu oftica neputinciosului pe tatăl din propria familie.

O simplă părere...

CUM SE ALCĂTUIESC ŞTIRI DE PRESĂ, la unii...

"Trecutul tenebros al lui Ponta. Frankfurter Allgemeine Zeitung îl suspectează de CRIMĂ!"

În prima parte, deja lansezi concluzia ta. Tot acolo, îl faci pe întîiul ministru suficient de familiar, la nivelul tău, numindu-l "Ponta". Manevra pare să fie mai mult decît necesară.

Apoi, se prea poate mincinos, spui că FAZ îl suspectează de crimă. Ceva mai nevăzut, e o încercare de a alătura onorabilitatea gazetei germane scopurilor noastre.

Personal acord credit nemţilor că nu s-ar lansa în aşa vorbă, mai ales că la ei le este la îndemînă să ducă ancheta jurnalistică mai departe, nu să bată toba precum găina, la descoperirea mărgicii.

Trec peste măgăria (pardon!) de a te juca, foarte curajos, cu vorba "suspectează", care nu e totuna cu adevărat, decît în minţile infantililor acriţi de soartă. Care abia aşteaptă să vină careva în fundul gropii existenţiale alături de ei, dacă nu mai jos...

Veţi vedea acolo (în articol, nu în groapa supărailor) şi ...'CRIMĂ', scris cu majuscule.

Nu se face...

Cultură mioritică, religie, viaţă

I

Plimbare ieri seară, pe bucureşteanul bulevard Magheru.

La nu ştiu ce librărie, din vitrină îmi atrage atenţia un volum. Ţuţea face o paralelă între religie şi nu ştiu ce domeniu al cunoaşterii.

Nu trebuie să răsfoiesc lucrarea pentru a bănui că e un elogiu adus religiei, lui Dumnezeu şamd.

Dacă e să te îndoieşti niţel de Ăl de sus, respectiv de asociaţiile pe care le fac oamenii în numele Lui, ţi se spune superior că nu ai dumneata idee de aşa minunăţie, de aşa lucru nemaipomenit.

Şi te retragi umilit umilit, că acea Minune taman pe tine te-a ocolit... Deci vei fi unul prea de doi lei, prea gunoi pentru a te băga în seamă Ptea Sfîntul de sus de tot, cu bunătatea lui...

Pe urmă, miroşi că pe planetă or fi (să zicem) vreo 10 000 de culte, care de care mai convins că al lui e mai bun şi mai adevărat, că ăilalţi 9999 bat cîmpii.

În general, acel unul Ales nici nu-mi mai agită mintea cu ateii... Sînt prea departe de Minunăţia să respectvul, pricepător al universului şi protejat al Domnului.

II

Tot pe acolo, invitaţie la o conferinţă, ceva legat de închisorile comuniste. Mă apropii (parcă e la Dalles) şi citesc cu interes. Lunea viitoare...

Totul se rupe cînd văd formula "Sfinţii închisorilor".

Dacă apare aşa soare deasupra, după opinia mea, s-a dus naibii obiectivitatea, cîtă putem avea ca biete fiinţe omeneşti.

Interesant îi că, pe cît aşa pastilă ("Sfinţii...") e mai broască umflată, pe atît vorbele îi sînt mai mari, pe măsura fragilităţii demersului. Pe atît caută un rpetins sprijin supranatural, divin.

În veci nu vei fi primit la o masă a argumentelor cu aşa tipi (trec aici liniştit orice component al vreunei biserici, pentru care orice tratative cu necredincioşii nu pot avea loc decît după regulile lui. Verificaţi.).

Cred că în spatele poveştii ăsteia cu sfinţii închisorilor stau nişte tipi, eventual nişte adepţi ai acestora, care se simt tare bine confecţionînd, (totuşi) din nimic, sfinţi.

E un subiect de avut în atenţie.

Faptul că fragilităţi precum religia trec mileniile nu-mi schimbă părerea.

La o adică, neamuri bune cu ea sînt iluziile de diverse feluri, fără de care realmente nu am putea trece sub soare...

PS

Descopăr o carte a lui Ţuţea, numită "Filosofia nuanţelor".

Mă, al nabii, Ţuţea şi nuanţe, Ţuţea şi îndoieli în general!

La el toate aşa-zisele nuanţe întăresc demersul ales de mult. Şi nu ştiu cum se face că mai toate nuanţele sînt în folosul său.

Al vanităţii sale.

SPUNE-MI CE IDOLI AI, CA SĂ-ŢI SPUN CE POPOR EŞTI.

Nu-mi plac panglicarii.

Ştiu că vor răzbi cît fi-va omenire, dar nu mă pot opri să afirm că-s panglicari.

PS2

Apropo de idoli, reascultam în autobuz colinda-cerşetorie plecată de la textul lui Păunescu, cu Părinţii-care-mor.

Înţeleg că-s lucruri ce merg bine la inimă, unora (mulţi) barim.

Dar în paralel chiar nu observi că textul e o tîmpenie? Că ce-i acolo nu-se-poate?

Nu-ş ce mutră oi face eu cînd m-oi prăpădi, că lucrurile nu-s cum m-am aşteptat.

Da' ce faţă or face aceşti îmbătaţi că ideea că se poate şi fără boli, respectiv că să vezi ce-o să-i ţină Dumnezeu eterni, Dincolo, pe părinţii lor...

Televiziune

Ca retardat ce mă aflu, adică rămas la stadiul de copil credul, acord toată încrederea inclusiv unui Rareş Bogdan, de la RealitateaTV.

Uf.

N-am ajuns la stadiul priceperii că, sub soare, există milioane de inşi care te pot minţi fără să clipească...

Întreg postul Realitatea TV, unde lucrează şi a comis R. Bogdan un neadevăr, sare în apărarea acestuia, în discuta cu ministrul Grapini.

Postul titrează, pe burtieră: "Ziarist hăituit de un ministru".

Iar R.B. trage... realitatea prin toate sosurile posibile. Cum că femeia a lăsat baltă guvernul ca să vină (pasămite neanunţată) la CNA, unde se discuta acuza de calomnie. Cum s-a purtat aceeaşi ministreasă zice-se ca la Obor, pe holurile instituţiei. Apoi a intimidat pe membrii CNA (ăia fiind, înţelegem de aici, nişte găini rătăcite), care l-au amendat cu nu-ş cît pe nevinovatul ziarist.

Dacă stau să mă gîndesc...

Despre adevăr, moralitatea şamd vorovesc cel mai tare tocmai aceia dispuşi să urineze pe ele. Unii din prima, alţii contra unui preţ bun.

PS

Nu mă plîng aici de canalul Realitatea, care mi se pare calitativ superior unui România TV, dar nu mi-i a bună cu aşa stil...

Mai deduc aici că dl. Bogdan va recidiva, cîndva.

Revolta pe realitate

Domnul X, „șocat-de-faptul-ca-alpinistul-cazut-sîmbata-ntr-o-prapastie-a-fost-gasit-abia-luni”.

Interesanta vorba asta, *șoc*…

Dincolo de conotații eroice ori morale, șocatul este insul surprins nepregătit de realitatea vietii.

Acest om va pune însă în continuare ideile sale despre viata deasupra realității. O face datorită unei inevitabile neelasticități interioare, dar și pentru c-a simțit a da bine asa revoltă – altminteri fără fruct în schimbarea blamatei stări de lucruri.

Dacă vrei să schimbi vreo felie a realității, înainte de toate respect-o!...

Bine intenții. Și atît.

> *„Amputarea capacităţii de efectuare corectă a operaţiilor aritmetice de bază – adunare, scădere, înmulţire, împărţire – cu toate implicaţiile lor fundamentale, inclusiv în viaţa de zi cu zi (simplificări; amplificări; fracţii; procente şi câte şi mai câte...); acest cancer micro-intelectual devastează ulterior tot ce înseamnă relaţie şcolară decentă cu multe discipline din avalul Matematicii, precum Chimia, Fizica, Sociologia (care conţine Statistică la greu) ş.a.m.d. Atrofierea gândirii logice şi a capacităţii de rezolvare a problemelor, în general; a fi incapacitat în această materie vitală înseamnă a trăi, pur şi simplu, ca o legumă în loc de fiinţă raţională demnă. Pseudo-«soluţiile» scrise de M.E.N. în acelaşi comunicat de presă sînt praf în ochii opiniei publice şi pasează, laş, responsabilitatea reală unde ea nu are ce căuta.”*

Materialul autorului este fara îndoială documentat şi cît de bine intenţionat. As avea însă citeva remarci, pornite din caracterul de insuportabil, de capăt al pămîntului pe care autorul îl atribuie situaţiei cu pricina (e vorba de așa-numitele simulări din clasa a 8-a).

Mă întreb din start care poate fi rezultatul concret al unei asemenea revolte. După opinia mea, rezultatul este nul. Aceasta pentru ca tonul rastit şi catastrofic nu ajunge vreodată să mişte în mod util sufletul celui pe care vrei să-l influentezi – fie ca-i vorba de elevi, ori de profesori, de aparatul Ministerului Educatiei. În acelaşi timp, cred ca un om capabil de acest tip de inflamare este precum un tren la cap de linie. Dincolo de caracterul declamativ – să-i zic gazetaresc – al demersului, el nu este în stare să miște ceva, pur și simplu el se revoltă şi atât. Asemenea gen de materiale de atitudine prinde bine însă unei mase destul de largi, dacă nu majoritare, care are nevoie ca de aer să descarce de refulate interioare, fiind în consecinta în cautare de subiecte pentru asemenea defulări. Subiectele gen capătul-pământului rezoneaza foarte bine cu starile extrem de neplăcute care au fost exilate în inconştientul acelor oameni.

Tipariturile romanesti sînt de la Heliade Radulescu încoace plin de asemenea aferări, dar efectul lor cred că a fost minim.

Aritmetică: rezultatul educaţiei nu putea fi diferit de calitatea românilor implicați în proces.

Tehnici

> *Cât vom mai tolera? Uite ce ne-au strigat extremiştii maghiari la Târgu Mureş în această seară: "Opincari, plecaţi acasă!", "Să piară Trianonul!", "Ţinutul Secuiesc nu e România!", "În Bucureşti toţi sînt ţigani!" Cum răspundem, români? Mai rău, extremiştii i-au atacat pe jandarmi cu petarde şi au încercat să-i provoace la violenţă, printre manifestanţi numărându-se membrii organizaţiilor maghiare neo-naziste.*

Interesanta lectie de oratorie!

Oratoria e chestia aia când tu, fiind insuficient actiunii pe care vrei să o demarezi te straduiesti să captezi atenţia altora. Și o faci prin diferite mijloace, între care exagerarea-i la loc de cinste.

Deseori găsești în acea arie și minciuna.

Fără.

Pe când priveam în inserarea de ieri o cladire din centrul Bucurestiului – plus cerul de deasupra ei – mi-am dat seama că, de cînd nu mai cred în Dumnezeu, parcă sînt mai aproape de realitate...

Apropo de credință, am dramul de înțelepciune pentru a intui că peste *n* ani – cînd inerent mă voi rablagi – fi-va posibil să gîndesc altfel, între altele să cerșesc îndurarea cerului pentru rătăcirile de altădată (de la 2014, de pildă).

Ce-i drept, nici nu bag mana în văpaie ca voi deveni atunci vreun Anghel Iordanescu, cel iute pupător de iconițe...

nnnnnnnnnnnnnnnnn

Vad că deja nu mai are circulație vorba "o aroganță". Cu circulație sau ba, imi voi permite mai jos… una.

Nu am verificat – pe cat mă duce mintea – cata justeţe e în vorba strămoșilor romani, aceea cu *Ridendo castigat mores*. Cert este ca în jur multa lume este iritată de moravuri pînă la inflamare, inclusiv oameni care – în viața lor profesională – mie unuia mi-au parut echilibrați, pana la a-i lua de modele cîndva.

Personalul sînt de parere ca nu pot fi efectuate mari schimbări în moralitatea unui popor.
Chiar acceptând posibilitatea unor modificări ici şi colo, cred ca oricum ele nu pot veni din partea unor tipi iritați, indiferent ce slogane morale clamează respectivii.
Condamnabila mea rezervă provine și din faptul ca o prestație inflamată – prin definiţie / biologic – nu poate trezi în sufletul celuilalt decît tot efecte negative, şi nu vreun dor de schimbare al țintei.

Inconfortabil

În Parcul Tineretului un difuzor redă o melodie tinerească, unde-i vorba de un mers în vacanță la mare.
Ma gandesc, în asa context, la disconfortul mai mult sau mai puțin îmbătrînitului ins – cu ce neplăcere constată neputința de a mai gusta minunata miere de altădată…

Despre aceasta nu se scrie, nu se discuta, căci regulile sociale sînt clare: nu stricați cheful de a trăi al tinerilor.

Neuroni

”Te-ai săturat de ei? DEMITE-I! Pe cine nu vrei să mai vezi în spaţiul public. PROPUNE şi VOTEAZĂ!”

Publicația ”Gândul” are momentele ei de… ne-gândite.
A mă sătura de politicienii nostri e că şi cum m-aş sătura de faptul că unu plus unu fac doi.

Ion

Iliescu nu l-ar vedea pe Ponta prezidenţiabil: „E încă tânăr. Ar trebui un preşedinte dintr-o generaţie mai înaintată”.
Cel pe care-l consideram prin anii 90 drept marele demon al politichiei noastre îmi apare azi mai înțelept decît mulți confrați congeneri. Și nici fizic *Bunicuța* nu a îmbătrânit prost, chit că (dacă nu cumva amestec prost planurile aici), în ceea ce priveşte cunoscutele-i idei, mă gasesc deseori în contradicţie cu domnia sa.

File din manualul interesat al infantilizării

”Să fii român, unul simplu, unul de ăla care merge buimac şi în toate dimineţile la muncă, unul de ăla care se întoarce, seara, acasă, doborât de ziua de azi, sugrumat de ziua de mâine, unul de ăla care-şi împarte mărunţişul între un bilet de tramvai pentru el şi un covrig pentru cel mic, unul de ăla care întinde cozile că să-şi plătească un impozit nesimţit de mare sau o rată pentru care-şi blestemă zilele, unul de ăla care duce pe umeri crucea ţării ăsteia nebune, te întrebi de ce îi mai suporţi? Cu ce-ai greşit tu, amărâtul ăla care i-a votat, i-a ridicat, i-a făcut domni cu cravată în palatele din Bucureşti, de trebuie să le suporţi neruşinarea?”

Tu ești corect și suferi, iar ei incorecți și îmbuibați. Să facem și să dregem împotriva exploatatorilor, mai exact politicienii!

Compartimentarea aduce grozav cu niște caricaturi din deceniul șase, comuniste, unde muncitorul din țările capitaliste era chinuit de un bogătaș burtos, cu trabuc și călare pe saci cu bani.

Ghici ce ar fi făcut distinsa autoare a rîndurilor de mai sus (Ramona Ursu, în „Adevărul”) de s-ar fi născut la un 1930? Ziceți dumneavoastră că nu ar fi scris cu aceeași dezinvoltură, dar în slujba stalinistă? Am îndoieli.

*

Poate *politicimea* este ticăloasă.

Dar în preajmă îi stă, carecateriologic, *gazetărimea*.

Doamna Ursu, ca un exemplu, e o doamnă pe care fotografia o trădează cît se poate de îndestulată și binedispusă. Bașca tînără.

Pot paria că o doare drept în cot de eventuale suferințe prin societate. Care suferințe, între noi fie vorba, există mai puțin decît credem. Găsim în schimb, între compatrioți, multă oftică. Că altul posedă, respectiv că el, ce, de rînd, nu e, gîdilat îndeajuns.

Jurnalista cu pricina e destinsă, bine mersi, inclusiv cînd e-n redacție. Bănui că bea inerenta cafea, trage o țigară și schimbă un banc între colegi. După asta, ia în primire tastatura computerului. Și cade brusc în jelanie. Covrigelul cel amărît, pentru ăla mic de acasă…
Rata unui împrumut către care a fost tras, cu anasîna / arcanul / cablul de oțel fără îndoială tot de năsîmțiții politicieni.
Ș.c.l., ș.c.l.
Se înțelege că nu va pomeni în vechi despre o responsabilitate cît de mică a celui gîdilat în creștet.
.

*

Vad că au loc tot felul de manifestări de solidaritate cu Andrei Pleşu.

Ei unul cred că nu a survenit nimic nemaipomenit, atacurile de acum fiind totuși fleac pe lângă cele din vremea de glorie a lui Vadim Tudor.

Pur şi simplu anumite persoane ori organisme civice au ocazia să și dezmorteasca muşchii, eventual să ajunga sub reflectoare.

Pur omenesc.

Huo!

Lumea romanească e supărată la greu pe politicieni... Asta e, suntem niste copii mari şi cam nevrotici.
Căci până una alta noi i am votat, pe de altă parte noi nu ne-am dus deloc pe aceea scena, pentru a imbunătăţi trebile.
Terzo, cred că în spatele ne este o mare invidie pe niste indivizi care altminteri sînt altfel decât în imaginaţia noastră. Nci mai bun nici mai răi, ci altfel.

Ce bine e când o duci rău, dar ai pe cine să dai vina! Iar acela nu poarte replica, întrucît vrea să-ți capteze votul!

Unsprezece

Cred că le-a scăpat, pe când alcătuiau lista celor 10 porunci, aceea totuși capitală de îndrăzni vreodată să spui că ești în pană de afecțiune, de căldură, de siguranță. Aiestea-s admise și mai greu când e vorba de bărbați.
Aștia din urmă, reamintesc, îs sexul pasămite forte...

Anticipări

Mă uit la cele legate de 15 martie, de ungurii doritori de Ardeal sfînt, de vajnici naţionalişti rrromâni şi mi se aprinde un tranzistor.
Pare să fie mare artă să nu reactionezi cum se aşteaptă – conştient sau ba – adversarul tau...

Dincolo de (furtunoase) aparențe

Într-o fotografie cu mișcare virală Mircea Badea este asemănat cu o maimuță….

De ce am eu impresia că bașcălia compensează faptul că sîntem intimidați – totuși – de respectivii?
Eu simt că asta e în spatele demersului de bashcalire. Altminteri nu văd de ce am ține cu orice preţ să-l facem de rîs pe acela, să-l tragem în jos... Nu am alta explicație decît aceea a intimidării.
Asta în condițiile în care în acel moment din noi nu reacţionează neaparat maturul, ci un copil – cam de 8-10 ani, căci a aceluia ii văd eu reacţia...

Jaloane

Am impresia că una din cele mai destepte atitudini pe lumea asta este să poti trece clar de o hârtie că NU POTI FACE cutare tare dorit lucru, că nu posezi cutare altminteri utila insusire ori aptitudine.

Nu ştiu de ce ne sperie ingrozitor să recunoastem că nu avem cutare putirință.
Paradoxul face ca tocmai asemenea recunoaștere să demareze nițeluș procesul de dobîndire a acelei rîvnite aptitudini!

NOI. Eu, dumneata, alții

*

Asist la spectacolul acesta numit Romania și cred că am început să mă hrănesc tot mai mult cu neprevăzutul ei.
Altminteri, e al naibii de comod să voiești realitatea, Țara în standardele tale. (Adică în limitele tale de a accepta realitatea...)

*
La realitatea tv, emisiunea lui Rareş Bogdan, se vorbeste despre Transnistria.
Două remarci. Se uzează mult de pastile oratorice. În acelasi timp nu ți ofera punctul de vedere al celeilalte părți, nici de pici cu ceară!
Or fi ceilalți rusofoni, or fi ticăloşi – dar lăsați-ne să i ascultam și pe ei.
Eu, unul, nu am deloc incredere în compatriotii pe care ii simt panglicari – și ceva experiență în depistarea lor oi fi căpătat cu timpul...

Am observat că atunci când e vorba de patriotism, rațiunea se cam suspendă. Nici nu mă mira.
Idem la credința religioasă.

*

> *„Poliția din Tîrgoviște, cu radarul la japcă, fără însemnele legale specifice polțtiei, la ora 2 dimineața! Agent Stoica Florin, IPJ Dambovița!*
> *Distribuiți, să-i vadă toată lumea! ”*

Prestidigitaţie oratorică.
Despre viteza șoferilor, la momentul cu pricina, nu se sufla o vorba..

Cred că, la vremea cînd Adam a fost slobozit în lume, drept glandă de supraviețuirii – în fața semenilor – o avea și pe aceea a facerii din vorbe.

Patriotismul

Spuneam în amonte că patriotismul nu are amiciție grozavă cu rațiunea.

Nu am aprofundat subiectul, dar pot afirma că p. se bazeaza pe ideea că neamul tau e mai cu moț. Or, un tip rațional – că să nu mai vb de unul inteligent – știe că toate boboarele sînt demne de stimă, chit că, inevitabil, și ele se umflă în pene a fi nemaipomenite sub soare.

P. ajuta aparatul deloc subtirel al unui stat să supravietuiasca la caldura avantajelor, în vreme omului de rind îi e rezervată porția gratuită de superioritate, de pilda față de vecinii cu ceafa groasa... Ori față de americani, care e proști rău.

MATURITATE. Lipsa ei.

> *„Chiar, mă, ce mai face Ion Iliescu? E bine, sănătos? Și-a luat pensia? L-a mai văzut cineva la piață, la farmacie, la coadă la impozite? Dați-mi de veste că sînt îngrijorat. Acuș vine Duminica Orbului și se fac 25 de ani de cand Emanatu' a pus șaua pe noi. El și plozii lui politici.. ”*

Întotdeauna vina e la altul.

Apoi, îl luăm în balon (chit că parcă nu e o treabă s-o faci cu unul în baston...), că să ne mascăm probabil intimidarea față de el din trecut…

PS

Respectă-ți cît poți dușmanul, adversarul...

Indiscutabil, e al naibii de greu.

Grabă.

> *„Domnul Vucea, dascălul din povestirea lui Barbu Ştefănescu Delavrancea, punea preţ pe lectură, pentru că învăţătura începea odinioară cu cititul şi cu scrisul. În prezent, clasa politică se dezinteresează de cultura cărţii. Mai ţineţi minte cu ce începe domnul Vucea, neuitatul dascăl din povestirea lui Delavrancea, examinarea noului sosit în clasa a treia? Îl pune să citească. N-are importanţă că, zăpăcit de emoţie, elevul citeşte altă lecţie decât îi ceruse dascălul. Domnul Vucea e mulţumit. Băiatul a citit bine. Şi, dacă n-ar fi fost adunarea boilor cu măgarii, unde şi elevii de azi dau greş, elevul n-ar fi fost retrimis în clasa a doua. Cartea de căpătâi a domnului Vucea este Lectura. A fost şi a rămas, alături de Abecedar, cartea de căpătâi până în generaţiile de acum câteva decenii, una pentru primară, alta pentru gimnaziu. Ceea ce înseamnă că învăţătura începea cu cititul şi cu scrisul.* […]
> *Mi-e greu să spun cu ce începe astăzi. Dar, judecând după cum se scrie şi se citeşte, e limpede că metoda domnului Vucea nu mai are căutare. Eu sînt un dascăl de modă veche care crede că scrisul şi cititul sînt operaţiile didactice de bază în orice şcoală care se respectă.* […]
> *Când eram în Senatul României, în deceniul al zecelea al secolului trecut, am declarat la un moment dat că refuz să votez un proiect de lege în textul căruia erau virgule între subiect şi predicat. Vicepreşedintele care conducea şedinţa, Radu Vasile, Dumnezeu să nu-i ceară socoteală, a recomandat cu multă amabilitate plenului: „Hai să-i facem pe plac profesorului şi să scoatem virgulele cu pricina!“. Profesorului, nu senatorului! Dar să trecem. Am replicat acru: „Nu e vorba de plăcerea mea, ci de regula ortografică“. „Bine, bine, dacă*

gramatica o cere“, a revenit Radu Vasile. „Nu gramatica, ci ortografia, m-am simţit obligat să precizez, care e o convenţie, adică, o lege.“

Dl Manolescu a fost și este critic literar. În această calitate, va fi emis nu o dată afirmații corecte, dar neconvenabile.

Îl imităm.

Un momeniu care ne marchează existența este acela al respectului pe care îl primim de la alții. Grație acestuia, presupunînd că vine, trăim mai destinși, mai în plăcere sufletească.

Dacă nu îl primim, se instalează acreala plus mai multă ori mai puțină agresivitate. Dorință de a lovi.

Din start, Nicolae Manolescu face aici o greșeală. Doritor a se proiecta valoric deasupra altora, apelează (totuși comod!) la domeniul pe care îl stăpînește domnia sa, nu și respectivii. Cel literar. Al cititului și al scrisului.

Pe acest fond, construiește frumos. Își alege drept punct de plecare povestirea lui Delavrancea, legînd apoi de prezent, unde primatul lecturii nu ar exista. Dedesubtul operațiunii scoate în relief importanța cetitului, și implicit a celor/celui care-l marchează acuta necesitate.

Avem totuși o problemă.

La atac e bine să ieși cînd ai măcar platoșă bună. Or dl Manolescu se vădește imprudent. Nu Vucea pune pe școlar să reproducă din carte, ci altcineva, Petran la nume. Abia cînd acesta îl respinge pe candidat, copilul ajunge pe mîna faimosului dascăl. E totuși o scăpare nu tocmai pardonabilă a polemistului nostru….

În același timp, e vizibilă în relatarea despre Radu Vasile și ceilalți o iritare nu tocmai scuzabilă. Pot înțelege golul interior deranjat că alții nu respectă limba română, a se citi persoana dlui profesor. Însă vorba „Dumnezeu să nu-i ceară socoteală…” mi se pare mai mult decît deplasată…. Sîntem suficient de mari pentru a sesiza diferența dintre citatul ultim și clasic-benigna solicitare „… să-l ierte!”.

Cu riscul de a pica eu însumi în nefasta zonă, cînd voi număra peste 70 de ani…

Cred că la baza atitudinii de mai sus șede frustrarea de a nu (mai) primi aprecieri, încurajări.

Și implicit sprijin în acea tîmpită perioadă din viața oricui.

E posibil ca dl Manolescu să fi fugit inconștient – și implicit să nu fi apucat să se călească – de bătrînețe. Va fi fost motivul pentru care a căutat partenere (mult) mai tinere, poate și venirea unui copil, pe la 60 de ani, va fi servit acest scop.

PS

Nu m-aș grăbi a da cu barda în politicieni, dacă tot m-am preumblat și eu prin Olimpul lor, cîndva (N. Manolescu a fost lider de partid și parlamentar). În general, sînt un pic mirat că dl profesor apelează la coarda populistă cu pricina.

"Eu vreau să vie!"

„Salvați Marele Ecran La începutul anilor '90 existau aproximativ 450 de cinematografe. Astăzi au supraviețuit mai puțin de 30. În ultimii douăzeci de ani aceste săli au dispărut treptat de pe harta culturală a României, transformându-se în săli de bingo, case de schimb valutar, depozite pentru materiale de

construcții, lăcașe de cult, cluburi, discoteci, restaurante, magazine de haine, supermarket-uri, sau au fost abandonate intentionat, fiind lăsate să se degradeze.

Of, suflete!
Adică matale, măreț suflet al Omului!...

Cînd vrei matale ceva, s-a terminat.
S-a ispravit cu rațiunea, cît și cu fiicele ei. De pildă, cu aritmetica.

Nici gind să mediteze omul ca, dacă ceva se întîmplă / există, pai e absolut normal să fie astfel!
Inclusiv ca în judetul X să existe doar UN cinematograf.
Cu atît mai puțin să identifice cauzele situației. Și anume posibilitatea să urmărim un vast domeniu media de acasă, pe fondul unei oferte de plăceri infinit mai numeroase decît la vremea abundenței de cinematografe.

Diurne

Cutare reclamă indignat linjaul mediatic la care ar fi supus un simpatizat al său…

În context, încerc să aflu ce-i cu victima, ce face ea. Plînge răzbită și înfricosată în vreun colț?
Sentimentul mi-e că în așa dureros abandon contează mult ce rană veche a respectivului a fost atinsă.
Inclusiv acea decurgînd din vreo trecută împotrivire față de un agresor, soldată însă cu o dureroasă, înfrîngere.

Cred că linșajul în chestiune nu prinde la tipi în stare să intrebe candid fiorosul adversar: "*Numai atit poti, amice? Ce naiba, insista, bre... Hai ca, eventual îți dau io idei!...*"

O alta vorba nostima foc e aia cu provocarea (vezi Elena Ceausescu). Afectatul nu recunoaște că o simplă zisă îl scoate pe arătura tulburarii crunte. Nuuuu, de vina e celalalt, că provoacă...

Vorbele mari, parsivele vorbe mari

... Zice dl Negoita, patron al clubului Dinamo:

"Eu sînt mai mult că sigur că jucătorii de acum nu ştiu prea multe despre spiritul dinamovist. Nu există un om acolo care să-i motiveze, să-i înveţe ce înseamnă spiritul clubului`.

Trec peste faptul că spiritul dinamovist cu pricina fu propriu (din motive asupra cărora nu insist) anilor ante89. Azi, nu mai ai acum să fii laudatul ciine roș, căci pur și simplu nu mai exista conditiile de altadata... Dl Negoita nu se jeneaza de așa anomalie, intrucit la mijloc e un interes al naibii de clar: bani și faima. PENTRU EL. dacă Dinamo merge bine. Cum bani mai mulți nu vrea să dea jucatorilor, apelează la arsenalul pentru fraieri.
Nu pot să ignor modul în aparte în care dl actionar principal de la Dinamo crede că poate fi modificat ne-spirit-ismul jucatorilor sai: ùn cineva care sa-i invete pe jucatori ce și cum e cu El, cu Spiritul dinamovist.

Imaginați-vă scena.

Din viață

Tîmpit sentiment, tristetea!
Dar cum e, oare, dacă șezi sa-l suporti?
"Iti aduce folos doar ceea ce iti opune rezistenta", spunea un amic (fie el și mai june).

În paralel, mă uitam la lucrurile cica tare frumoase, tare placute... De pilda un cintec cu "Ne vom iubi mereu".
Oare cum arata oamenii astia la cinci ani dupa ce au cazut pe spate la așa povesti? Stati să mă uit în jur...

*

A te pune în locul unui bătrîn şi a incerca să vezi cum se simt lucrurile de scolo te pune un pic în locul lui Dante, dacă vorba nu e prea mare... în sensul lui a gusta un loc dramatic, dar a reveni intreg și – cred eu – fortificat de acolo...
Pastrind proportiile, gestul aduce cu bungee jumping, cataratura ori condus masina la 250 per ora: o vecinatate fericita cu Dincolo-ul (am fost sfuicient de elegant?).
Am o mare simpatie pentru sinucigaşi. Asta da, curaj!
In acelaşi timp, ador să citesc printre rândurile celor revoltati de fenomenul cu pricina...

Meteahnă convenabilă

> *” PNTCD este singurul partid care nu reprezinta un proiect personal, singurul care a dorit sincer unificarea și singurul care a și dovedit că este responsabil, dupa modelul lui Corneliu Coposu. Corneliu Coposu a infiintat CDR în jurul PNTCD, cel mai important partid de atunci, strangand toate partidele mici și chiar societatea civila, pentru a se opune PSDR, fara orgolii, fara a-i pune pe acestia să dea "teste" electorale, fara a-i umili. Nu le cer liderilor partidelor de pe dreapta decat sinceritate, nici macar să recunoasca faptul ca, mulți dintre ei, nu-si urmaresc decat o cariera politica, cu orice pret...*

Trec peste aserțiunile discutabile din textul domnului Pavelescu.

Oare domnia să se produce pentru electoratul captiv ori şi pentru cei-de-cucerit?
Întrebarea e retorică...

Deși pare greu de crezut, uneori pentru sufletul politicianului amator este mai importrant să-și croiască un cocoon de simțit bine (refacere a unui proiect familial eșuat în copilărie, poate), decît să dobîndească succes electoral.

„Maria Grapini este un Vanghelie 2.0”

Cred că pornirea pe respectivii, absolut umana altminteri, pleaca de la convingerea inconstienta că un seaman prost ori dovedit astfel (de obicei, tratezi aici doar latura care iti convine a victimei) trebuie automat să ne faca sluj.

Dedesubturi.
Ne rod, ne dor crunt sentimentele de inferioritate.
Ca urmare, cei mici prind la fix în domolirea lor!

Mai rămîne doar să ni-i alegem, să-l depistăm. Iar apoi, să te ții.

Cam dureroase

Cineva spunea că "Fericirea incepe în clipa în care iti pierzi speranta".
Nu stiu dacă e fericire în așa situatie, dar o serenitate faina apare, ne invaluie atunci.

Pierderea sperantelor – chit că în sine nu i eterna – este.insa un moment sinistru. Ne descoperim nu doar teribil de vulnerabili (ce saraca e vorba!), dar și în față cu lipsa de rost a vietii.

Cu toatele alcatuiesc treaba aiasta numita Trecere sub soare, asupra careia nu ne a intrebat nimeni de voim să fim parasutati pe scena ei.

Is eu excesiv de deprimant? și mai rau cred că e cînd ne lipseste puterea de a constientiza lucrurile de acest gen. Ca urmare ne acoperim groaza prin goana dupa fericire.

Tusea cu junghiul

> *Biserica ia tot. O familie cere să fie autanasiată, după ce singura bucată de pămînt a fost luată de Biserica Ortodoxă*
> /Corp articol / *Pentru femeia care abia trăieşte de pe-o zi pe alta, decizia primăriei a sunat că o condamnare la moarte. Ea, fiica ei bolnavă de sindromul Down şi soţul ei, imobilizat la pat, nu vor mai avea ce mânca.*

Nu am idee exact cum sînt alde popii, alde fruntașii lor.
Dar văd aici niște pungasi de gazetari, respectiv pretinsa parte vătămată.

Ultima santajeaza opinia publica prin intermediul cele mai dureroase chestii sub soarele asta, și anume Moartea.
Curajosi la greu, nu spun că se vor sinucide, ci solicita eutanasiere – adica să preia altii responsabilitatea apasarii pe teoreticul funest buton. Să se îngrozească aceia că li s-ar putea cere socoteală de uciderea cuiva.
Totul fiind în esenta gargara, mai exact una ce se dorește profitabila sie.

Asemena vorbe nu pleacă aiurea în spațiu, ci pentru că destui pot fi convinși, cuceriți de asemenea partituri! Anterior, s-a avut succes cu ele, probabil nu în puține situații.

PS
Faina vorba, că DE TREI ANI nu mai suporta saracia...
În acelasi timp, imi imaginez cum a aratat tragerea din condei a materialului în redactie. Inclusiv mutra, atitudinea *ziarizdului*...

Fudulie

Orgoliul – desi mai exact e vb de vanitate, de *Sine fals* – ne face să ne credem egalii Occidentului.
Chit că, de fapt, ne aflăm de fapt între Vest si, să zicem, uzbecii de care facem mișto (că circulă nu doar PE trenuri, dar și pe avioane).

PS
Cred că a mișmocări pe cineva ne ferește pînă și de efortul de învăța din inevitabilele calități, plusuri ale aceluia față de noi.

Unghi

Idee (a mea) fara indoiala mult contestabila.
Dar tot o spun.

Cind cauti rezolvarea problemelor natiunii (pe cai altminteri intotdeauna discutabile...), cred că nu ai apucat să le rezolvi pe acelea personale.

Optica-mi e dintre cele crunt amendabile din punct de vede social: dacă te ai bine cu tine, dacă ai liniste în ograda ta, te doare în cot de restul. O fi poate egoism, dar și sanatate interioara.

Egoism? Amestecam tare lesne pe indivudualist cu insul care face rău altora. Societatea ii pune pre ambii la acelasi palier, blamat.
Daca nu ești sluga societatii, dacă nu pui botul în general la falsele Ei idei marete, nu ești departe de zidul executiilor...

Părinți

Cutare individ însemnat e acuzat că a bătut-o pe maică-sa.

Bem la cîrciumi diferite, eu și acel Duicu cel trosnitor de mamă.
Dar dacă a altoit-o, credem că avea motive.

Viata nu e ca în cartile moralizatoare.
Se poate întîmpla ca genitorii noștri să agreseze și ei teribil.

Un exemplu.
Un copil la vreo trei ani coboara din autoturism, unde ii sînt parintii. Apuc o frintura de vorba de la maica sa: "... Te omor cu bataia!".
Copilul imi paru cu nimic mai nazdravan că altii.
Tat-su, chitic.
Nu mă mir㠞i miros iute disconfortul că mititelul i-a luat locul în preocupările fostei iubite, acum acrită.

Aproape indicibile

> *Iisus a venit să ne invete compasiunea, iubirea și blandetea. Ce legatura au compasiunea, iubirea și blandetea cu ucisul mieilor? Chiar credeti că Iisus a fost atat de barbar și de crud incat să ceara în numele sau și să se bucure de sacrificiul cu sange rece a unor fiinte blande, nevinovate, abia nascute? Il vedeti pe Iisus taind un mielusel? Il vedeti pe Iisus cu mainile patate de sange?*

O să ajung rau.
Însă: El mi a dat mintea pe care o am, nu am cules o de pe drum ori m-a clonat la neatenție neica Dracul...
Deci Isus a venit să ne invete blindetea samd. Trecut-au doua mii de ani și mă uit în jur dupa toate vorbele mari... Si-s cit negrul de sub unghii...

Nu am furii legat de subiect, nu mi salta tensiunea... Dar nici nu pot să mă uit, vorba aia, în alta parte cînd circula prin preajma-mi pastila asta...

Hotarit lucru, nici gind să mi vina mintea la cap la batrinete..

Hulitor

Lucrurile, trasaturile ne care ni le luam în suturi la chiar propria persoana... sînt PARTI DIN NOI.
Putem discuta dacă irumptia lor la un moment în societate ne aduce bine. Dar de acolo pina la a scuipa, umili, aresta, ucide parti din noi distanta parca-i un pic prea mare...

Parti din noi...
Bineinteles conteaza foarte mult convingerea inoculata de smecheri, cum că noi nu contam, că infinit mai breaza e cutare Entitate, precum Societatea ori Dumnezeu.

PS
Ma amuza un pic faptul că un ateu că mine trateaza serios numele Foarte-inaltului, în vreme ce supuși ai Săi îl prescurtează ori îl scriu cu minusculă (D-zeu, dumnezeu).
Dar ei vor trece la vama Sfîntului Petru, în vreme ce subsemnatul ba.

Gîndite, sub soare

I

Parerea mea este ca, atita vreme cit stai cu credinta religioasa în brate, nu apuci să te adaptezi macar în parte cu chestia asta numita Viata...
Bineinteles, unii pot spune că nu țin foarte mult să se adapteze.
Toata stima pentru optica lor!

II

Pomeneam ieri ca, la 2000 de ani dupa lansarea ideilor lui Isus Hristos, eu unul nu vad mari efecte, în comportamentul nostru.
Mi am reamintit spusa asta personala privind fantele foarte inguste – de nesinceritate – ale ochilor unui tip ce perora altminteri despre dragostea fara sfirsit...

III

Ideea de religie, foarte probabil nu doar sub Carpati, trimite la metafora / bancul cu bariera pusa în fața careia sosesc diverse categorii de ciini.
Smecherii mari, dulaii salra.pe deasupra. Is aia care peroreaza cu emfaza despre subiect, în practică durîndu i drept în cot de alea sfinte.
Pe dedesubtul barierei se strecoara majoritarea. dacă e sa.ii. iei la bani marunti, nu cunosc mai deloc problema, iar cerintele.religioase le respecta de nu mai pot. Priviti în jur de nu mă credeti!

Cu nasul în barieră (eventual preferind alte azimuturi) cred că ramin tocmai aia care iau în serios chestiunea.

Săptămîna Mare

Sint curios cum va arata scena de la Judecata de Apoi, dupa ce oi mierli-o.

Pina să șaza Ei a mă judeca, parca as sări cu gura c-am și eu niste oftici pă Șeful lor ăl Mare. "Uite asta și asta!".

Credeti că vor ședea la discutie?
Daca da, e ok.
Dar teama mi-i că vor zvirli vorba cea inteleapta: "Tu să taci!".

"Da' de ce?"

"Pentru c-asa vrem noi!"

"Daaa? Credeam că numai neamurile proaste din Iad au obiceiuri d'astea!..."

PS
Toti baietii și fetele care nu mai pot de alea religioase, pot paria, nici nu le-au mirosit mai de aproape...
Sed doar la stadiul "Tine-ma, Doamne, comod, și pe bani putini...!"
Astept sa-i vaz peste cinspe ani.

O să ziceti că unde dracu fi-voi eu peste acei ani?...
La smoală, se intelege...!

Credință

Ce-mi place mie la fratii credinciosi, pai fereasca – nu să cerceteze, quel horreur! – da' macar să priveasca dincolo de pastila servita de altii...

Cum, vorba nemaipomenita vine taman de la Tatal ăl mare și tare din Cer?

Hai, să fim pic seriosi...

A se face doi pasi la est de Bosfor.
Ori de Gange.
Daca treceti la rasarit dă Marea Japoniei, lucrurile nu șed taaare diferit.

"Numai Dumneziăul nost' ie ăla bunu'!"

Din înalturi

Ma certam că boul că parintii mi le-au asternut prost, intru ale tîrîșului sinistru sub Soare.
P-orma am realuzat că poate e cazu' sa-si asume și Doamne-doamne partea lui de insuportabil pe domeniul unde cica din prea mare amor ne-a zvirlit!...

Ca, dacă e să vie numai la ode și laude, parca nu e ochei...

Cum, veni-va mare pedeapsa pentru asa.voroave?
Daaaaa? Dar tușea dacă aparea la vreo discutie ce i balamucu asta în Creatia lui??

Cum, amu șade și mi-o coace?

Mersi, la așa ceva ne pricepem și noi, ai șepte miliarde...

DUMNEZEU și slujitorii /

Mie mi se pare sadism (se intelege că divin...) să zvirli pe careva în lume cu 'a dorita de tine configuratie, iar pe urma să il tragi de testicule – adica sinistru de dureros – că de ce, magarule, iti lipsesc aia și aia!?

"Pacatosule! Client pe milioane dă ani al Iadului!..."

Religie

Eu sînt acru și ateu.

Daca nu as fi, că felicitari pentru coreligionari nu as opta pentru 'Sa va dea Domnul aia și aia...", ci as spune scurt: "Va iubesc".
Nu are efectul adinc al formulelor clasice. dar mintea mi ar spune că expeditoru e un om franc și de treaba. Basca faptul că poate iubi, realmente.
Dar sînt ateu și sloi, nu as putea scrie așa minunatii...

* *

N-am să inteleg prea xcurînd de ce omul nu poate avea relatie directa cu eventualul Inalt. A avea nevoie de intermediar e a te recunoaste limitat (sa nu spun altfel) în legatura cu cineva cate te a creat, iar pe de alta parte se presupune că Il iubesti.
Cred că la mijloc e tot frica.....

**

Dupa opinia mea, credinciosii reprezinta animalicul uman la patrat.
Spun asta vazindu i cum reactioneaza, cînd careva judeca altfel... Ati tudinea, de fapt, este una de trib: intre noi ne trecem cu vederea, în vreme ce toate tunurile obstei varsa de a valma în exterior.
Cred că e rarisim să vina vreun credincios serios și să i spuna unui ateu: "Sa fii sanatos, ne vedem eventual la alta bere, saptamina viitoare".
Spre deosebire de atei, religiosii au ce pierde, iar aici nu mă refer la eventualitatea concreta că ar cadea din gratiile Inalte (vedeti prin jur vreun seaman grijuliu că pierde raiul din cauza pacatelor?), ci le este subrezit cocoonul credintei.
Acela care ii fereste de realitatea existentei.

Aparitia unui singur ateu în preajma le ameninta edificiul, implicit cu confruntarea cu realitati de care religiosul fuge că de, pardon, dracul... Din acest motiv, fara să fi vazut vreodata vreun 'cobcurent' la fata, ii atribuie acestuia toate ticalosiile din lume.
Este o confuzie, bineinteles, cu categoria satanistilor – care cred în Dumnezeu, dar vor să i sparga capul.

Ambele categorii rebele – amanunt ce scapa interesat credinciosilor... – nu de nebune au plecat din Eden (mai exact de unde șezura pina li s a acrit să tot astepte gradina cu pricina).

Dintre cele doua grupuri, satanistii s au ales cu pumni în cap de la minunatia de viata, în vreme ce ăilalți servira doar dezinteres / lipsa a ceva pe bolta...

Pe toti, Voronetul ni i arata în cazane cu smoala, chit că lucrurile s binisor mai nuantate.
Carele nuanta e.ultimul lucru de care au nevoie credinciosii plus pastorii lor.

Poate trebuie spuse și aste, chit că par singur impotriva unei lumi intregi...

Dureros

Meditatie în fuga (nici nu poti intra altfel în contact cu adincul...) la nevoia de a fi iubit. Despre care conferentiaza multa lume, unii eliminind discret ghilimelele...

A fi iubit...
Chit că mă recunosc sloi, cred că deseori inrervine mica problema a lui a atrage, a te face placut...
În domeniu, deseori a intervenut cindva un suflet nobil, de parinte: "Dă asta iti arde tie, parașuto!!" (limbajul non verbal spre baiatul insetat de afectiune e și mai dureros...). "O să ajungi... ! Cînd o să-ți ard una...!"

Lumea plina de așa situatii.

Idoli

Nu o dată, mulțimile saltă pe soclul statuilor personalități total opuse caracterial lor.
De pildă Roger Waters, din formația Pink Floyd.

Cred că lumea cade pe spate la așa apariții din cîteva motive. Poate pentru că banuie propria fire drept incapabila să-li scoata pe el (eventual toată omenirea) din ceea ce pare mare, insuportabil rahat.

Observ că masa e selectiva în materie de idoli. Un Eminescu e adoptat mai degraba pentru fragilitate, pentru faptul că – dincolo de toate – pare mai fragil și mai intr o ureche decît noi.
Un Steve Jobs e adoptat pentru notorierate, dar și pentru că genul lui ne ar trara urgent cu mai multe neplacute dacă am indrazni să atingem olecuta. Nu e cazul altuu cirufeu, Gates, pe care smecherii l au simtit și l au luat la misto de nenumarate cai. Este dreot că Bill e bine mersi, fara riduri, în vreme ce Steve se duse de ceva timp, dupa ce atinsese fizic stadiul de sperietoare.

Venind vorba de Jobs, mă uit că e ultimul om caruia să i atasezi eticheta de altruist. S aici zace chichirezul! E discutabil că un om cu vitalitate onirabila (ce să mai spun de tineri!) să devina fan papa Ioan Paul II ori Maica Tereza. Dar Jobs ii e manusa!
Asta pentru că (si) insul de rind lasa povestile altora și vrea ceva mai concret... Chit că asta vine pe o cale iluzorie, identificarea cu cibeva care PARE să stapineasca lumea.
Prin notorietate, eventusl printr un mare je m en fiche.

Cum era odată… Mamițo, mă-nnebunesc!

Roger Waters, cel de la Pink Floyd, facea mare caz de hibele sistemului educațional britanic din copilărie (iritare din care altminteri a țîșnit minunatul "The Wall").

Or, vad că un Jimmy Page a trăit și el epoca, pe care a depășit-o fără mari ranchiuni. Nici colegul său de la Led Zeppelin, Robert Plant, nu a părut vreodată terorizat de vreun dascăl totalitar și țipînd isteric...
Vreau să spun că nu-i a generaliza optica lui Waters.

În context, damă la vreo 55-60 de ani, în parc Tineretului, iritată de o junǎ care trece vorbind dezinvolt la telefon. Bănuiți că matroanei îi pleacă oftica de la faptul că dînsa & generația aparținătoare au fost pe vremuri la locul lor, *nu ca dezmățatele de azi*...
Firea umană...
Pot paria că bunicuța nu fu deloc usa de besearică – căci asta e la baza supărării: faptul că nu mai poate defila ea tînără și foarte fudulă...

Cinquagenar observînd viața

Cit de abrupta este caderea tinerei femei, de la adulata lumii intregi la persoana cvasidepasite în ingrijirea unei fiinte-parte-din-ea...
Pa baietii tineri, caderea e mai lenta, dar mai teribila că semn al prabusirii, caci se va lasa cu o compulsie inexistenta la umanoizii ce au ingrijirea altuia în singe, e vorba de femei..

Barbatii ramin oarecum singuri pina la sfirsitul vietii...
Scurtă le a fost nunta...

Păzea!

„Planul de distrugere a României”

Și dacă distrug Romania, care e problema?
Întreb asta nu de vindut straintatii ce mă aflu, ci pentru că sînt curios de o explicație cu scaun la cap.

De lămuriri nevrotice e plin sacul.

Antiamericanism

Am sentimentul că antiericanismul unor compatrioti tine de renuntarea cîndva (ei și înaintași) pînă și la speranta că vor ajunge 'boieri'.

Îmi pare să fie o cramponare în lumea pălmașilor, cel mult a vătafilor – inclusiv aceștia din urma fiind văduviți de optimism...

Oare acreala de.pe fața noastră diurnă este și semn al lipsei de sperantă?

Ins înapoiat

Oare ce apucă vreun seamăn de-al nostru de categorisește vreun altul drept retardat?
Trec peste faptul că atacatorul nu va fi văzut la viața lui vreo definiție măcar mediocră a *retardului* uman...

Ce-l mînă de fapt pe acela, în luptă?
Cred ca iritarea de a nu-l avea pe respectivul drept preș.

Manevra, la o adica scuzabila avind vedere fondul..., contine în paralel și declararea arbitrară a celuilalt drept inferior.
Privire-de-sus ce oferă satisfacție, dar generează finalmente și pomenita oftica.

Rîdem de dl Goe al lui Caragiale, dar la origine asta sîntemm cam toți, ca unii cărora mamița le-a satisfăcut – noi fiind sugari pe atunci – toate dorințele, ba anticipînd deseori nevoile.
O să spuneti că asta fu cîndva demult, și în condiții speciale. Se poate, dar memoria noastră reține inevitabil acel rai și visează apoi inevitabil la el….

Inconștientul nu are treabă cu unu plus unul fac doi, el poate visa fără jena la avantajele mai multor vîrste, situații etc – totul este să-i fie lui bine. Sau, avînd în vedere eternele atacuri ale așa-numitei angoase existențiale, să-i fie măcar suportabil....

Cum de unii proclamăm pe alții retardați, tembeli, șarle etc. iar alții ba?
Pare să fie o chestie de educație. Fondul *de d Goe* se găsește la toți, dar unora li s-a cerut amabil și cu așa-numite compensații în caldură părintească să se abțină, să evite așa ceva. Li s-o spus și celorlalți, atita doar că părinții acestora aveau nevoie ca de naiba de un tap ispășitor și vituperau deseori spre unul ori altul...

Vorbe înalte

> *“Un om care trăiește în spiritul valorilor ce sprijină viața nu va încerca să dovedească nimic; nici sfințenia, nici bunătatea, nici puterea sa. De aceea oamenii de acest calibru trăiesc mai degrabă în izolare, dar atunci când cerem exprimarea iubirii, s-ar putea să-i întâlnim, iar întâlnirea cu ei ne poate schimba viața.”*
> Octavian Paler

O problema mică de tot.
Cine stabilește care-s valorile cu pricina?

Nu de alta, dar inclusiv producțiile literare de acest gen au la bază deseori naivitate, iar alteori interes personal la greu – de pildă a extazia pe cei din prima categorie. În ambele situații, adevărul e ultima preocupare a emitentului...

*

Cineva imi propune de reper spiritual INTANGIBIL cele zece porunci biblice.

Mare trebuie să fie frica, dar și comoditatea de a nu bănui că *Decalogul* în cauza a traversat niște milenii și că nu-i obligatoriu să fi ramas la-fix.

Trec peste faptul că mai exista n'șpe mii de religii, și ele convinse că doar scriptura lor e aia adevarată.

*

Una, de pildă, dintre regulile Decalogului pe care mintea mea cea proastă le gasește aiurea este să îți respecți părinții.

Notați din start că formularea de Acolo trimite la o cvasi-divinizare a genitorilor, ceea ce nu mă miră: în opinia mea, religiile nu construiesc zeitățile pe loc gol, ci pe statura uriașă, omnipotentă – deja prezentă în mintea noastră – a celor care ne-au vegheat ieșirea în lume.

Dupa opinia mea – care poate părea nepregătiților un adevărat sacrilegiu – opinia despre cum s-au comportat părinții cu noi trebuie să cuprindă atît cele bune, cît și cele rele.

La o adică, nu am de ce să fiu îndatorat excesiv, ulterior și eu am grijit cu nimic mai prejos de propriile vlăstare, iar totodată am fost prin preajmă parintilor mei cînd au purces peste *Prag*.

*

Citesc pe aici că *Dacă nu iubesti, ești nimic*.

E o răutate.

Una, ăla care nu iubeste o avea el motive să șadă arici.

Apoi.

Acela / aceea de lansează zice-se pașnică vorba de duh are o mică problemă – nedeclarată, dar identificabilă – că nu e iubit/ă.

În paralel, nu pare să-și pună problema că e nevoie să iubească el/ea însuși, pentru a primi fiori faini, ci acuză că nu-i pică din cer. Dacpă nu mă credeți, revedeți cu atenție afirmația inițială. Mie mi-l clară de pildă clasica retrogradare valorică a cuiva (”Ești nimic”!), la care naivul vizat e dispus să facă orice pentru a ne reintra în grații…

„România este o ţară distrusă sufleteşte”

Priviți-i ochii lui Dan Puric, atunci cînd perorează așa ceva.

Ce școala […] poseda! Și, implicit, ce tehnică a vrăjelii!

Întîi te îndoaie – avîndu-te în nefericitul labil auditoriu – cu o catastrofa inventată. După aceea, cînd adîncul spectatorului de rind se pornește îngrozit să caute un un liman, se plaseaza el drept Mesia.

Vă stau la dispoziție cu nu-puține alte argumente.

Auzi, al dracului, sîntem țară distrusă sufletește. Noroc cu dînsul, sireacul, că tocmai trecea pe uliță!

Ai noștri. Și mulți.

La vremea inundațiilor din primăvara 2014, gazetari vigilenți identifică ferm că premierul Victor Ponta s-a adresat unei doamne ministru cu vorba "Doina, fă...!", în sensul acelui apelativ de mahala avînd echivalent masculin pe ”Mă…!”..

N-am stat să ascult prea tare filmulețul încriminant, dar – după cum îi cunosc pe gazetarii tabloizi – e foarte posibil să fie o invenție.

Nu de alta, dar de pe la 1989 încoace am apucat prin media cam multe falsuri – chit că ele prind bine cititorului majoritar...

Vezi "Mircea, fă-te că lucrezi...!" (în realitate a fost ”…arată că lucrăm la…”) ori afirmații ale lui Silviu Brucan și încă multe.

Avem devastatoare nevoie să mușcăm din politicieni, iar cînd ocaziile lipsesc, le fabricăm fără jenă deosebită.

Am sentimentul că atitudinea ni-i de copil care ține să-și frece părintele slab...

Diabolic fiind, perseverez în ale celor declanșate pretinsa vorbă scăpată de Ponta.

Supărarea noastră pe alde mitocanul premier are un fond croit în alte împrejurări. Și care nu posedă vreo treabă, de fapt, cu Victor Viorel.

Ni se trage din curtea școlii (dacă e și a grădiniții, nu mă supără precizarea...), probabil ciclul gimnazial. Acolo, dacă un tip era mirosit de mai slab ori de fraieruț era manipulat ori tocat direct pînă accepta o poziție inferioară față de mai puternicii colegi / reprezentanți *hobbes*-ieni (”Homo homini lupus”). De pe respectivele paliere, slăbuțul accepta bășcălia și alte similare, spre marea umflare în pene a forțoșilor. Existau rareori excepții în acest raport stăpîn-șerb.

Iritarea pe Victor Ponta este că el ne păcălește dureros inconștientul, acea colecție de păreri despre viață pe baza cărora funcționăm, deseori **de ani foarte mulți**. Ca urmare, fiind dificil să modifici complexa încrengătură, neputința de a retrograda/umili pe cineva e tare neplăcută. Căci ne lasă în față cu propria micime, cu propriul disconfort existențial.

Ponta pare prostuțul din curtea școlii de altădată, dar nu e. Că pe de o parte ne trezim fără șerb, ar fi una. Și mai prost este că dînsul, fosta piticanie ochelaristă și caraghioasă a clasei a ajuns și foarte sus – unde același pomenit inconștient personal ne șoptește că neam de neamul nostru nici nu va poposi vreodată.

Să te ții, prin urmare oftică!

Manifestarea pomenitei supărări se face cu un curaj aferent, căci domnul premier nu se poate apăra, în fața fiecărei mojicii care i se pune în cîrcă pe Oceanul Web. Ia să fi făcut astă glumă pe seama deranjului optic numit Joseph Goebbels... Ori a vreunui chiomb Lavreni Beria (lista rămîne deschisă)...

Parcă aș privi subiectul și în perspectivă românească post1989. Un ins cu mult potențial de a fi luat la mișto a fost Nicolae Văcăroiu. Aparent prostuț, față de drojdier, faimă (cam reală) de slugă supusă a președintelui din epocă. Lumea îl lua în balon, dar vidanjarea completă a interiorului nostru marca o problemă. *Văcă* nu provoca, prin aroganță structurală ori prin replici pe măsură la săgețile adversarilor din presă (opozanții din parlament au ajuns să-l considere onest mult mai repede).

Un Adrian Năstase, mînă de fier, a descurajat prin forța-i la cîrma Guvernului torpilele publice care-l priveau. Într-adevăr, pe atunci net-ul nu poseda amploarea de azi, dar v-aș supune aici în context o problemă mică. Curajul *webauților* români de azi ar fi ceva mai redus dacă nu și-ar ști alături în mitocănie mari entități

media. E vorba de jurnale, dar și de televiziuni. Contează existența acestora alături de noi, căci cam așa ni-l firea adîncă, vrea alături pe cineva puternic... Altminteri, ciocul ar fi ceva mai mic în ale obrăzniciei, precum în 2001-2004, cînd Năstase dresase din plin media. Plus că, în fața stilului premierului de atunci, ne cam luase descurajarea de a-l vedea plecat curînd, iar așa ceva contează, căci oameni sîntem...

O figură aparte pare să fi fost premierul Călin Popescu-Tăriceanu. Nu am idee cu ce insufla acesta respect în curtea școlii; nu va fi fost pumnul sau sudalma groasă, cert este că nu se puneau șmecherii cu el... Poate superioritatea decurgînd din genealogia de stăpîn peste slugi – dintre ultimele se trăgeau totuși fanții fără pedigree din jurul viitorului prim-ministru. Tăriceanu a tratat prin urmare nefericit (pentru potențialii atacatori!) ceea ce am putea numi logica jiu-jitsu, adică nu răspundea – nefiind nici deranjat foarte de lovituri -, ca urmare nu putea furniza energie reactivă în plus.

Cîh.

O mulțime de cărți (între care Biblia) și de persoane respectabile ne îndeamnă să iertăm. Mai exact să ștergem cu buretele ceea ce am considerat drept greșeală a altora către noi.

Eu unul găsesc nerealistă acea solicitare...
Acesta, pentru că în interiorul nostru – acolo unde se află rana cea generatoare de obidă pre altul, lucrurile nu se rezolvă printr-o vorbă. Interiorul nostru, chit că nu ne place, este cam de capul lui. Vorba vine, căci săracul are de suportat dureri exterioare și de gestionat o mulțime de alișverișuri interne de care noi, partea conștientă, ne spălăm cu mare ușurință de mîini.
Îndemnurile cu „Să uiți!” vin din partea unor oameni puțin pricepători ai fenomenului, doritori în același timp ca prin lansarea de vorbe agreate social să-și placă sieși, cît mai ales celor din jur. Și pe care noi încercăm să-i ascultăm din același motiv al dării exterioare de bine – dar și bănuind că lucrurile chiar se rezolvă în noi iute, doar prin acceptarea conștientă a vreunui imbold livresc...

Ura, ranchiuna rămîn și dincolo de îndemnurile mărețe..
Aceasta și pentru că ele sînt deseori asociate cu răni din trecut – și ele incomplet rezolvate în urma fricii de agresorul terestru, ori de acela din Cer (care privește dezaprobator trecutul pe războj revedinciativ al celui care ne-a făcut rău).

Stau și mă întreb dacă un mod de a mai drege pornirea spre vindictă, spre neuitare nu ar fi să conștientizăm că ne-a durut și ne doare crunt lovitura cutare, dar și faptul că nenorocitu’ ăla nu și-a încasat-o încă, la dobînda aferentă încă. Doar așa, parcă, magazia adîncă devine un pic mai respirabilă, mai destinsă.

Teama

Cred că nu prea folosim, în dialogul cu noi înșine, mărturisirea "Mi-e frică"
Zisă clar și privindu-ne în ochi.

La mijloc / motive sînt mai multe. Că ceilalți nu procedează așa. Și ne ar batjocori crunte de dureros sau măcar ne-ar privi drept inși mult decît bizari. Și pe care e bine să-l îndepărtezi de lîngă tine.

Dar mai ales ne temem că acea recunoaștere a neplăcutului sentiment să nu ducă la generalizarea lui, în viața noastră. Ori, mai rău, la ceea ce s-ar numi *spirală a amplificării*, cu frici sporite pînă la insuportabil, pînă la moarte.

> Vine și vocea...: *"Nu se poate! Cum să spui așa ceva?? Termină cu prostiile, dragă...!"*
> Multă lume ce umbla cu capul plecat pur și simplu a pierdut (mai exact i a fost amputată) glanda care permite să ne spunem, măcar nouă, că ni i frică...

PS

Apropo de formula "...dragă!". Ati observat de cite ori este pronunțaăa doar așa, că să fie? Ori *la derută*, spre dezorientarea /dezarmarea victimei – ca în cazul de mai sus?

Dialog imposibil

Nimic nu mi-i mai deprimant decît incercarea de dialog cu un religios chitit.
Tot adevărul e la el.

Iar matale (iar credinciosul aici te privește cu o privire cam neagră) ești un rătăcit.
Apreciere care, la un tip mai slab de țîțînă, pică realmente prost...

Te uiți în jur și nu vezi pe nimeni care să-ți confirme că totuși tipul din fața ta e cel cu problema.
Oamenii sînt ocupați ori de, teamă, nu s-ar băga în așa subiect delicat.

*

Discuția cu un habotnic aduce, pardon, cu o tentativă de viol.
Oarecum paradoxal (desi nimic din lume nu trebuie să mire) este că omul nostru, cel cu *Cartea-fixă* din brațe, este pasămite ocrotit, mînat în luptă de Cineva bun, din cer...

Background

Nu le am cu scenarita, dar apropo de cit de iute va ajunge Basescu în 2015 la puscarie:
E posibil că 'serviciile' să prefere oameni precum Băsescu (si Iliescu) unor Ponta și Dragnea. Iar asta nu pentru că ultimii ar neserioși ori șpioni...
Om potrivit pare să fie – la locu-i de acum, nu în politic – George Maior. Altminteri Dumnealor zvîrlu iute neaveniți à la Săftoiu.
Un individ fără stofă dar disciplinat pare să fi fost Costin Georgescu (chit că nu-l simpatizez)...

Simt că acolo, în Servicii, lucrurile funcționează dupa reguli aparent discrete, dar extrem de necesare domeniului. și chiar Țarii, caci țivilii – prin firea lor – pot duce lesne căruța în șanț...

Uman

În metrou, recent. Una bunica și nepotelul – aproape trei ani.
O vorba a femeii mă spintecă realmente: "Se uită lumea la noi...!"

Reacționez scurt: "Nu mă uit, doamnă".
Mamaie își explică zisa, a fi bună pentru temperarea prichindelului.
Care, altminteri, nu era cine știe ce agitat.

Înțeleg că supravegherea unui copil nu e o treaba simplă. Pot pricepe și că veghetorii sînt deseori obosiți și/sau că din fire nu le arde de altcineva.
Dar trimiterea la o pretinsă dezaprobare a celor din jur, pentru fleacuri, mi se pare mai mult decît o răutate.
Oftica pe lipsa de probleme a prichindelului, pe vîrsta-i în sine? Poate da, poate nu.... I-aș adăuga o descărcare de oțetul interior, fie și binișor mascată fizionomic...

Recunosc a fi avut parte de amintitul gen de strunire.
Este motivul pentru care și azi umblu sperios de mediu, deși amenintarea cu blam uman e doar în mintea mea...

Cu celălalt

Dau de o zisă foarte interesantă:

> *"… În viaţă am auzit multe: jurăminte, promisiuni, complimente; dar cel mai frumos lucru care mi-a fost dat să-l aud rămâne tăcerea – în ea nu există minciună." (Evgheni Leonov)*

*

Am sentimentul că încercind să plăcem altora (gama zîmbet, dar mai ales aceea a părutului puternic), pierdem în mare masura comunicarea cu ceea ce sîntem cu adevărat.
Calea de mijloc ni-i a juca teatru liniștiți, dar neuitînd o secundă cine sîntem...
Te poți simti deprimat uneori, situație în care intervențiile de redresare nu pot fi eficiente decît dacă se bazează pe realitatea noastră.
Așa îmi pare mie, barim...

Normalitate

Un tip supărat vopseste cu litere de aproape un metru, pe zidul de lîngă Carrefour Șincai: "Urăsc gaborii".
Trebuie că a executat destins și încîntat operația, deoarece linia ultimului rînd de scrise chiar cîștigă în înălțime – semn de optimism...
Nu tu panică apoi din partea oficialităților, găleți cu vopsea pentru astuparea gurii disidente. Ce să mai spun de anchete, preluare de amprente și probe de scris la jumatate de cartier – cu siguranță vor lipsi...

În vremurile alelaaalte, căscam gura aiuriți la relatări despre Hyde Park: "*Dom'ne, care vrea, acolo, își ia un scăunel și poate spune inclusiv că regina Elisabeta II e curvă. Nu-l deranjează nimeni...".*

Apropo de (a)normalitate.

La vreo 16 ani și jumătate ai subsemnatului, după o plimbare Bucuresti-Brașov, aștept un tren de întoarcere, la Predeal.

Timp mai e, așa că hălădui prin gară. Mai exact peste liniile ei.

Văd o așa-numită drezină, un automobil adaptat pentru mersul pe șine (cu roți de tren). Urc pe platforma ei și mi fac niște poze – le mai am și azi.

Dar apar niște tipi, care mă duc la postul de miliție feroviar, cică nu e voie să fotografiezi așa ceva .

După vreo 15 minute, în care a fost așteptat un tip ce finalmente nu a mai apărut, mi-au dat drumul.

Jucăria pe roți nu era vreo minunăție, era de pe atunci o vechitură. Poate acei compatrioți voiau să dea superiorilor semn de vigilență revoluționară.

Chestia s-a petrecut cam în anul 9 al epocii Ceaușcă.

A fi bărbat

Unii secretă acru că Victor Ponta a ajuns premier înainte de a fi bărbat.

Am îndoieli.

Bărbat este cel care nu se sinchisește foarte de aluziile la pretinsa lui de barbăție. Or V.P. nu pare să dea atenție atacurilor de acest gen.

O avriantă optimizată a unor asemenea nesimțitori este a celor care fac glume-bumerang și mai grosiere, gen: "Aaaa, sînteți insificient informați. Chiar nu știți că posed un singur testicol?" ori similar. Caci nu? "Aux grands maux, les grands remedes"...

Răutăți cu carul s-au expediat și pe adresa lui Adrian Năstase, uitîndu-se că glumele proaste întăresc inșii ceva mai tenaci. Iar Năstase era unul. Noi am rîs de el, iar dînsul ne-a platit-o din plin în 2001-2004... Cînd am fost iertați de încă patru ani de epocă Năstase doar printr-o baftă rarisimă.

Prin toamna ridesm și eu de V. Ponta, c-ar fi neam de Pacalici, dar incep să mi schimb parerea. Mutra lui hi-hi-hi devine o masca foarte utila unui om ce nu pare să treaca precum rața în rîu pe la Palatul Victoriei.

Și mai ceva. Ponta nu pare să se uzeze fizic într-o funcție-malaxor altminteri...

Istooooriiia…

Ne informează cineva, fără îndoială în poziție de drepți aflîndu-se:

> *"Istoria ne arată că acele țări care n-au știut să se lecuiască singure de această boală a reformelor care se succed prea repede una după alta, au fost lecuite de alții, dar odată cu lecuirea au pierdut individualitatea lor, au dispărut că națiuni libere."*
> *Petre P. Carp, discurs la Senat de prin 1892.*

Din partea mea, a lui Ordean, piardă-și națiunile liniștite orice.

Căci există în paralel un *Eu*, și implicit un *Al meu* pe care il pierd cînd voi eu asta.
Mintea, sufletul meu vor aprecia/socoti dacă – să spunem – o tot clamată ocupație maghiară duce la pierderea vreunei bucăți din mine.

Dialog, fie și pur imaginativ:
„Stai, bre naționalistule, să meditez dacă e rău ori ba pentru mine…”
„Nu meditezi nimic! Deja asta e semn că nu te deranjează cine știe ce. Reacția dorită de noi este să dai în bîlbîială la semnalele inșilor de bine, iar apoi să te alături acelui cor!”
”Daaaa? Îmi pare rău, dar așa ceva nu se poate.”

Ceva mai diluat, unii țipă despre pierderea – sub egida U.E., – a individualității și libertății.
Eu nu simt așa ceva.
Chiar de-ar exista așa ceva, am putința să nu mă las dus cu una cu două.

Gazete de frunte

Am privit multă vreme cu accentuată considerație spre condeiele din două gazete. Adevărul și Gîndul.
Barim ultimului, către care îmi recunosc o atracție snoabă, i-am deschis siteul întotdeauna în oarece stil căciulist, că unul mult mai amărît valoric decît semnăturile de acolo...
Este drept că de ceva timp am mirosit pe acolo pusee populiste, la editorialiștii de rînd, și cam multă răutate – la domnul Cristian Tudor Popescu...

Da, să critic mi-e ușor, mai ales cînd nu posed producțiuni pe măsură. Iar invidia mi-este, inevitabil, în floare...
Însă niște lucruri tot aș îndrăzni să ating... Ieri am deschis articolul doamnei Rodica Ciobanu, link-at aici.

*„**Tovarăşul la Izvorul Tămăduirii***
PSD este partidul cel mai priceput la organizarea vizitelor în teritoriu ale marelui lider de la Bucureşti. Doar PDL a încercat să-l concureze, dar, după ce a atins culmea ridicolului scriind cu oi pe obcine numele Băsescu, s-a lăsat de meserie. Pesediştii au însă în sânge ştiinţa organizării de „primiri spotane şi călduroase”, exersată absurd şi enorm de înaintaşi lor comunişti.
Toate sînt la locul lor: pâinea, sarea, cocardele, ştăbimea, mulţimea, agitatorul, până şi soarele care, pe vremea lui Ion Iliescu, ieşea dintre nori odată cu preşedintele din limuzină, de-i făcea pe simpatizanţi să scandeze „Iliescu apare/ Soarele răsare”. Acum, că premierul Victor Ponta a mers să se tămăduiască la izvorul sfânt de la Nucet, Dâmboviţa, soarele n-a ieşit, dar nu ploua, aşa că nu era neapărat nevoie de recuzită cerească iar, în rest, vizita a decurs foarte bine, „Şeful”, după cum i se lăţea gura, fiind mulţumit. A fost întâmpinat cu flori de primăriţă („Avem şi pentru doamna Daciana!”, căci „tovarăşa” – se ştie de pe timpuri – nu trebuie uitată) şi condus spre lungul şir de notabilităţi puse la patru ace, care-i zâmbeau fericite. Dădea mâna cu ele şi rândul nu se mai sfârşea, o scenă care m-a trimis 25 de ani înapoi, în timpurile când, aliniaţi după rang, membrii CPEx îl primeau bucuroşi pe Tovarăşul întors din străinătate.

Ș.c.l.

Doamna Ciobanu mă dezamăgește. Mai exact a dezamăgește *codul meu*, pe care – admit! – nimeni nu e obligat să-l respecte. Plus că unii ori avea angarale, or avea facturi consistente de plătit – iar prin urmare scrii ce ți se cere.

Sînt dezolat de materialul cu pricina datorită a ceea ce eu găsesc a fi primitivism atitudinal. Se ia un eveniment cu premierul țării, căruia apoi i se văd numai rele, ba i se produc din condei cît mai multe. Aaaa, i-

au oferit gazdele provinciale ceva – păi e că pe vremea lui Ceaușescu. Au fost atenți la doamna Ponta, păi imediat ia naștere paralelă cu Tovarășa de altădată...

Mi se pare neserios, în condițiile în care, invitată la vreo școală de jurnalism, doamna Ciobanu ar puncta fără îndoială cu mare ușurință valorile jurnalismului inteligent, occidental...

Și alte articole pe acolo urmează drumul acrelii, al căutării de hibe cu orice preț, al inventării de situații la care *să se rîdă*, să ricaneze plebea...

Informarea e minimă, în condițiile în care ziarul este reprezentat nu doar de o denumire meditativă (și care bănui că privește un om atent la complexitatea acestei lumi), dar și de o statuie de la Hamangia... Nici gînd însă acolo pentru descoperirea unei noi fațete a celor din jur, ce să mai spun de a înțelege motivele pentru care un seamăn acționează în vreun fel ori altul.

Bineînțeles însă, în paralel trimiterile la morală și la religie nu lipsesc... Idem iritarile că nu sîntem tratați, respectiv că nu trăim precum occidentalii.

Ogradă

Mă uit siderat la alcătuirea compartimentului psihic personal.

La baza, un copil cu (indiscutabil) multe hibe. Autoritar, leneș – ce mai, multele decurgînd din convingerea că totul ni se cuvine.

Apare apoi nuiaua educatorului, ins rigid, acru, poate obosit. Dar dorind să nu-i fac probleme pe stradă, în fața vecinilor...

Rezultatul e *Copilul la locul lui*, o a treia ființă în enumerare...

Totul se petrece în ograda mea.

Unde inevitabil domnește tărăboiul.

Copilul-poamă e ofticat a fi persecutat la greu. Urmare, alde joarde. Țipete, contestări!...

Cel cuminte reclamă educatorului – altminteri cu deferența de rigoare – că i s-a promis cutari jucarie și dulciuri, drept plată a obedientei. Acestuia, educatorul nu-i reprosează nimic, dar nici nu-l bagă foarte mult în seama. Ca atare, premiantul planuiește un boicot.

Cum totul e în ograda de care teoretic raspund eu, dau să intervin. Mă aleg însă și eu cu nuiele, în vreme ce derbedeul ăl mic îmi arata degete mijlocii, respectiv cumintele mă ignoră nițel sfidător – cum că fac umbră pămîntului degeaba, că nu reușesc să pun ordine...

Eternul războel

În preajma unei statii de metrou, o tînără și puternică femeie.

Ca așa ceva complexeaza de cînd lumea Balanțele, ce mai contează...

Partea delicată este că Eva posedă faimosul șnur căzînd din talie taman în dreptul păsăricii.

Am 57 de ani.

Dar tot îmi permit următorul joc...
Privesc exact unde îmi indica acea sageata. Fara să mă jenez că voi fi decretat satir batrîn.

Nu neapărat surprinzător, puternica femeie (Berbec? Taur?) strînge ferm spre interior vîrfurile picioarelor..

Fie și un lup mîncat de oaie.

PS
Cred că noi, bărbații, facem o greseală în preajma grațiosului sex opus...
Ne arătăm lei, în loc să ne recunoaștem cei reali: adică intimidați la greu... Minunat sentiment, să te admiți tulburat de o femeie. Înțeleg că și ele-s vălurite interior, cu așa exemplar în preajmă.

Nevinovată părere

După opinia mea, religiosul reprezintă animalicul uman la pătrat.
Spun asta văzîndu-i cum reacționează, cînd vreun seamăn judecă altfel...
În paralel, în grupul de veneratori ai Domnului atmosfera este una de trib: între noi ne trecem cu vederea, în vreme ce tunurile obștei varsa de-a valma în exterior.
Cred că e rarisim să vină vreun credincios serios și să i spuna unui ateu: "Să fii sănătos, ne vedem eventual la altă bere și discuție contradictorie, săptămîna viitoare".

Spre deosebire de atei, religioșii au ce pierde dacă acceptă discuțiile delicate. Aici vizez vreo eventualitate a căderii din grațiile Înalte (vedeți prin jur pe careva grijuliu că pierde raiul, datorită păcatelor?), ci devastatoarea subrezire a *cocoonului* călduț în care trăiesc îndeobște.
Acela care îi fereăte de realitatea existentei.
Aparitia unui singur ateu în preajmă le amenință edificiul, prin confruntarea cu realități de care religiosul fuge că, pardon!, de dracul... Din acest motiv, fără să fi vazut de cele mai multe ori vreun 'concurent' la față, îi atribuie acestuia toate ticăloșiile din lume.

Amuzant.
O a treia categorie, sataniștii – ei cred în Dumnezeu, dar vor să-i spargă capul…

Ambele categorii rebele – amanunt ce scapa interesat credincioșilor... – nu de nebune au plecat din Eden (mai exact de unde șezură pînă li s-a acrit să tot aștepte grădina cu pricina).
Dintre cele două grupuri, sataniștii s-au ales cu pumni în cap de la minunăția de viață, în vreme ce ăilalți serviră doar dezinteres / lipsa a ceva pe *Boltă*...

Pe toti acești dezertori, Voronetul ni-i arată în cazane cu smoală, chit că lucrurile-s în practică nițel mai nuanțate.
Este drept că dumneaei Nuanța e ultimul lucru de care au nevoie credincioșii plus păstorii lor.

PS
Ce-aș ride ca, înainte de-, respectiv la trecerea propriu-zisă spre moarte să fiu mai senin decît sumedenie de credincioși!...

Concrete

E cam greu să îi fie dat pe la nas, unui sensibilos precum subsemnatul, cu idei precum *Țară* și *Dumnezeu*...

Anunț astazi...
Mall-ul Promenada angajează fată supraveghetoare loc joacă, la copii.
Îi ofera ȘAPTE milioane lei vechi, pe lună.
Vă las plăcerea imaginării scenei, cu un salariat precum acesta, între odrasle și părinți cu Ferrari...

> Automobilele pot fi cîte unul pentru fiecare soț, copilul urmînd să primească la majorat...

Precizare.
Nu sînt egalitarist.

Despre fericire

Un amic imi trimite o imagine roză, cu text înșirat acolo:

> *„Cînd aveam cinci ani, mama mi-a spus că fericirea este cheia vieții. La școală profesorii m-au întrebat ce vreau să fiu cînd o să ajung mare. Le-am spus că vreau să fiu fericit. Atunci ei mi-au că-i posibil să nu fi înțeles întrebarea lor, iar eu le-am spus că ei nu înțeleg viața!”*
> Semnat: John Lennon

Nu știu dacă textul e chiar al lui Lennon. Dacă da, poseda tupeu, nu glumă: la 12-15 ani își învăța profesorii cum să se comporte la etatea lor...
E interesant că amicul McCartney scria mai rar despre fericire, dar e verde și azi la acest capitol...

Apropo, v-ați uitat ce gen de femei au binemeritat, cei doi corifei: Linda, respectiv Yoko...?

Trecut de stradă (cînd nu vrei)

Conferentiază cineva:

> *"Ce te împiedică să fii om de acțiune? Care e scuza ta?"*

Stai așa.
Nu am mă scuza față de nimeni că nu sînt om de acțiune.
Și că, în general, nu sînt ce... nu sînt.

Cum sînt eu, stabilesc personal – mai ales după investigația (periodică) de rigoare.

Mă aflu cum îmi prinde mie bine, și nu Societății ori șmecherilor.
Acestia din urma au – în spatele demersului lor – satisfactia de-a se simți superiori, iar pe tine intrînd în vrie, pe poziția "Da, să trăiți!" la un simplu apăsat pe buton al lor... Demiurgism curat, nu?

În paralel, orbit de fundamentala și rușinoasa ta lipsă, ignori că farsorul nu posedă nici pe departe faimoasa însușire. Ori e om de acțiune precum Ieremia, cel ferm ducător al oișteii în gard.

Iar despre (ne)iertare

Multa lume vorbeste de iertare.
Mai exact ca noi / eu să iertăm pe alții.

A ierta înseamna a recunoaște clar că un seamăn ne-a afectat (nu tocmai puțin) cu ceva.

În toate acele zise / indemnuri mărețe, nu am auzit că celalalt să fie tras de mineca în privința unor scuze.
E ceva din categoria 'hainele împăratului', adică este ocultat un amănunt esențial...

Inteleg ce vrea Biblia.
Dar jonglatul asta de catre omul de rind, cu ideea de *iertare-și-atît*, pai mă duce cu gîndul la o predispoziție masochistă.
Găsiți dvs. altă expresie, rogu-vă...

„Fii natural!"

Notam de curînd că noi – cei reali! – sîntem ăia de la căderi nervoase.
Dar și cei de la asa-zisa scapare de cai / muci în ciorba / facut lată etc.

Partea frumoasă – acceptînd năstrușnicia pe care o propun mai sus – este că doar atunci poți gestiona pretinsa nebunie.
La lumină (mai exact acceptîndu-i existența), se discută, se colaborează altfel cu acea *felie din noi*. Altminteri, traim cu ideea că suceala, insuportabila a fost doar un accident – ce nu se va repeta, bineînțeles, mai ales că avem noi grijîă să nu fie vreun *replay*...

A-ți trata cu respect așa-zisele ciudatenii, mitocănii pare să fie singurul mod în care acestea nu mai acționează de capul lor, cu dobînda furiei că le-am ținut la beci în arest...

PS
Oare defectele sînt doar calitati pe care AM FOST ÎNVĂȚAȚI să nu ni le respectăm?

Incorectitudine cu potcap

> *„… «Patriarhia Română solicită Ministerului Educaţiei, Cercetării, Tineretului şi Sportului să intervină pentru respectarea legislaţiei în vigoare, referitoare la predarea religiei în şcolile publice, în urma demersurilor neconstituţionale şi ilegale întreprinse în mai multe şcoli din ţară de Asociaţia Secular-Umanistă din România (ASUR) în prima jumătate a lunii septembrie 2012», susţin reprezentanţii Patriarhiei într-un comunicat de presă. Aceştia arată că, într-o campanie lansată în septembrie de preşedintele ASUR, Atila Nyerges, directorii mai multor unităţi de învăţământ din ţară au primit o scrisoare în care «sunt ameninţaţi cu dosare penale pentru abuz în serviciu prin îngrădirea unor drepturi, potrivit art. 247 din Codul Penal, dacă fac înscrierea elevilor la orele de religie fără un acord explicit din partea părintelui şi/sau elevului»…"*

Opinia mea.
Religia nu are ce să caute în scoli.
Daca parintele unui elev este religios și altfel decît de formă, își va lămuri ce-și-cum copilul atît în primii șapte ani ai acestuia, cît și ulterior.
Dacă nu o face, teamă mi-i că Dumnezeu se va trăda de neserios dacă, la Judecata de apoi, îi dă o nota mult mai bună decît subsemnatului ateu.

În acelasi timp, găsesc a fi șmecherie de neam prost să înscrii elevii din oficiu la orele de religie. Dacă școlarii, parinții acestora nu mai pot de dragoste pentru Ăl de Sus și pentru biserica stramoșească, fără îndoială fi-va aglomerație pentru inscriere la orele de religie.

Oameni mari, vorbe mari

> *"Nu pot cunoaşte adevărata dragoste, decât depăşind-o."*
> Mircea Eliade – Oceanografie (1934)

Dincolo de împărțirea în dragoste, respectiv dragoste adevarată...
(d. în sine, spun pricepătorii, circulă infinit mai puțin prin lume decît se afirmă...)

De ce pot paria ca, nici în 1934, nici ulterior nu s-a pogorît vreo dragoste nemaipomenită peste Eliade...
Hai să ne uitam în jur să vedem blagosloviți din astia...
Un Cioran mi se pare s-o fi vazut la față.

Inevitabil

Mă uit la textul unui altminteri frumos pliant electoral al PNL.

> *Pericolul comunist* (decurgind din masuri politice PSD, n. MO)*. Sf. Andrei care ne-a creştinat neamul* (în secolul I, n. MO)*. Sansa de lasat copiilor și nepotilor...*

Nici o suparare din parte-mi.
Dar mă sperii de distanta – că unghi de observatie – dintre cei precum subsemnstul și restul compatriotilor.

Nu-i aici dispret, poate doar de spărietură.

Sper să fie loc pentru toti sub soare.

Ea, familia

Sebastian BODU, în campania europarlamentară: *„PNȚCD va arăta românilor adevărata față a PSD și PNL care pregătesc în Parlamentul European cel mai nociv experiment social: distrugerea familiei”*

Faceți-ma să înteleg, rogu-vă.

Cum poate cineva să distrugă familia? Dar ea, familia mioritică, plus noi, bravii și curații români pe unde umblăm?! Netrebnicii se vor lovi de credința și de iubirea noastră de neam că de un zid!

În practică treaba e mai puțin eroică. Pur și simplu oameni la locul lor vor dori să testeze / îmbrațișeze ideile cele ticăloase. Actualmente nu o fac din cauză de legi, tradiție, frică de gura lumii. cînd astea se vor relaxa, fi-vor surprize gîrlă de comportament.

Homosexualitate

Înțeleg un pic mai greu chestia asta...

Deci doi insi de acelasi sex au chef să se placa.

Insă vin unii din exterior care le spun: ”Nu, nu faceti cum vă e vouă bine/placut, ci cum vrem noi”. Mie unuia mi se pare un băgat în ograda altuia / în ce nu fierbe oala personală.

Aia e treaba mea, nu a ta.

Eu nu te opresc să-l adori pe Hristos. Să fii sănătos, crezi în ce vrei...

Partea nostimă aici este că respectivul nu-ți dă voie să te atingi de eșafodajul simțit-binelor lui, dar el se dă la greu la ale altora...

Omenește este însă absolut de înțeles.

Pe de o parte, este dorința de a domina. De a fi „...cum vreau io!”.

Pe de alta, este inelasticitatea mintii acelora, de la ce le e diferit...

Aa, mai e ceva. Pedeapsa interioară stabilită altădată de educatorii/tutorii de altădată dogmaticului de azi. El se sperie de orice încalcă acele reguli plantate cîndva...

Se pare că paznicul plantat în el îl pedepsește și dacă nu-i e soldat supus, adică să fie agresiv cu aceia care încalcă regulile tutorelui de altădată.

PS

Nu am avut, nu am experiențe homo.

Dar am mare boală cînd altul se întinde în ograda mea.

Uman. Epoci.

Aș fi ultimul om care să se plîngă că nu e azi cum era altădată.
Însă, raportat la muzicile de azi, remarcam oarece distanță filosofică, umană între acestea și – un exemplu dintre multe – un vers din „Lume, lume...!”.
„Cînd s-o lăsa sec de pîine...”

Cum zisei, nicio iritare că azi sînt lucrurile altfel.
Dar îmi merg la inimă așa vorbe... De fapt, ele și sînt făcute pentru mers la naturelul cel simțitor...

PS
Varianta cunoscutei melodii este cîntată de Romica Puceanu.
(I-auzi și asta: „Cînd MI-O SUNA SCÎNDURA...” Ăștia da poeți!)

Prezent de căcat

„Trecut de căcat am avut, Prezent de căcat avem. Bine măcar că nu avem nici un fel de viitor…” (Horațiu Mălăele, zice-se pe scena teatrului Național din București)
Cîrcotaș.
Eu.

La zisele dlui Mălăele, ceva observație.
Partea noastră de responsabilitate pe unde este, dacă nu o ducem strălucit sau măcar suportabil?
Din textul de mai sus nu reiese...

Mi se pare mie ori e vorba de o atitudine aproape că a dlui Goe.
„Eu vreau să-mi *pice*.”

Totodată, în tradiția unei povestiri Creangă, mîna am întinde-o spre acel roz picat?
Simt: cu greu.

Iar la mijloc e o chestie de educație, și nu neapărat de constituție trupească.

Naivi să se găsească…

„... Nu este nimic inteligent în a absenta de la vot ! Asta dovedeste dezinteres pentru tara !”

Mă amuză chestia asta, cu interesul, stima, amorul pentru *Țeară* (apud N. Iorga)...
Dar.
Poate nu am eu chef de așa ceva.

Cu ce ocazie vine careva să-mi spună că nu procedez bine? E opinia mea și gata – îmi dau mie socoteală, interiorului meu, balanței mele de argumente, nu altora. Indiferent cîte povești ori amenințări mi-ar aduce dumnealor, patrioții, la urechi, ochi etc.

Ce mi-a dat mie țara, România că eu să mă bag slugă la dumneai?

Dacă îmi iubesc sau stimez țara, este treaba mea – nu că aș fi obligat ori speriat de șmecheri.

În ce privește vot egal inteligența, am dubii că-i o ecuație corectă.

Ochi spre politic

Dă, Doamne, ateului carele mă aflu putința de a lua lucrurile așa cum sînt... Dacă Mircea Diaconu nu-mi este simpatic, îi dau voie să se zbată și finalmente să se potrivească întru gusturile unei categorii importante de compatrioți.

Dacă lumea spălată strîmbă din nas crunt la adresa Ponta ori PSD, nu pot să nu văd că dumnealor au știut să cîștige. Că au știut să alcătuiască și să mențină O ECHIPĂ eficientă. Am de ales între a privi acrit-superior și a lua lumea așa cum e.

Pe acest din urmă drum, mai interesant este, poate, să încerci a simpatiza cît mai mulți oameni (pe cît se poate...), să încerci să înveți de la cîți mai mulți. PS

Am votat cu PNL. Nu-s perfecți, dar restul Dreptei ține prea mult de carnaval - nepotrivit mie...

Deși pînă la scrutin toamnă mai e mult, cred că voi alege între liberali și PSD.

Atenție la vîrsta a treia!

/ Titlu, la o publicație cotidiană / ”Manifestul către români al prof. acad. Dinu C. Giurescu”.

Sper ca, de-oi ajunge la 80 de ani, să mai am dramul de minte de a fi foarte atent la ce-mi iese pre gură. Căci, altminteri, povestea aia – cu bătrînii cei înțelepți – e mai degrabă un deziderat al societății omenești, decît o realitate...

> *„Am sentimentul că sunt în 1940, în preajma prăbuşirii hotarelor noastre. E de spus numai că fiecare om trebuie să-şi dea seama că soarta lui personală, afară de beneficiarii regimului, depinde de ce se joacă acuma.*
> *Se joacă integritatea teritorială a României, se joacă stabilitatea ei, se joacă identitatea, sentimentului că eşti român, se joacă apărarea ţării.*
> *Statul de astăzi nu mai apară România. Statul de astăzi apară pe altcineva,dar nu obştea românească.De aceea fiecare dintre noi, cu mijloacele pe care le are, trebuie să spună NU.*
> *„Nu!” – la ceea ce se pregăteşte în momentul de faţă şi să revenim la tradiţiile noastre, să revenim la puterea noastră dintotdeauna.”*

Mă uit la Giurescu ăsta (ultimele două vorbe sînt atent alese!) și încerc să pricep.

La un 1940, sumedenie de frici-brute s-au convertit în teama de unguri. Apoi, omul și-a văzut de treburi. Acum, la senectute, vechile bîzdîcuri ies iar la suprafață. Bineînțeles că maaareleee istoric nu realizează diferența aritmetică. 2014 nu e că 1940. Asta și pentru că harta nu mai e aceeași.

Totodată.

> *„Mergeti la vot în numar mare, pentru ca: la o prezenta a romanilor de peste 60-65% UDMR-ul (care din 22 de ani a guvernat 13,7 ani – cel mai mult) nu mai intra în parlament și nu mai poate santaja partidele cu care se va alia, în cazul unei prezente mici. Poate ne trezim o data pentru totdeauna și le dam o lectie...!”*

Îmi place că toată povestea e zisă să se simță bine dumnealui, Giurescu . Nu are treabă cu realitatea. Tot demersul lui e clădit pe POATE, cît și ODATĂ PENTRU TOTDEAUNA. Deci, inconștient, DG știe că acele lucruri nu se pot face... Că nu vom ieși la vot – și nici nu am ieșit. Dar țipă.

Eeee. De aici, treaba se cere pusă la analiză. Nu cumva fratele țipă din alt motiv? Atîta doar că acea tensiune nu poate ieși pe direct, și vine pe aici, pe la „Săriți, fraților, că Ardealul e că și pierdut!”.
Între noi fie vorba: frica de apropiata moarte personală, din motive de vîrstă? Care urlă și ea cum poate?
Dacă el e necontrolat, eu de ce aș controla ultima vorbă? Din politețe?

Mîndria de a fi ceva…

Cineva se declară mîndru a fi monarhist.

Ca idee.
Dacă aș fi regalist (nu prea mai sînt…), eu unul m-aș simți mmmm!/binișor și gata.
Nu și mîndru, care e din alt registru.
'Sînt mîndru că sînt dinamovist'... Pfu...
Sau că merg prin raiul muntelui (să acceptăm vorba, altminteri acolo e și grindină în cap, și risc, și cap spart - dacă nu mai rău!).

Păi, acea apartenență deja... e tot.
Nu mai are nevoie de altceva.

Am sentimentul că e genul de declarații al cuiva căruia acea apartenență (la monarhiști, în acest caz) nu-i aduce de fapt suficientă satisfacție. Suficient sens în viața personală.

Simplu vs complicat

Dl Pleșu ne informează într-un articol cum șed dedesubturile fine – cam deloc accesibile profanului – ale relației cu Dumnezeu.
Cel creștin.

> *„Teologia ortodoxă acordă o mare importanţă tainei supreme: Dumnezeu nu e la îndemîna facultăţilor de cunoaştere omeneşti; calea optimă spre El este „calea negativă“, apofatică, adică aceea care admite că mai*

curînd putem spune ce nu este Dumnezeu, decît ce este. Vladimir Lossky dedică un întreg capitol din cartea să clasică despre mistica răsăriteană, „întunericului dumnezeiesc“: un întuneric „supraluminos“ şi, tocmai de aceea, orbitor. Dumnezeu există în alt registru decît cel al „existenţelor“ curente şi nu e, prin urmare, inteligibil, în sensul în care sînt inteligibile cele ale lumii.”
Șamd.

Mă întreb.
Oare acei autori încearcă să convingă doar pe alții de existența lui Dumnezeu, ori și pe ei înșiși?
Am sentimentul că o comunitate religioasă are nevoie prin definiție de așa savantlîcuri, la care omul de rînd – ȘI EL SUPUS ÎNDOIELII INTERIOARE, în ce privește zisele popii din amvon – revine la matcă, pe ideea: „Dacă, ăștia, stătători sus și vorbind atît dă doct, spun că El Ie, înseamnă că ie cum zice cinstitele lor fețe...”.

PS. Dacă, să zicem, ai vreo polemică cu un tip precum acel Lossky, inevitabil rămîi cu gura căscată – admirator ori ba al respectivului. Căci, dintr-un nimic totuși, omul stoarce un capitol intreg. Pasămite și de rupt gura lumii.
În realitate, Dumnezeu este sau nu, în mintea omului. Nu ai nevoie să bolborosești argumentativ un capitol de carte! Dar, cum am zis, așa gargară dă bine. *Iată ce lume cu doxă se află alături de noi. Pas de te pune în vrăjeli cu ei!*
De fapt, aici este ca la prestidigitatori. Ai pierdut deja, dacă le iei în serios vînoleala mîinilor.

Tot despre Dinu Giurescu

Mi-am permis să vă supun atenției astăzi un material semnat de Dinu Giurescu.
Îndrăznesc să vă relev, din el, și următorul aspect:

„Al şaselea argument: eu pot să insult acuma drapelul ţării, personalităţile marcante… În lege nu mai există incriminare penală pentru acest lucru, pentru profanarea sau batjocorirea simbolurilor naţionale. Fac ce vreau şi ce păţesc? În cazul cel mai bun, dacă acţionează guvernul sau autoritatea, primesc o amendă.”*

Ce-mi place mie la instituțiile din categoria patriotism sau religie este le deranjează nu doar atacul direct. Ci și atitudini normale, dar devastatoare pentru Dînsele.
Mai exact. Întreb și eu: Ce se întîmplă dacă sînt profanate, batjocorite simbolurile naționale?
Cam cum ar arată capul de lume cu pricina? Descrieți-mi, cît de plastic doriți, imaginea... Se va întîmpla cutare lucru. Care va atrage alt cutare lucru. Finalul fiind cutare.

N-ai să pupi însă de la patrioți ori religioși asemenea expuneri.
La simpla idee sînt ca intrați în vrie. Se bîlbîie, iar apoi pleacă de acolo cu venele gîtului umflate.
După cum, ulterior, dacă ar putea să-ți ia capul, nu-ți vor da detalii.

Este interesant că un asemenea păzitor al tainelor sfinte este cperiat crunt nu doar pentru că nu are antrenament la așa chestiuni. Ci și pentru că se teme a-l fi cerută socoteală (pentru nebunia altuia, a erecticului, la o adică) de un eventual superior, la fel de totalitar (și într-o ureche) îi va cere socoteală.
Nici nu știe exact cu privire la ce îi va fi frecată sinistru ridichea, ci doar faptul că acel șef de va înfuria pe el, poate mai puțin decît pe ereticul fățiș.

Revenind la mica și neînsemnata întrebare. Care poate fi legată de multe, nu doar de batjocorirea insemnelor naționale. DEJA GÎNDIREA, CÎNTĂRIREA PROPRIE E DUȘMAN INSTITUȚIILOR CU PRICINA.

Să revenim la insemne... Ce se întîmplă dacă. Aici, reprezentantul Stăpînirii laice ori ba nu are cum să nu cadă inițial în bîlbîială furioasă. E iritat că mujicul, servul e în stare să-i ceară socoteală, chit că e vorba de o simplă întrebare. ... Că îndrăznește să ridice capul din țărînă.

Ha. Cînd părintele ori profesorul ne vorbesc despre patriotism ori similar, există mesajul verbal...: „Păi, trebuie pentru că să fim patrioți pentru strămoșii noștri Traian și Decebal... Pentru că sîngele vărsat...” Dar în paralel mai e un mesaj: ”Dracu' te ia urgent, dacă nu execuți / ingurgitezi fără minimă discuție astea!! Mai apoi, în practică VEZI TU cum cum faci...”. Mai exact, TU vei circula prin cîmpul minat, încercînd să-ți fie respirabil totuși domeniul. Mai exact, acela unde vezi că Țara și ale ei nu e sfîntă, dar trebuie să spui că e.

La treaba asta cu insemnele, este haios că, dacă o tentativă *extinsă* nu e sugușată prompt, problema statului nu mai este de la frontiere, ci de la jefuitorii de profesie. De la cei care intră în sediile puterii, dau mădularele umane dintotdeauna ale Statului afară, și se așează ei peș în fotoliile pentru care alții au slugărit nemăsurat, pînă să ajungă ei la miere.

Idem la religie... La Besearică. Dacă te apuci să te uiți curios la ăla de-ți spune că Apostolul Andrei – în secolul I – ne-a creștinat NEAMUL, om te-ai făcut!

Întrebări asemănătoare pot pleca și de la alte zise bau-bau / ce se voiesc sacrosancte. Să citățm din Dinu Giurescu:

„ Destrămarea teritorială a României şi, pe de altă parte, ştergerea identităţii noastre că români..”

Vreau un ins care să-mi explice fără vene umflate în ce constă baiul. NU SPUN CĂ AR FI PLĂCUT, O AȘA DEZINTEGRARE (între noi fie vorba, nici nu ar fi posibilă...). Dar vreau să scoatem lucrurile din... teluric. De acolo unde, dacă nu ești speriat/revoltat/alte alea pînă la ultimu-ți atom, păi.... Pe vremuri, la *păi*-ul ăsta urma pedeapsa. „Te-ai hainit, ă?!” – și uite urgent știreang, ocnă, pușcărie grea.

Cu regret însă, venit-au vremuri alte în materie de acele pomenite Instituții. Tatăl meu avea o vorbă: ”Destul a fost vorba lui Hai Poftim!, mai fie și a lui Hai Sictir!”. A noastră față de cel care o vreme și-a permis să ne scuipe în cap.

Aștept să mă convingă, dumnealor Instituțiile mari de Tot, și altfel decît pînă acum – că trebuie să iubim, să facem să dregem….

Pune-și mintea la contribuție!

PS

Întrebare nevinovată, însă dinamitardă aceloraşi Minți este și: „Care e problema cu ștergerea identității naționale”? Pentru mine, al lui Ordean, problemă este că un tip generic – cu gură mare și poziție înaltă în societatea unde trăiesc – e într-atît de dus cu pluta, ori de ticălos încît să fluture acea idee.

Este ticălos și pentru că, în loc să-și cultive onest acea identitate națioonală de care pare să aibă nevoie că de apă, ne aruncă nouă responsabilitatea cultivării ei, dumnealui stînd doar cu gîrbaciul...

„Am greșit…”

O biată părere personala (post-scrutin electoral, dar nu numai).

De grija căreia altminteri dorm bine mersi noaptea...

N-ai vedea să dai cu tunul pe sub Carpați un anumit tip uman.
E vorba de acela care să spună: "Am greșit aici".

E rarisim, pare-se, și tipul care să și-o spună măcar lui, nu neapărat celor din jur.

Așa acceptare reprezintă și treapta dintîi spre a îndrepta lucrurile.

Giurescu

Zăbovind cu mintea în ultimele ore asupra academicianului Dinu Giurescu, mi-am reamintit că dînsul era între cei porniți tare pe Traian Băsescu, acum doi-trei ani...

Mda.. Intelectualii... Care, în raport cu numitul președinte al României, îmi par să fie de două feluri. Cei precum Gabriel Liiceanu sau chiar Mircea Cărtărescu, ce nu au nevoie de ceva de mare lucru în schimbul sprijinului care i l-au adus furtunosului ex-marinar. Și categoria intelectualul clasic.

Acesta din urmă e alintat... Mai exact dorește statut special. În cadrul căruia alintul are loc aparte, important.

Să-l asculți, și nu puțin, cînd i se năzare de o neapărat Zi a literaturii române, să zicem (cazul... istoricului Giurescu). În general, cînd își dă cu părerea de una sau alta de sub soare.

Chestia asta ținea la Ion Iliescu ori la Emil Constantinescu. Care, la rîndul lor, aveau nevoie de considerația ori măcar de neadversitatea intelectualilor din categoria indicată. Or, Traian Băsescu nefiind sosit la vîrf pe aceeași filieră, te ascultă, dar nu se întinde... Și nici nu înapoiază amabilități, considerație mai mult decît l-o obliga protocolul. Plus că dom' căpitan de vas are un ascendent al contactului cu viața reală, în fața unui mult zăbovit prin biblioteci și amfiteatre. Iar în paralel nu posedă spaime că l-ar încondeia vreun spirit fin.

La 2009-10, tăierea de venituri nu putea fi imputată de un-scaun-la-cap lui Băsescu. Îi puteai reproșa trenarea luării de măsuri, dar și asta era de înțeles prin prisma unei inevitabile campanii electorale. Prin urmare, îndrăznesc să afirm, a stat altceva în spatele furiei ce s-a abătut de atunci pe creștetul cel chel din Deal. În cazul omului de rînd, atitudinea dom Goe / conu Leonida: „Nu voi să știu nimic, nu mă interesează criză mondială, eu vreau să nu-mi taie! Să-mi dea, că de-aia e Stat!”. În cazul intelectualilor, la mijloc fu pomenitul ne-scărpinat în cap.

Așa îmi pare mie barim.

Băsescu. prin din-topor-ismul lui, pare să fi tăiat multe vise. Cu el fie și doar în minte, nu-ți puteau scene de vitejie că în fața celorlalți doi președinți amintiți. La aceia, puteai fantasma că-l tragi de barbă ori că-i dai una peste zîmbetul de 16 centimetri. La Băse asta nu ținea nici că glumă interioară...

PS Nu spun că dl Giurescu e un ticălos. Însă descopăr în interviul din Cotidianul că e – normal! – nițel altfel dincolo de aparențe.

nnn

E un text mai vechi al dlui Pleșu.
Barim bucata aceasta e infantilă, cît și infantilizantă.

Suntem în ţara din care Caragiale a fugit exasperat, ţara în care Eminescu şi-a pierdut minţile, ţara care a refuzat, iresponsabil, oferta făcută de Brâncuşi, la bătrîneţe: aceea de a-şi lăsa întreaga operă compatrioţilor săi. Ţara care şi-a omorît elitele în puşcărie, ţara în care n-au mai vrut să se întoarcă Mircea Eliade, Cioran, Eugen Ionescu, George Enescu. Ţara din care pleacă, mereu, tineri excepţionali şi nu doar ca să se căpătuiască, ţara care furnizează Europei milioane de muncitori cu ziua, prost utilizaţi şi prost plătiţi la ei acasă. Nu pot decît să sper că, sub această pojghiţă de mizerie, există şi o altă ţară, ţara unor oameni cuviincioşi şi cinstiţi, ţara celor care ştiu să se respecte între ei şi să nu se lase manipulaţi de cîteva trupe barbare de oameni stricaţi şi stricători de suflete.

De pildă, era normal că în primii ani ai deceniului șase regimul de atunci să-l refuze pe Brîncuși. Era ca și cum dl Pleșu ar accepta azi că fată în casă la dînsul o domnișoară cu buze siliconate. Apoi, Caragiale a plecat nu din cauză de bobor, cît datorită omenești sale dorințe de a trăi mai bine (nici nu spun că e slăbiciune). Ce să fi făcut poporul, conducătorii, să se schimbe pentru a-i face pe plac? E normal să plece dotații în străinătate... E ceva de vase comunicante... Cînd va fi mai bine la noi, vor veni John și Jean buluc la noi.
Etc.

Apoi.
Dacă vrea plată mai bună, să înțeleg că-i gata a plăti pe Ion instalatorul ca în Vest? Nu cred, pentru că nu are portofelul atît de larg. Nici întreprinzătorul mioritic nu are de unde, la pomenitul stabdard!

Dumnezeule! Păi din cauza țării și-a pierdut Eminescu mințile?? Eu mă mai joc pe aici cu noțiunea de patriotism, dar parcă nu e cazul să aruncăm în cîrca țării ce nu e cazul!

La final.
De oripilăm de lcururi precum cele de mai sus.
Dar saltă așa texte, măcar cu un centimetru, gradul de civilizație poporul român.
Eu nu cred.

nnnnnn*

Voi părea din nou suspect, că lovesc uriași, doar pentru a ieși io în relief. Dar.
Îmi mențin părerea că, la vîrsta a treia, trebuie ochi că pe butelie întru ce scoatem pe gură ori din condei.
Citiți și dumneavoastră:

„În mileniul al treilea, nu se mai glumeşte. Frivolitatea nu mai e considerată pozitivă. Buna dispoziţie şi-a trăit traiul şi şi-a mâncat mălaiul. Umorul, nici măcar negru sau absurd, nu mai are căutare. Oamenii sînt traversaţi de un frison de seriozitate. Totul se umple de semnificaţie. Până şi derizoriul. Orice cordialitate a dispărut. Am uitat să râdem. Nimic nu mai pare a avea haz. Conflictele sînt ireconciliabile. Disputele sînt pe viaţă şi pe moarte. Oponenţii se tratează reciproc drept adversari. Nu urmăresc să se convingă, ci să se lichideze. Mijloacele cele mai ignobile scuză un scop deopotrivă de ignobil.”

O spune Nicolae Manolescu.
Nu cred că sîntem mai triști că altădată, că nu se mai rîde. Iar dacă, prin absurd am fi, păi asta e realitatea. Iar Ea contează cel mai mult.
Apropo de a mă/te bate pe burtă. Văd că și dl Manolescu îl practică, față de M. Kundera ori G. Liiceanu. Cred că e la mijloc o mică supărare inconștientă pentru afecțiunea / considerația ce nu vine din exterior...

Tendința am sesizat-o și la alt material recent al dlui Manolescu, dar am zis că mi se pare mie. Freca ridichea cum că nu se citește prea mult azi, dar încurca personaje din „Domnul Vucea”...

1 Decembrie, patriotism, ţară

Spune cineva: "Trebuie să ne iubim Tara, nu doar de 1 Decembrie..."
Dincolo de anasîna vorbei "Trebuie!...", de arbitrariul ei.
Eu, al lui Ordean, nu-mi iubesc ţara. Partea haioasă aici este că majoritatea ia aşa atitudine drept ură împotriva ei, a României, a valorilor, tradiţiilor şcl.. Nu e cazul. Pur şi simplu pot trata cu ea, pot vieţui pe întinsul ei şi fără acest binom, *dragoste – ură*.
Pe de altă parte, legătura mea cu România mă priveşte pe mine, nu văd de ce aş bate vreo tobă, de ce aş ieşi la răspîntie...

În realitate, am sentimentul că ideea de patriotism este creată artificial, pentru a a cimenta cît de cît un edificiu altminteri bănuit drept şubred.
În astă ordine de idei, meditam astăzi ce riscă să se întîmple dacă vorba caragialiană, aia cu lipsa de patriotism, se accentuează. Nu am exact idee ce-ar fi.

De sufletel

Văd pe aici o poză, mai exact un trucaj cu Palatul Victoria arzînd (titlul: „Ce vreau să-mi aducă Moș Crăciun”).

Nu vă supăraţi.
Ce are viaţa mea cu actuala echipă de la Palatul Victoria?

Nu spun – Doamne feri! – că-s acolo nişte meseriaşi de n-au văzut Carpaţii.

Dar există atîtea moduri sub Soare de a-mi îmbunătăţi existenţa... Dacă eu-s limitat la minte şi leneş, ce poa' să facă Ponta din Sala Muntenia, sau cum îi zice odăiţei ăleia dinspre strada Paris??

Pe de altă parte.
Şi întrînd iar, obositor pentru dvs. fără îndoială, în psihologie...
Iritările pe vreun Ponta, clasă politică vin din neputinţa de ne drege frustrările inerente vieţii şi care ni s-au adunat în suflet, de-a lungul anilor.

Dacă mă irit pe 'Pontak', fac precum locomotiv în care care se bagă apă, cărbuni, iar apoi mecanicul purjează în vînt aburul, doar aşa, că să-l vadă cum *sperie aerul* din jur.

A jigni pe altul e recunoaşterea neputinţei. dar şi a posibilităţilor de evoluţie ale aceluia.

Altfel

Reproduce un amic, pe undeva: *"Înfrânt nu eşti atunci când sângeri, nici ochii când în lacrimi ţi-s. Adevăratele înfrângeri, sînt renunţările la vis"* (Radu Gyr, poezia "Îndemn la luptă")

Ca un doborît de viață ce mă aflu, opinez că buna dispoziție în trecerea noastră sub Soare e legată de iluzii cît mai nebunești, cît mai ...fără legătură cu realitatea.

Teribil paradox!

Altminteri, atins de un morb fără îndoială, stau și gîndesc ce-i în mintea cuiva care își alege drept motto așa citat, așa optică. Precizez, nu-i confisc dreptul de a acționa, de a vedea lumea așa cum o face. Doar caut a pricepe, în trufia-mi, ce-l îndeamnă la îmbrățișarea unei asemenea idei / optici.

Altminteri, nu pot să nu descopăr și în citatul din Gyr minunate vorbe goale...

Dacă ajungi să renunți la un vis, nu o faci din plăcere. Ci pentru că alde cenușiul nu s-a vădit rozul-bonbon pe care îl doreai.

Or, după ce ai gustat acea cupă amară, a realității *Matrix*-iene, mi se pare aiurea să te iei și la șuturi, că nu ai izbutit să șezi cu tălpile peste aer, ci ai cedat gravitației cea aducătoare pe pământ...

Idee

Răsfoiesc un capitol de carte dedicat lui Jeni Acterian.

Chit că va părea o blasfemie ce spun.

Deseori nemaipomenita literatură înaltă-i o însăilare de vorbe savante și pretențioase, de care e sănătos să fugi însă, de vrei să afli adevărul.

> Un personaj din „Omul care a văzut moartea” m-ar tempera aici: „Ce să faci cu adevărul în lumea noastră…?”

Spuneți liniștiți despre subsemnatul că e verde dă invidie asupra însușirilor și onorurilor sociale deținute de autorii-jongleuri.

ROMÂNIA ACTUALĂ. Intelectualii.

Multă lume – zilele acestea, deceniile acestea – pune problema accesului intelectualității în primul rînd al gestionării trebilor societății.

Eu unul cred însă că intelectualii – dacă mai poate fi uzuitată astă vorbă pendinte totuși de secolul trecut – sînt niște rotițe ca oricare altele. Nu contează că or fi mai mari ori din iridium. Cert este că lucră de la egal cu altele.

În momentul în care purcezi a conduce (mai ales eficient) ograda numită societate, deja ieși din categoria intelectuală. Mai exact, te ridici (presupunînd că-ți faci treaba bine) deasupra ei.

Problema intelectualilor este aceea de a-și închipui că vreo școală înaltă îi face și deosebiți. Or acea instituția absolvită doar pe oferă priceperea de a naște cărămizi...

Partea proastă în traiul pe înălțimile ce poartă pașii intelectualilor este surplusul de ne-modestie. Iar aici, în sprijin, îmi permit să mă citez... Facem școli, cursuri, plătim slujbe la biserică pentru a putea fi liniștiți animale... Pentru a clama un loc mai bun în concertul uman.

Apropo de intelectuali, și rugîndu-vă să-mi iertați salturile de Balanță de la un subiect la altul... Intelectualul este precum Jeni Acterian, duduia interbelică cea tare lăudată (se înțelege, de către cei cu fire asemănătoare..) pentru mintoșenia ei.
Dar care pare să nu fi ajuns vreodată la depozitul cu înțelepciune.
Iar asta, probabil, pentru c-alde conștiința (via laudele apropiaților) vreunei superiorități intelectuale pare să-i fi exacerbat mai degrabă animalicul. Reprezentat de ușurința punerii de ștampile – cam totdeauna defavorabile – pre alții. În întregul lor, bineînțeles.

Neputință.

De a-i înțelege pe cei precum Victor Roncea.

> *”Doi titani ai Romaniei din ceruri și de pe pamant: Cleopa și Țutea.”*
> Și alte formulări asemenea.

Paaarcă pricep însă.
Cred că e pornire de „gosse”, de puști nu tocmai moral al mahalalei. Se asociază unui golan al locurilor, unui viitor staroste. Și împreună cu acela / pe lîngă acela pleacă să oropsească prin jur.
Să umilească, să stropșească pe amărâștenii de-i prinde în escapadele grupului. Vezi ai lui Bozoncea („Groapa”, de Eugen Barbu), dar mai ales cei ajunși sub „bagheta” urmașului/uzurpatorului acestuia, Paraschiv.

Mă mai uit pe blogul lui Victor, cum ia la refec mitocănesc adversarii. Patapievici e așa, Tismăneanu așa etc.
Îmi pare rău, dar teamă mi-i că în așa situație, cu așa atacator, reacția nu poate fi decît una singură.
Pe stilul Constantin Argetoianu.
În deceniul trei, parcă la începutul său, acesta și-a îndemnat direct adversarii, de la înălțimea tribunei parlamentare: „Să mă pupați în cur!”.
Zău că altfel nu merge, altfel nu apucă mardeiașii să te ia în serios!

Singur

Tare neplăcut sentimentul de nebun al satului, respectiv de vreo fiică (sic!) a Troiei pe care ceilalți nu o iau în serios...
Mai jos, o afirmație făcută cu maximă seriozitate, emfază și... tupeu:

Petre Țuțea: *„Libertatea ţi-o dă numai Biserica, considerându-te fiu al lui Dumnezeu. Fără nemurire şi mântuire, libertatea e de neconceput”.*

Or.
Globul e mare.
Pe el funcționează un număr imens de religii.
FIECARE, în Madagascar, în Roma, în Hawai etc. E CONVINS C-ALDE CREDINȚA LUI E REALĂ. Și că, implicit, acoperă întregul univers, întreaga realitate. Iar ceilalți, cu alți dumnezei, bat cîmpii, ca niște ticăloși ce se află. Și pe care îi va pedepsi Cerul.

INTELECTUALI. Și români.

Poate e bine că convenim asupra termenului.
Nu știu ce văd alții în ideea de intelectual.

Iată interpretarea mea.
Ori i. e tipul absolvent de școală mai înaltă și atît.
Ori e un mîitor, un conducător cît de cît priceput al semenilor săi, iar în cazul acesta trebuie să-și depășească nițel condiția pur tehnică de titrat.
Altminteri, să pozezi (vorba cuiva), doctor între alpiniști, și alpinist între doctori – parcă nu e o treabă...

Dacă vreo să fii ceva mai mult decît un posesor de diplomă, păi cazu-i să te comporți deștept.
Sună arogant ultima mea vorbă?
Poate.

Dacă ești deștept, nu te apuci să plasezi vina la altul. Aia poate oricine.
Datoria dumitale, ca eventual mintos ce te afli, este să cauți o soluție problemei.
Pe așa drum, nu cred că-și au locul acrelile țanțoșe ori partizanatele grosiere.

Dl Mircea Vasilescu, redactor-șef al revistei „Dilema veche” se declară de acord cu recente afirmații ale lui Mihai Răzvan Ungureanu.
Ultimul fiind politician pînă în vărful unghiilor.
Adică debitînd fără ezitare un anumit tip de povești – altminteri jonglate anterior și de către adversari.

„Lumea românească e dominată de televizor în atât de mare măsură, încât «ordinea firească a unei societăţi» a fost dată peste cap…”

E interesant aici de aflat cînd a domnit acea ordine firească pe aceste meleaguri.
Bineînțeles că niciodată, în spatele vorbelor fiind doar încercarea de a inocula/întări țintei sentimentul că trăiește pe buza sfîrșitului lumii, din care îl va scoate măreț tocmai dl Ungureanu…

Apoi:

„Televiziunea a produs tot felul de personaje care au ajuns să influenţeze opinia publică prin simplul fapt că îşi dau cu părerea despre orice pe micul ecran, iar «funcţiile importante, demnităţi de care depinde soarta ţării, se împart unor oameni care se arată destoinici în lătratul la televizor»...”

Atitudinea de mai sus este completată – la o adică, absolut normal – cu parti-pris-ul. Iar normal, la o anumită categorie umană de „diplomați", acel partizanat este grosier, mitocănesc.

> *„S-a ajuns astfel la situaţia – dramatică pentru o societate – în care împotriva unor străluciţi intelectuali precum Horia-Roman Patapievici, Mircea Cărtărescu, Andrei Pleşu (şi alţii) s-a îndreptat o adevărată ură construită din frustrări şi ignoranţă, pe care propagandiştii TV au exploatat-o în mod iresponsabil."*

Să fiu iertat, dar nu văd mare diferență între stilul reprodus în citatul de mai sus și acela al Scînteii cincizeciste – împotriva căreia, se înțelege… – ne ridicăm de cîte ori avem ocazia..

În același material din care am extras cele de mai sus (autor Mircea Vasilescu, redactor-șef al revistei „Dilema veche") găsim și afirmații mai mult decît favorabile vizîndu-l pe Mihai Răzvan Ungureanu.

> *„Mihai-Răzvan Ungureanu deplânge inexistenţa unei "Românii a intelectualilor" şi amestecul între divertismentul televizat, circul politic şi stilul de viaţă dominat de "breaking news". Are dreptate. Articolul a fost citit şi apreciat de multe mii de oameni, semn că subiectul interesează. Aşa încât cred că discuţia ar merita continuată. Mihai-Răzvan Ungureanu pune un diagnostic corect:…"*

La așa manifestare, întîia vorbă țîșnită pe limbă îmi este "Mai răsfirați, totuși!...". În sensul unei mascări mai fine a demersului persuasiv… Realizez însă iute că am de-a face cu acea categorie umană interesată nu de noi adepți, ci de a trage laude, 'perii' între membrii grupului. Pînă să purceadă spre țelul afirmat, mai importantă este în realitate acoperirea golurilor personale, numite de psihologi și *narcisice*.

Timidele încercări de a convinge și pe alții sînt de mult haz:

> *"Ar fi de mare folos şi o schimbare de atitudine a politicienilor faţă de intelectuali şi faţă de cultură. Intelectual de calibru şi politician responsabil, MRU mi se pare foarte bine plasat pentru a "da tonul" acestei schimbări. Ar avea de partea să – şi le-ar merita cu siguranţă – destule energii venite dinspre oamenii tineri, care privesc mai degrabă spre România de mâine decât spre peisajul dezolant de azi."*

Asta da, ne-soluție!
Să aștepte redactorul-șef al Dilemei vechi pînă și-or schimba politicienii atitudinea față de inșii cu pretenții de intelectuali.

PS
Dacă aș fi parașutate vreodată în zona minților subțiri, m-aș feri ca dracu de vorbe precum "intelectual de calibru şi politician responsabil". De fapt, de aici pleacă cercul vicios. Cetățeanul majoritar nu poate fi atras decît cu vorbe mari (și implicit goale). Altă cale nu e.

Privind în jur ...

Chit că Balanță, superficial plus timid, am momente de buldog. Și nu pentru că mi-e neapărat dragă pulpana vreunuia, ci pentru că găsesc noi unghiuri de comentat, de iscodit...

În același material al dlui Mircea Vasilescu, văd afirmația: "*Am ajuns într-o fundătură în care zgomotele şi urletele TV acoperă vocile intelectualilor..."*

Avem o mică problemă, aici.

Mă mir, din start, că dl Vasilescu vede atît de rudimentar situația.
Chiar nu simte că problema nu e a pretinselor urlete (ce la o adică-s semn tocmai de ușor-de-convins), ci a faptului că noi nu luăm atitudini deștepte?

Atitudinea cu pricina presupune să vrei a te face auzit, ascultat de către publicul majoritar.
Pentru asta, aritmetica fiind încă la putere, există metode. De persuasiune elementară. Atîta tot că-i nevoie să te cobori un pic. Să nu te crezi intelectual.
Să șezi eventual lîngă Drăgușanu și să o asculți cu interes. A asculta astfel nu înseamnă că te faci de rîs ori că i te alături.

Cît privește pe vreunul care urlă, nimic nu-ș dezarmează mai mult pe acela DECÎT SĂ REACȚIONEZI ALTFEL DECÎT SE AȘTEAPTĂ EL.
Iar dacă îl asculți cu un minim de respect, de înțelegere, e și mai bine.

*

Nu aș încheia fără să-mi manifest dezamăgirea față de stilul cațavencist (în sens personaj Caragiale, nu revistă) al dlui Vasilescu. Textul domniei sale e plin de pastile, de sforăituri – ori poate am eu pretenții prea mari de la reprezentantul curentului ”Dilema”.
Mihai Răzvan Ungureanu ar fi ”intelectual de calibru şi politician responsabil”. Fără îndoială MRU e un tip stimabil, însă departe totuși de tresele în chestiune.

Sau:
”… Energii venite dinspre oamenii tineri, care privesc mai degrabă spre România de mâine decât spre peisajul dezolant de azi...”

Dacă ai ceva ani în plus ori ai răsfoit publicațiile anilor 90, știi c-alde clișeul nu e nou, iar efectul a fost – inevitabil – pe tipicul Coriolan Drăgănescu.
Dl Vasilescu are însă ținta clară, să-l facă simpatic *cu orice preț* pe dl Ungureanu.

Iar, despre intelectual

Nu pot da definiție exactă a intelectualului. Cert este că nu m-aș îngrămădi să devin unul. Mai degrabă aș voi să ajung înțelept.
Adică – iar aici îndrăznesc o definiție – un tip care să privească mult în jur, să asculte și să nu se grăbească la vorbă, la ieșit în relief (chit că reflectoarele semenilor ni-s tare utile).

Multă lume bună și intelectuală o ridică în slăvi pe Jeni Acterian (1916-1958).
De pildă, Dan C. Mihăilescu, în cartea „Castelul, bibilioteca, pușcăria”.

Casc gura aiurit cum face distinsul critic din negru alb – și măcar de ar fi singurul în literele noastre!

> *„Adevărata măsură a unui lucru e dată de statura şi forța contrariului său... Ar trebui să acceptăm că frumusețea, proporțiile și dotarea unei corăbii îți certifică viabilitatea în frumusețea și măreția naufragiului său”.*

Zău, așa!
Vorba se află la pagina 109 a cărțiii în chestiune.

În context și fără a mă lăuda precum alții cu luciditatea, îmi săr tot mai des în ochi găurile de logică sau de bun simț. Căci nu poți vorbi de măreția cuiva doar pentru că borăște mult după un exces...

Am sentimentul că, avînd un public doritor de brașoave, dl Mihăilescu nici nu mai simte nevoia să-și controleze zborul ideilor.
(Pe undeva o laudă pe Cornelia Pillat, că ce-n stare de mare iubire a fost. Eu am cunoscuit-o pe soția lui Ion Pillat, prin 2000-2001, și nu prea mi s-a părut așa ceva... Era un om cît se poate de comun. Trec peste faptul că noțiunile gen *mare iubire* nu le prea au cu realitatea…)

Bon.
Jeni Acterian.
Încă o dată (după cazul Ecaterinei Bălăcioiu), din motive asupra cărora ne putem apleca, se ridică statui pornind de la o singură sursă, și aceea favorabilă. Pe care un condei interesat încearcă apoi să o salte (să o umfle, riscînd altminteri experiența broaștei din fabulă).
Jeni Acterian nu a rupt gura tîrgului, în materie de cărți, cu nimic. Iar jurnalul ei ne-o arată totuși doar ca pe o țață cu știaif. Cu ifose.

Cioran îi poate lăuda o pretinsă luciditate, dar nu putem omite că filosoful este foarte darnic în aprecieri cu multă lume ce-i iese în drum, de pildă cu Petre Țuțea.

Bineînțeles, dl Mihăilescu poate înșira tomurile nesfîrșite și înalte ingurgitate de domnișoara Acterian, însă aș zăbovi doar asupra rezultatelor. care nu constau de pildă în vreo nașterea vreunei carte serioasă, valabilă la vreun 1935 sau mai tîrziu...

Poate îmi este cam simplist examenul la care o supun pe Acterian, dar hai să vedem modul fudul în care copila tratează autori europeni ce-i cad sub ochi.
”Conversații cu Anatole France” i se pare o carte „idioată”.
”Sarn”, de Mary Webb, „stupid”.
Freud – „vastă tîmpenie” (sic)
Sartre și Simone de Beauvoir sînt „niște oameni mediocri, care se joacă printre lucruri mari”.
Șamd.

Dl Mihăilescu trage lucrurile spre sublim sau măcar tragic, deși asemenea destine vor fi fost cu sutele în epocă. Chit că e vorba de încă un boier leneș, căruia îi pute cam tot. Și care, precum epigonii eminescieni, trăiește din plin și atît.
Bineînțeles, cînd ai nevoie de un anumit tip de idol, de un anumit tip de scriitură/poveste, poți să apreciezi inclusiv mărturisiri precum cea de la vîrsta de 30 de ani:
„ Pentru prima dată în viață am dus la capăt o legătură sexuală... Încercat cu semnul de întrebare melancolic al îndoielii în mine, încercat oarecum împotriva voinței spiritului meu, care-și apăra cu dîrzenie turnul de ivoriu”.

Cred că avem de-a face cu tipul uman Zița. Aceea cu „Dramele Parisului” citite de *n* ori. Asemenea oameni ajung să se exprime, să trăiască precum personajele de cărți, respectiv literații cu pretenții.
Mă uitam, că veni vorba, la scrisoarea Piei Pillat către cumnata să (altminteri, din aceeași 'făină'). Am căutat naturalețe în acele rînduri și am găsit – eventual – doar atenția la posibilul cititor via tipar:

”Neli, știu că ruptura ta cu Dinu pornește dintr-o prea mare, prea largă iubire pentru el [...] *Într-un univers abstract și cu un alt bărbat decît Dinu, ai avea o luciditate uimitoare și rară, și bineînțeles că ai avea dreptate* [...] *Dinu te iubește* [...] *Nu e o dragoste de adolescent, nici chiar de bărbat foarte tînăr, ci e dragoste de om matur care știe că, atunci cînd ai obținut un asemenea sentiment, el este unic...”*

AI NOȘTRI. Ca brazii

File din manualul interesat al infantilizării

”Să fii român, unul simplu, unul de ăla care merge buimac şi în toate dimineţile la muncă, unul de ăla care se întoarce, seara, acasă, doborât de ziua de azi, sugrumat de ziua de mâine, unul de ăla care-şi împarte mărunţişul între un bilet de tramvai pentru el şi un covrig pentru cel mic, unul de ăla care întinde cozile că să-şi plătească un impozit nesimţit de mare sau o rată pentru care-şi blestemă zilele, unul de ăla care duce pe umeri crucea ţării ăsteia nebune, te întrebi de ce îi mai suporţi? Cu ce-ai greşit tu, amărâtul ăla care i-a votat, i-a ridicat, i-a făcut domni cu cravată în palatele din Bucureşti, de trebuie să le suporţi neruşinarea?”

Tu ești corect și suferi, iar ei incorecți și îmbuibați. Să facem și să dregem împotriva exploatatorilor, mai exact politicienii!

Compartimentarea aduce grozav cu niște caricaturi din deceniul șase, comuniste, unde muncitorul din țările capitaliste era chinuit de un bogătaș burtos, cu trabuc și călare pe saci cu bani.

Ghici ce ar fi făcut distinsa autoare a rîndurilor de mai sus (Ramona Ursu, în „Adevărul”) de s-ar fi născut la un 1930? Ziceți dumneavoastră că nu ar fi scris cu aceeași dezinvoltură, dar în slujba stalinistă? Am îndoieli.

*

Poate politicimea este ticăloasă.

Dar în preajmă îi stă, caracteriologic, gazetărimea.

Doamna Ursu, ca un exemplu, e o doamnă pe care fotografia o trădează cît se poate de îndestulată și binedispusă. Bașca tînără.

Pot paria că o doare drept în cot de eventuale suferințe prin societate. Care suferințe, între noi fie vorba, există mai puțin decît credem. Găsim în schimb, între compatrioți, multă oftică. Că altul posedă, respectiv că el, ce, de rînd, nu e, gîdilat îndeajuns.

Jurnalista cu pricina e destinsă, bine mersi, inclusiv cînd e-n redacție. Pot bănui că bea inerenta cafea, trage o țigară și schimbă un banc între colegi. După asta, ia în primire tastatura computerului. Și cade brusc în jelanie. În general, în ce e nevoie. Precum Caracudi, în alte vremi.

Covrigelul cel amărît, pentru ăla mic de acasă…

Rata unui împrumut către care a fost tras, cu anasîna / arcanul / cablul de oțel fără îndoială tot de năsîmțiții politicieni.

Ș.c.l., ș.c.l.

Se înțelege că nu va pomeni în veci despre o responsabilitate cît de mică a celui gîdilat în creștet.

La mijloc;

și aici:

Enteresul și iar enteresul...

Noi. *Us.*

Cu cît veti vedea pe careva mai chitit pre politicieni, cu atît mai sigur respectivul va fi uitat de răspunderea personală în cadrilul/jocul electoral.

Căci, de cînd democrația modernă, domnii politicieni nu ajung de capul lor în jilțuri, ci prin grațiile *via vot* ale poporului.

ROMÂNIA, 2014

Mie îmi este simpatic principele Nicolae.
Fie și pentru că l-am văzut la balconul hotelului „Continental", cîndva.

Însă.
Texte favorabile precum cel de mai jos nu m-ar cuceri spre tabăra sa, dimpotrivă.

Pricep însă că o anumită (și amplă) categorie de compatrioți are nevoie de așa exprimări.
Asta e.

> *În România datorită unor tineri de excepţie au loc schimbări frumoase, însă prea puţin sunt apreciate şi luate ca model. Am întâlnit în aceste zile un tânăr distins, care a sosit în România precum Regele Carol I la 27 de ani fără să cunoască prea multe despre ţara noastră, dar care a dat mult României de la Independenţă la instituţii trainice de stat.*
> *„În 1947, un rege tânăr şi brav era alungat din ţara lui. (După 65 de ani), în 2012, un tânăr principe plin de curaj şi de generozitate, nepotul regelui izgnonit revine acasă. Pentru a ne demonstra că niciodată răul nu învinge pentru totdeauna* […]
> *Ajungând în România încă din 2010 a insistat să cunoască fiecare colţ al ţării de la nord la sud şi de la est la vest vizitând peste 80 de oraşe şi sute de sate inclusiv oraşe mici precum Calafat sau Pecica. A străbătut ţara tocmai pentru a cunoşte cât mai bine realitatea cotidiană a românului* […] *A participat la dezvelirea primului bust al Regelui Mihai din judeţul Sibiu* […] *Acolo au fost prezenţi oameni de rând, nu politicieni din capitală cu bărci şi zeci de televiziuni, acolo au sosit ţărani în straiele lor şi veterani de război, iubitori de pace şi adevăr, unii dintre aceştia, la 90 de ani, având bucuria de a-l cunoaşte pe Rege. O mărturie ca undeva acolo în provincie trăiesc oameni cu demnitate, simţ al datoriei şi respect pentru memorie. Uităm prea des că veteranii au luptat pentru România de astăzi nu oportuniştii zilelor noastre…"*

Fără îndoială între Nicolae și străbunicul Carol II nu e vreo legătură de temperament ori de (a)moralitate.
Dar parcă îmi sună în minte niște texte despre cel sosit pe cal alb, în iunie 1930.

Nenorocita cale de mijloc...

Situația monarhiei românești.
Ca în atîtea domenii ale datului cu părerea, unii înjură, alții cad în extaz la zise precum:

> *„Născut în Elveţia, educat în Marea Britanie şi muncind în statele Africii, principele Nicolae, căci despre el doresc să scriu, este nepotul Regelui Mihai şi primul dintre cei doi copii ai principesei Elena şi al lui Robin*

Medforth-Mills. A răspuns afirmativ dorinţei Regelui Mihai de a sosi acasă pentru a-şi asuma sarcini publice deloc facile. Ca orice acţiune pozitivă şi nouă în România de îndată au apărut şi cârcotaşii de serviciu. Ei nu merită pomeniţi…”

Între cîrcotașii de la coada extrasului de mai sus mă aflu și eu.
Cu precizarea că mă aflu la mijloc, între zgomotoasele peluze.

Nu am cum să nu văd și scăderile, omenești le familiei regale. Ale lui Mihai I.

După scena balconului din 1992, cînd mulți ne-am bucurat de așa principe tînăr și simpatic, se pare că a predominat în familia regelui ideea poziționării ca moștenitoare a principesei Margareta. Influența reginei/mamei Ana pare să fi fost decisivă, în fața unui soț – nu spun o noutate! – nu tocmai energic
Abia în al doilea deceniul al mileniului trei a fost scos de la naftalină șarmantul (dar alt băiat moale) principe Nicolae.

Pot bănui ce a intervenit.
O teamă măricică de moarte a Margaretei – trecută acum între sexagenari.
E foarte posibil ca noul palier s-o fi sastisit de prerogative regale. Situație în care vor fi intervenit persoane din familie (inclusiv iritate de principele-consort Radu), dar și oportuniști în căutarea inerentului loc bun.

Am o plăcere, aceea de a-mi imagina cum își vor fi ținut fruntea în palmă diverși condeieri, la momentul improvizațiilor, al creării din nimic de calități și fapte eroice.
Chit că am mai scris-o (iar ideea va oripila), și despre scriitorii Bibliei am impresia fermă că aveau la picerul mesei una bucată damigeană. Cu vin.

Prețul

Nimeresc un citat (fie Iși din campania electorală) al dlui Sebastian Bodu.

„PNȚCD va arăta românilor adevărata față a PSD și PNL care pregătesc în Parlamentul European cel mai nociv experiment social: distrugerea familiei...”

Ochii maaaari (ai mei!)...
Sînt un om care voi să mai urc ceva în viața asta, socialmente.
Dar.
Oare atît de bine este, acolo sus, încît lucrurile nu mai au preț, iar penibilul dram de jenă?

Se pare că da.
Căci dl Bodu nu-mi pare la origine idiot.

Pe acele piscuri, cît și drumurile ce duc spre ele, pare să existe un 'ceva', care îți leapădă mama și tatăl în ale bunului simț ori logicii...

Uman

Nimeresc vreo trei secvențe la televizor, unde mă mai lămuresc un pic asupra firii semenilor.

Omul, din ce altminteri știam, are nevoie să-și probeze celorlalți cît și sieși că e important și valoros.
Ca urmare, își pregătește un comportament ,cît și un discurs. Și pe care nu-l îndreaptă aiurea, ci către un segment social unde aol său demers are șanse de succes
De fapt, deseori vizăm a satisface – hăt, din copilărie chiar –nevoile celorlalți, cărora ne adaptăm, pentru a ne servi nouă înșine finalmente...

Cam lungă introducerea...

Dl general Țopescu zice declară că scrie de mînă, nu la computer, deoarece leagă mai bine astfel sentimentele de cuvîntul comunicator. Colonelul-intervievator iute răspune că-i bucuros a descoperi un alt mohican – dînsul fiind unul – ce apreciază nemaipomenitul scris de mînă.
În fapt, e o neputință de adaptare a amîndurora. Eu unul scriu la ordinator și nu văd care e problema... La o adică, totul depinde de ce așterni pre hîrtie, nu cum.

*

Pe acolo, la alt canal, un documentar despre...Canalul Dunăre-Marea Neagră. Cît s-a suferit, mutilat, murit pe acolo.
În așa situații, apar pești care înoată la fix, dînd amplu din coada exagerării ori chiar a minciunii. Totul favorizat de faptul că – teoretic – nu se cade să vii matale măcar cu o banală observație critică, îndeajuns au suferit bieții oameni, atunci...
În paralel, realizatorul găsește de cuviință a sublinia că prezentul, că 2014 e caracterizat prin prea multe drepturi, dar mult mai puține îndatoriri.
E adorabil tipul! Iar eu deformat iremediabil în a observa ce e în spatele frazelor mari, al atitudinilor pe măsură. Aici, la mijloc zace e oftica de a nu se bucura și el precum cei cu pasămite prea multe drepturi. Supărarea că și-a pierdut vîrsta frumoasă trebăluind ca prostul în comunism.

Ș.c.l.

UMAN. Telenovele

Pomeneam în postul precedent despre a face pe plac celuilalt – se înțelege că pe *principiul Pristanda*, acela cu pupatul în bot și păpat cît mai mult.
Mă uit (să mă scuzați de tot revin, dar nu-i vina mea că opul dumisale mi-i tare suculent!) la o carte a dlui Mihăilescu, pe care o tot răsfoi în ultima vreme. (Recunosc a nu-l fi și alte lucrări, cu atenție cel puțin.)
Lucrarea de față este însă tare pe gustul unei anumite categorii. A boieroaicelor scăpătate, respectiv a duduilor care aspiră la așa treaptă.

Chit că am mai scris asta, subliniez și aici dl Mihăilescu cam face din negru alb, ba chiar unul astral, cu mari-mari pretenții de puritate (și alte calificative surori).
Prin mecanisme psiho nu tocmai complicate, cele două categorii de femei se simt bine citînd rîndurile cunoscutului literat.

Mai concret.

Despre Alice Voinescu de pildă.

„Nu e nevoie să gîndești prea mult la polaritățile amețitoare care i-au fost hărăzite acestui destin, ca să-ți dai seama ce înseamnă blestemul istoriei..."

Faptul că fata nu s-a zbătut îndeajuns pentru visele ei, dar nici a acceptat realitatea este prezentat drept sabotaj al istoriei.

Altminteri, în acea frază e de subliniat joaca (folositoare!) cu vorbele 'amețitoare' și 'destin'. Mai ales ultimul dă tare bine, respectiv lasă iluzia că ai putea interveni la nivelu planetar, universal.

Tot acolo:

> *„Alice Voinescu își ia doctoratul în litere și filosofie la Sorbona [...] Cea care frecventase între 1925 și 1939 decadele de la Pontigny, dialogînd familiar despre Europa spiritului cu Gide, Roger Martin du Gard, Charles du Bos, Claudel, Mauriac, Curtius și atîția alții, ajunge în martie 1950 să noteze înfiorată de bucurie .'gestul doamnei Păunescu de a-mi trimite o portocală'..."*

Uf.

Mă pregătesc pentru vociferările că m-am dat iar la corola cu minuni (false...) a lumii.

Eu unul nu bag mîna în foc despre un *per tu* cu acei literați al Voineascăi.

În paralel, meditez că germanii nu-și băteau în răstimp capul cu așa subtilități, ceea ce nu i-a împiedicat să-i facă zob pe finii franțuji, în 1940.

În același timp, regret crunt că Alice nu s-a aplecat asupra istoriei, chit că poate filosofia absolvită se preta la așa ceva. Acolo ar fi aflat cît de schimbătoare sînt lucrurile sub soare.

Altminteri, e ușor să miroși boieroaica scăpătată. Dar tot cu ifose (căreia dl Mihăilescu îi ține isonul, ba chiar i-l amplifică).

> *„Mă lovesc de tot soiul de mici jigniri, ca ne-sculatul în picioare al FOSTEI* (subl. M.O.) *domesticități, tratarea ca de la egal la egal, obligația de a trăi pe același culoar cu ei".*

Și tot așa.

Iar dl Mihăilescu îi plînge pe umăr, cu vorbe mari gîrlă.

Nici gînd de vreun semn de acceptare a realității. La vreo 15 ani după venirea lui Petru Groza, Alice Voinescu scrie: „Azi m-aș plimba la lacuri dacă ar fi vreun automobil *la dispoziția mea*". Nu are cum să nu-mi fugă mintea aici la o întîmplare cu posmagi. Nu vrea să aibă în sine ori să meargă cu un automobil, ci să-l fie la dispoziție…

De-a dreptul previzibil, tratează și politica lumii, de pildă la 1960:

> *„Evenimentele mondiale sunt colosale, se schimbă lumnea, mă rog lui Dumnezeu să NE inspire pe toți la ONU. Vie împărăția Ta! Împărăția păcii și a binevoirii".*
> (Oare pe acest tipic vor fi constat finețurile schimbate cu Gide și ceilalți?).

Interesant este și pozatul în victimă:

> *„Eu nu creez frumsețe, totul este intelect. Nu e grație în mine. Mă detest. Și totuși sînt iubită. De ce? Pentru că sunt dezarmată: copil, biet copilaș. Viață irosită. Cum aș vrea să fiu într-o țară liberă, să fiu bogată,*

sănătoasă, utilă, să mă bucur de frumusețea și să-i ajut pe toți să se bucure".
Vorbe mari și deseori parșive.

Cum am subliniat în start postului, voi primit tot eu șuturi, că-s rău, că am ce am cu oameni tare de treabă și de pe piscuri... Cu valorile neamului.

Că urlă invidia în mine, cînd la mijloc e doar oftica de a fi pus să respect pe cineva care nu merită.

PS

Faptul că revista „România literară" (față de care subsemnatul nici nu a ieșit măcar din grota primitivismului) o tratează tare frumos pe Alice Voinescu – de pildă în nr. 44/2002 – nu-mi dezarmează pornirea.

La o adică, dincolo de școli înalte absolvite, nu există abilitate – dar mai ales interes – pentru a puncta că vreun împărat nu are haine pe dînsul… În altă ordine de idei, nici măcar o gazetă a minților fine nu-și permite cu bune și rele vreun personaj...

Mintea cititorului pare să funcționeze binar și în cazul acestei reviste și aici, una care se indispune/obosește dacă-i dai de lucru, simultan, în direcții contrare.

Vorbele...

Spune careva:

"Știu că viața mea e un eșec [...] *Știu că nu voi lăsa decît amintirea unui gest grațios, asta e totul".*

Trec peste faptul că scriitoarea comunică a fi deosebită, întrucît nu oricine își recunoaște viața drept eșec... În același timp, obține simpatia celorlalți, pentru zice-se suferințele ei, de ins eșuat...

Ha!

Chestia asta cu Viața ne este eșec sau ba ține de naivitate, să nu spun altfel… În fața morții, care ar fi cel mai bun moment de bilanț în acea direcție, numai la așa ceva ne va sta gîndul – în cel mai rău caz vom medita la inutilitatea trecerii sub soare.

Povestea cu eșecul, cu a fi sau nu looser e plantată de Societate ca să dăm noi mai cu spor din mînuțe și neuroni.

În folosul Ei.

*

Cred c-am să devin fan al leneșului zugrăvit de Ion Creangă. Pe care l-a durut în cot de solicitările obștei, chit la o adică nu era treaba Aceleia ce învîrte respectivul. Căci Societatea nu-l evacuează pe posmagist pentru că o costa mult, ci pentru că dădea exemplu prost.

În același timp, acel leneș nu ezită să înfrunte moartea, dar nu abandonează drumul ce i se potrivește.

Cu patimă, despre moarte

În tura de ieri pe coclaurile montane, mi-a venit în minte (pornind de la tribulațiile-mi pe acolo) o vorbă a înaintașului Mihai Haret: „Bucegii sînt patima mea".

Vorba sună delicios, mai-mai s-o folosești la școală în fața copiilor, ca pe un ceva eroic.
În practică, sub bagheta dînsei îți este cam terminat cu liberul arbitru.

E aproape ca la alcoolici. 'Aproape', pentru că la ei ficatul e afectat cu siguranță, în vreme ce la noi, îndrăgoștiții de sălbăticii aproape verticale, atingi și vîrste înaintate, chit că te joci teribil cu fata aia îmbrăcată în negru.

> Îmi fuge mintea la un desen animat cu Woody, unde ciocănitoarea șade la masă, în toiul iernii, cu Moartea-prin-înfometare... O tratăm pe dna Thanatos cam bășcălios, dar dumneai e o amenințare foarte de luat în seamă.

Apropo de extincție. Mă uitam ieri în tren la un grup de pensionari. Trec peste faptul că nu-s deloc înțelepți și alte alea bune, în virtutea cărora mama spunea că trebuie să respectăm senecții.
Înțeleg că sîntem firi și firi, oameni și oameni... Dar nu văd de ce nu am putea discuta despre ale Morții. Cum o fi în spital, cănd Dumneai se apropie, cum e cînd te duuuuci șamd. Care e problema?

Partea III

Risipite

A spera într o minune pe o anumită latură a vietii noastre este în acelaşi timp o recunoaştere a neputintei noastre în acea zona.

Am impresia ca Zilele femeii - de la inceputul lunii martie - sînt o reminiscenta a epocii matriarhatului. Îndraznesc să cred ca pot argumenta...

Deseori ne apucăm să facem ordine în viata altora, în mersul societăţii, în vreme ce ograda sufletului no-l vraişte.

Într-un fel nu e de mirare, căci sîntem oameni.

Visez uneori ca Humanitas imi publica o carte. Ca un timid ce mă aflu, apoi mă sperii îngrozitor că – la o lansare a eventualului volum – va trebui să apar în fața unei mulțimi de oameni.

M-am apucat ieri sa consider pe cineva – om la aproape de 40 de ani – drept un copil întârziat.

S-a întâmplat nu după multă vreme să mă privesc într-o oglinda. Categoric, descoperim iute la alții însușirile / defectele pe care le posedăm noi înşine.

Revăd de curând pe sărite căci altfel nu mi permite naturelul simţitor pelicula "Salvați soldatul Ryan", cu Tom Hanks și Matt Damon. Brrr, ce carnaj, ce privațiuni!!

Zău că trăim vremuri frumoase, îndestulate, totuși sigure – dar nu ne dam seama!

Multă vreme nu am înţeles ce-i veni unui arogant ofiţer ţarist sa se transforme în călugărul şi apoi starețul Zosima, cel descris de Dostoievski.

Acum parcă pricep oleacă. Pur și simplu, prin dezmăţ pluridisciplinar, la tinerețe respectivul a reușit – prin animalic – să-și acopere frica existenţială. Teama de mediu.

La un moment dat, i-a scăzut vitalitatea, iar atunci a fost nevoit a se refugia sub faldurile religioase.

Tare dureros, sinistru chiar, sentimentul numit de inferioritate!

Câte nu facem pentru a scăpa de gîrbaciul lui...

Am sentimentul ca pe Facebook, ca și în viață, sîntem precum luna: aratăm doar o față a noastră...

E perfect normal, altminteri.

Ieri am avut brusc revelaţia importanței pauzelor într-o discuție, în comunicarea verbală.

Îmi pare – chit că poate exagerez – un domeniu tare interesant...

Am putea face cîte ceva notabil cu ogorul nostru, dacă soarele nu ar fi acoperit de un nor de teamă.

Ce-i drept, frica în chestiune face și ea parte din daturile vieții.

Nu am întîlnit univers mai amplu decît o palmă de pajişte – văzută de foarte aproape...

Există destui care năvălesc la poarta credulităţii noastre, afirmînd cu maximă seriozitate că dificultăţile lor ni se datoreaza nouă.
Este drept că uneori practicăm și noi sportul acesta glorios...

Mari probleme în viață ne cauzează dorințele prea mari, aşa-zisele *dorinţe nerealiste*. În acelaşi timp, astfel de dorinte sînt fructe justificate ale interiorului, ale sufletului nostru – care astfel își face şi el suportabilă (pe cît se pricepe) trecerea sub Soare...

Cred că fantasmele ne sînt o bună cale de autocunoaștere.
Cu precizarea că onor fantasmele nu-s obligatoriu cele descrise prin cărți roze.

Greşelile sînt tot atîtea ocazii – pentru noi, cei speriaâi de bombe – de a verifica dacă lumea se termină odată cu ele.

Dacă propui unui sadic o relație de la egal la egal, este ca și cum l-ai înjura de mamă.
El te vrea doar victimă legată şi numai bun de umilit.

Faimoasa vorba "Trebuie..."!
Dă minunat inconștientului – al nostru, al altora – , DAR E GOALĂ.

Oare cum îmi va fi ultima zi de viață?
P.S.
Cind șezi destins în soarele primpverii, ca mine acum, îți dă mîna de așa întrebări tîmpite..

Să bem un pahar, în cinstea egalității.
Cea de azi, 21 martie, dintre zi și noapte...

Oare vrem să facem figură onorabila în *debate room* (și prin urmare ne respectăm opinentul...), ori doar ținem să ne eliberăm ofticile adunate în timp, prin alte locuri?

Mai degrabă îți deschide ușa sufletului (a se citi adîncului / inconștientului) niscaiva cuvinte din categoria deocheată... De fapt, acolo, adîncul nostru mai degrabă rezoneaza asa ceva, decît frazele mărețe din cărți seci...

Nu-ți lua niciodată la şuturi gîndurile, acele semnale uneori nepoftite ce ies din adîncul nostru...
PS. Este definiția pe care o dau eu și alții gîndurilor, chit că în paralel ruda lingvistică 'a gîndi' presupune și conştiență, respectiv oarece voinţă.

Eșecurile sînt momentele – în sine dureroase – cînd descoperi subit că te poti lipsi de iluzii ce păreau pînă atunci de nezdruncinat.

Momentele în care ajungi în coliziune cu Realitatea – fără protectia himerelor personale despre Ea – sînt crunte.

Partea niteluș mai proastă la vîrsta a treia (pe care cu onor o traversez) este conștiința finishului, mai mult sau mai puțin apropiat. Limită ce a lipsit din vedere în precedentele epoci ale ființării noastre...
Partea poate frumoasa aici, în ce mă priveste barim, este ca îmi pică mai puțin sinistru decît altădată ideea nemărginirii din jur, poate și a proximității mortii – chit ca în ăst ultim caz examenul se dă totuși *la fața locului*, dacă faci sinistru pe tine sau ba.

Am sentimentul ca urî pe cineva ni-i semnul (omenesc, altminteri) neputinței de a ne îndepărta de cel sau cea care ne a produs cîndva prima rană de acel gen.

Două lucruri par să ne anime în viață, amîndoua fiice ale nevoii de siguranță.
Dorința de caldură umană, respectiv aceea de a ne domina semenii.
Despre ultimele, ne ferim ca dracu să recunoaștem amprenta lor asupra mersului nostru sub Soare.

Cînd îmi inventariez (cam înghiontit de viață...) vulnerabilitățile, mă ia cruntă spaimă.
Prin urmare dau fuguța la ceea ce psihologii numesc drept *compulsii*.
Facebook e una dintre ele, recunosc.
Ma strădui (nici nu e posibil altfel!) sa nu pierd totuși legătura cu *iadul*.
Cel pomenit mai sus, căci în cel biblic nu cred.

E omenește ca unii oameni (cam mulți, raportat la vanitatea proprie!) să ne intimideze. Nu te poți opune...
Tot ce poți face este să nu mimezi contrariul, că nu te-au intimidat, că nu te-au tulburat...

Copii, nu vă respectați orbește părinții.
Verificați pe cît se poate afirmațiile lor.

E neplăcut să nu ai cui mulțumi pentru clipele frumoase, care-ți însoresc din cînd în cînd existența...
Dar eu la Dumnezeu nu mă întorc.

Multe gesturi personale ciudate ori catalogate (de alții, inițial) drept inadmisibile ne permit a ne cunoaște mai bine interiorul.

Bună zisa cuiva:
„Cea mai mare greşeală pe care noi, oamenii, o facem în relaţiile noastre: Ascultăm jumătate, înţelegem pe sfert, gîndim zero şi reacţionăm dublu! Nu căutaţi excepţii, nu există!”

Ca ins aflat la vîrsta a treia, cred că-i sănătos să nu uit o vorbă: "*Bătrînețea e vîrsta automatismelor. Atunci se vede cel mai bine robotul din noi".*

Îmi punctam la un moment dat oarece nevoie de modele, mai exact să învăț de la semeni cu știință în a trece destupat peste decenii...
Aș adauga în listă pe Neagu dl Djuvara – bineînțeles fără a lua pe nemestecate afirmațiile dumisale...
Poate asta și-i frumos, să știi ca omul acela nu e perfect, dar că ai multe de învățat de la el.

Cărțile bune îmi lasă neplacutul sentiment că-s un tembel în libertate, un *Nu-i merge-mintea-saracu'!*.
Asta e, îmi spun apoi, și pornesc cu fruntea plecată prin lume...

Tipi destupați spun ca, dacă visezi dobindirea unei însușiri umane ceva mai deștepte, păi e bine să te porți ca și cum ai fi dobindit-o deja.
Așa spun ei, înțelepții...

Am multe momente la care gîndesc – profund și smerit (ca orice lecturator de Svejk) – cum vor fi decurs sfintele scene ale scrierii Bibliei.
Cît va fi avut, întru *capazitat*, damigeana de la piciorul mesei?

Părerea mea.
Cu cît cineva se dă mai priceput psiholog *instituțional*, cu atît mai mare i-a fost teama de a umbla la el însuși.

În filmul "Matrix", personajul Neo alege pastila neplacută nu din eroism ori pentru ca are ghinion. Ci pentru că problema lui de suflet nu mai putea fi tratată *cu roz*.

Citesc undeva, la un ne-ateu...:
"Apără-mă, Doamne de plăcuta amețeală a succesului, căci din necazuri mai pot răzbi deseori și singur...!"

Fără îndoială, istorici literari cît și fani au servit motive pentru care un Marin Preda ori un Nichita Stanescu au băut pînă și-au dat obstescul sfîrșit – la 50 ani sau nu cu mult peste...

Cum o fi arătat sinistrul sentiment care le mișca mîna spre sticla de Johnny Walker?

Cred că graba ni-i de multe ori o cale de a scăpa de situațiile pentru care nu sîntem suficient de căliți.

E util cînd poti citi în tine, chit că poți buchisi inclusiv durere și/sau multă descurajare.
Deseori, mai adînc decît acestea stau arestate marile bucurii ori entuziasmul.

Cred ca unele dintre cele mai utile situații sînt acelea în care ne recunoaștem slabi, amărășteni.
Abia în acel stadiu poți repara (cu multe șanse de reușită), respectiv renunța la visele nerealiste.

Mereu uit, în cazul doamnelor foarte feminine, să nu mă iau după cele scriu ori spun, ci după bietul mesaj nonverbal.
Nu-i obligatoriu că poezia vinovatei relații să dispară, dacă avem pe masă niște cărți de joc mai realiste.
Minunate făpturi...

Mai-mai să-mi las sufletul azi să țipe că are nevoie de dragoste, de atenție șamd.
Dar am rezistat! Felicitați-mă!

De cînd cu invazia telefoanelor mobile, nu se mai prinde lumea cînd vorbești singur pe stradă.
Altadată – cînd simteai nevoia unei clarificari cu voce tare de subiect interior – erai reperat iute drept sucit...

Nasol e să fii bărbat.
Vezi în public o fustă scurtă cu voal... ori scurtă de-o palmă de-a dreptul, dar nu ai voie să-i spui posesoarei că ai poseda-o cum îți țipă dorința masculină. Sau măcar că posedă fund superb ori picioare uluitoare...
Ador povestile cu sexul tare!
Vai de steaua lui…

Tot pe acolo.
O femeie are voie să-și expună formele în public, fără limită de timp.
Tu, ca bărbat civilizat, în cel mai bun caz o poți admira vreo trei secunde.
Dacă interbalul de fascinație durează mai multmai mult, ai eticheta de obsedat sexual, erotoman, Henry Miller în libertate șamd...

Mi se sperie gîndul...
Oare ceilalți văd în noi – în baza faimosului 80% mesaj nonverbal... – mai multe decît știm noi înșine?

Vad sumedenie de bășcălii la adresa diruguitorilor țării...
Un inițiat pricepe aici că umorul o fi el semn de oarece sanatate, dar trădează și neputință...

Că nu putem ajunge unde e Acela, că nu-l putem împiedica în gesturile sale...

Nu mor de plăcere ca nu am relație cu Dumnezeu.
Banui ca e fain să schimbi o vorba cu El, ori să purcedeți la vreo discuție pe marginea durerilor unei zile grele.
Dar dacă nu-L simt, asta e.

Un amic candidat literat imi cere sfatul: "Nu stiu cu condeiul cui ar fi mai bine să seaman... Cu Cioran, ori cu Paler?"
"Cu al lui Sisif ai incercat?"

E posibil ca multe să ni se vindece în suflet, iar în paralel imaginea publică nu explodeze dacă îndrăznim să ne arătam celorlalți (și) răi, respectiv (și) nevaloroși.

Lucrurile triste, odată acceptate, ne permit curînd să rîdem mult și cu toată gura..

E posibil ca vorbele multe să indice slabiciunea de sine...

Nu te lua niciodata la șuturi pentru țîșnitele din tine.
Colaborați – cu nițel efort, este posibil!
Merită din plin!

"Orice diavol îți alegi, privește-l în ochi!"
(gen. Ștefan Gușă, apud A.M. Stoenescu)

Mult timp nu am realizat ca viata e mai tare decit mine.

Îmi place o zisă (Jacques Salome?) re-cazută întîmplător sub ochi:
"Să-ți repui în discuție convingerile e singura cale de a avansa, de a crește..."

Frumoasă vorba: "O privire în cărți, și două în viață..."!

Oare de ce indivizii cu gindire totalitară explodează cînd nu ești de acord cu ei?
Probabil, cîndva (în copilăria) alternativa la benignul lor mod de a vedea lucrurile era unul absolut insuportabil. Acela al părintelui/tutorelui.

Psihoterapia te îndrumă să încerci a revedea bucăți de iad din care ai fugit cîndva îngrozit-mort (am ales cu grija termenul!)….

Pentru cei c-un pic de planuri în viață, o vorba a prietenului de munte Liviu Enache:
"Corpul nu poate merge pe unde nu a ajuns deja gindul."

Multă lume se plînge de *Antenele* lui Felix. Eu nu mă plîng, ci stau îngrozit că voiculeștii vor ghici suma lunară de la care m-aș pune – fără minimă ezitare de gura lumii – să manînc căcat la ei...

O spusa interesantă, motto pe un apreciat site de joburi:
"Multi dintre cei ce esueaza în viata sunt persoane care nu au realizat cat de aproape au fost de succes în momentul cand au renuntat."
Bineînțeles că zisa e valabilă la tipi mai îndrăzneți decît subsemnatul...

Fac și eu ce pot, ca să par – mie și altora – o gîză importantă…

„Rabdă un ceas, și-i trăi un an."
„Avîntați-vă fără rețineri: viața vă va răsplăti în același mod!"

Ideea de *absurd* ambalează frumos neadaptarea noastră la o felie sau alta de realitate.

Insulta, jignirea...
A face caz de ele este a recunoaște că nu te-ai călit pentru inerentele lovituri nedrepte ale Vieții/ traiului între oameni.

Ne urăm unii altora sănătate, nu și arta de a rezista, suporta inevitabilele ne-sănătăți care ne așteaptă în viață.

Legat de tinereţe, mi-aș permite o observație.
Specia pare să-și DOPEZE indivizii de vîrsta a doua; prin urmare, acestia simt mai puțin ori deloc destule dureri altminteri inerente trecerii umane sub soare.
Nota de plată pare a sosi la vîrsta a treia, chit că – teoretic – aceasta își are deja partea ei de ofuri.
Nu-i însă loc de uimire ori supărare, căci așa e mai bine PENTRU SPECIE.

În spatele iritării pe Eba (Elena Basescu) – cum că e proastă șamd – ne ascundem cu greu invidia. Inclusiv pentru că tatăl o protejează, alintă pînă aproape de pînzele albe.

„Acoperindu-mi ochii şi urechile pentru a nu vedea şi auzi politica romînească”`...
Arsenalul verbal al nemulțumitului jonglează însă și el, aici, cu registrul demagogic!

De politicieni sînt iritați cei cu fire asemănătoare, însă cu vreo lipsă în lanțul potențial cîștigător: îndrăzneală, energie, noroc…

Am o mare simpatie pentru sinucigaşi. Ăsta da, curaj!
În acelaşi timp, ador să citesc printre rîndurile celor revoltați de fenomenul cu pricina...

Scena gen Facebook asigura intrucitva revenirea la un stadiu de demuuult – de care unii au avut parte, iar altii doar au tînjit. E vorba de perioada cînd spuneam ce ne dădea prin cap (cu mai multă sau sau mai puțină suficiență), iar cei ai familiei ascultau interesați și chiar entuziasmați.
Maturi ajungînd – cînd scriem pe *Scena* cu pricina –, inconstientul nu realizează că ascultarea (mai exact, cititul) de către alții e discutabilă, idem aprecierile, dar se simte bine...

Cred că facem o mică greșeală... Deseori replicăm agresivi la o acțiune a celorlalți, pierzând ocazia de a afla – fie și cu prețul unei crunte dureri sufletești – unde sîntem vulnerabili...

Lecturez vorbele despre iubire ale altora.
Cred că iubirea este învestirea celuilalt – la nivel inconștient – cu putințe de a ne rezolva (toate) problemele. De aici încîntarea, cît și răsfățul cu care-l copleșim pe acela.
Ce urmează, respectiv care e socoteala speciei de ne programeaza asa – e altă și amară poveste...

Cineva glumește grosier, indicînd șpaclul drept demachiant pentru *pițipoance*.
Iritarea de acest gen îmi aduce aminte de un banc, sfirșind astfel: "... Curve ordinare-s alea care se culcă doar cu alții".
Oftica pe pîți... vine din faptul că le credem proaste, și deci necesarmente a ni se supune sexual. Bașca alte toane diurne.

Nu puțini jonglăm cu adagiul antic al cunoașterii de sine...
Dar îți iese pe ochi atunci de fiecare dată cînd identifici o astfel de bucată...
Bafta ni-i că a doua sau a treia zi ne revine buna dispoziție...

O frumoasă colegă își expune sînii (se înțelege că vestimentați).
Gindesc care care o fi cea mai apetisantă parte feminină – în ochii noștri, ai hămesiților masculi – din Sfînta feminină Treime.
Și le am în ochii minții pe toate cele trei. Fără haine.
Poate am îmbătrînit, poate nu... Dar sînii ne-au apărut totuși primii sub ochi, cu alăturat principiu fiziologic *nu-se-poate-trai-fără*.

Mă enervează răutatea celor din jur. Asta și pentru că ei au voie să fie bestii, în vreme ce mie paznicul interior nu-mi dă voie la așa gesturi.

Pe lîngă amenințarea joardei, îmi spune că o să ajung rau dacă mă port așa. Iar eu nu posed curaj, nu am constituție interioară să-L înfrunt.

Îmi rămîne doar bucuria că am putut să cvă vorbesc de acest of, de astă piatră de pe suflet…

Îmi amintesc o afirmație...: "Mare e acela care și-a invins frica".

Opinia mea este că frica se suportă, nu se învinge.

Daca izbutești s-o învingi (adică să-i refulezi dureroasa virulență, îți iese pe ochi curînd, cînd vei fi temător inevitabil în situații benigne...

Mă uit la atîtea nedreptăți, nenoriciri pe lumea asta și mă întreb: unde șade Dumnezeu (de diferite confesiuni) în răstimp?

Ziceți dvs. că șade musai în comoditatea noastră?

Piei, drace!

M-a invitat un vecin – de bloc nou – la un pahar.

Avea televizorul pe un canal de manele.

Instructivissim lucru!

Acceptind ale vazute acolo, mi-am reactivat bunătate de parte de creier ce ședea imobilizată, pe motiv de fudulie țîfnoasă.

Ca să faci complimente valoroase (și primite cu multă încîntare de seamănul inevitabil însetat...) nu e nevoie de cine știe ce efort... Ci să-ți depășești neantrenamentul în a depista lădoiul de calități al fiecărui om, respectiv să-ti depășești oroarea că – lăudîndu-l pe acela – vei deveni matale mai mic...

Ca părere absolut personală.

Poate că-i bine să acceptăm orice gînd de-al nostru, oricit de imoral, de îndrăzneț ori de îngrozitor (prin amenințarea existenței noastre) ar fi.

Legat de *imorale*, e foarte posibil ca doar psihicul persoanelor insuficient consolidate să creadă că, de la impulsul adînc, gîndul e simplă și fulgerătoare trambulină spre acțiune.

În context, cred că tare prost prinde maturizării, libertății noastre acea vorbă: "Nici să nu te gîndești!...".

Riscul este acel gest benevol în care te zvîrli spre un nivel existențial superior, drum reprezentat inițial printr-un rîu al naibii de vijelios.

Succesul datului din brațe pe acolo nu e deloc-deloc sigur. Deci poti și muri, din fericire rareori fizic.

În răstimp, pe palierul precedent cu siguranța se stă relativ bine.

Zic relativ, pentru că pe acolo nu-s bulboane ori pragurile unui rîu de munte... Atita doar că a ajuns să lipsească acut aerul.

Deși multă lume se va scandaliza de afirmație, îmi place să mă preumblu prin ceea ce-i pompos numit de bucureșteni drept Complexul "Europa".

E vitalitate, e primitiv, e școala a adaptării.

Să să simtă bine în medii septice poate oricine.

Nu te apropii cu pași tare încîntați de vîrste inaintate...
Ce e drept, exista și lucruri mai 'naspa' (am ales cu grija termenul...), de pilda să fugi de acel sentiment...

Discut cu o distinsă prietenă, despre răni sufletești – dacă se închid de unele singure.
Ea-l de părere că se vindecă, în ultimă instanță, "cu ajutorul lui Dumnezeu".
Mie unuia îmi pare un pic sinucigașă atitudinea, să stai în așteptarea unei cauterizări divine.
Fie și pentru că am auzit vorba: "Dumnezeu hrănește păsările care dau din aripi"...

Cu cît veti vedea pe careva mai chitit pre politicieni, cu atit mai siguri va fi uitat de răspunderea personală în cadrilul/jocul electoral.
Căci, de cînd democrația modernă, domnii politicieni nu ajung de capul lor în jilțuri, ci prin grațiile *via vot* ale poporului.

Cred că iritările ne arată locurile din noi unde mai avem de stăruit, de lucrat...
Sînt pe acolo inferiorități, dar și dorințe/pretenții de copil alintat.
Este poate de adaugat ca, după ce ne vom drege acele vulnerabilități, vor apărea altele...
Zice-se că așa e sub Soare.

Corneliu Coposu: „Negociem orice, dar nu negociem principia!”
Pot paria că era vorba de principiile LUI.
Învelite în vorbe mari și uzînd de tehnica discului stricat.

Viața de zi cu zi mă face să-mi întăresc o părere...
Aceea că ne cunoaștem cu adevărat doar în momentele de slăbiciune, cădere sufletească și similar.
În rest, e posibil să avem de-a face doar cu arta de a juca frumos teatru...

Pe un afiș electoral la europarlamentare, al unui obscure altminteri P.D.S.: „.. Gata cu hoția și cu sărăcia! Totul pentru om și țară!”
Domnul pare nou în branșă, adicătele doar *catindat*.
Calități pare să posede însă din plin. Fără îndoială porumbelul succesului i se va alătura curînd pe umăr.
PS
Oare electoratul nu are vreo vină, pentru exacerbarea cantității de promisiuni care-l vizează?

De pe un panou electoral, Ilie Năstase zîmbește. Realizez că fostul tenismen reprezintă de fapt tipul clasic de roman! Dintre noi, de-al nostru... Nu spun asta.nici în bascălie, nici emfatic.

O arteră în Bucuresti poarta numele deformat al unui edil interbelic.
Caranfil se chema.
Din eroare, *n* a devenit *m*.
E greu să modifici mii de acte. Dar barim să știm...

Sper că numele meu , cînd va înlocui actuala titulatură a Bulevardului Grandomanilor, să nu apară *Ordeam*...

Putem face aprecieri cu sau fără patimă. Dumneai, patima, e posibil să vină din frustrări neconsumate ale trecutului.

Am avut azi un cap în pragul de sus.
Doare.
Dar fără energia acelei răniri, am putea modifica în noi, cît să nu luăm aceeași *plasă* și în viitor?

Mai sînt atitea lucruri de invățat, se pare... Bineînțeles, tot cu sentimentul de neștiutori vom pleca din lumea asta...

Aflu că mama unui prieten s-a prăpădit de cancer. Fiul ei nu mi-a spus niciodată despre dureroasa problemă, în nesfîrşitele ultime luni ale celei care i-a dat viaţă.
"Să nu spui..." Să 'ţii' în tine...
Să nu strici petrecerea celorlalţi.

Am impresia că problemele sînt chestii ce vor – înainte de toate – să le acorzi atenţie.
Idem durerile, chit aici îţi poate fi semnalizată ba nevoia stringentă de a-ţi lua tălpăşiţa de acolo, ba necesitatea de a rămîne în neplăcutul şuvoi, pentru a lepăda blana iepurelui fricos, pentru a deprinde noi abilităţi.